

נאוולה

חודש ארגון תשפ"ג

יוצא לאור ע"י:

מחלקת ההדרכה של תנועת אריאל

תנועת אריאל

רחוב הבושם 11 ירושלים

טלפון 02-6510822 פקס: 02-6510823

מייל: ariel@tariel.org.il

צוות הכתבות:

מרים חייט, רחל כהן, מעיין אבוטבול, אמונה שטכלברג

עורכת: תמר דינר

היגוי ותכנון: נועה מזוז

עריכת לשון: אלישבע טויק, עורכת לשון מוסמכת.

eli7tw@gmail.com

עיצוב הכריכה ועימוד:

נעמה מדר, אסימטריית-סטודיו לעיצוב

כל הזכויות שמורות
תשרי התשפ"ג

ירושלים

תוכן העניינים:

4	הקצנות למנהיגה
13	מערכת פעולות לשהט יסוד
53	מערכת פעולות לשהטים לועז וזביר
99	מערכת פעולות לשהטים הראש ונווה
133	מערכת פעולות לשהטים מעוז ונחלה
171	מערכת פעולות לחברוא ב'
202	י"ש'א' נלא כלל"ס

דבר המזכ"ל

דמיינו לעצמכם חבל – חבל חדש, חזק, עבות, ארוך.

דמיינו לעצמכם את חייו של החבל הזה, החבל שמצליח להחזיק הכול.

אך כשעברו הימים, משהו התחיל להשתבש בחבל – בהתחלה היו אלה כמה חריקות קטנות, נו, זה קורה בחייו של כל חבל, אבל לאט-לאט השחיקה גדלה. נימים דקים החלו להיפרם, סיבים כמעט בלתי נראים החלו להינתק ממקומם. בהתחלה אף אחד לא הרגיש בכך אבל אחרי תקופה כבר לא היה אפשר להתעלם מהפרימה.

היו כאלו מבין חלקי החבל שצעקו ואמרו, "חבר'ה, חייבים לעשות פה משהו למען החבל שלנו", הרוב היו די אדישים, תהו למה חשוב כל כך שהחבל יהיה שלם, שכל סיביו יהיו מחוברים זה לזה, יהיו ביחד. אולי דווקא נחמד להתנתק קצת זה מזה? היו שדווקא רצו מאוד לעזור ולתקן, אך התווכחו מה צריך לעשות – חלק משכו לכאן וחלק לשם, בלי יכולת להגיע להחלטה אחת.

יום אחד החבל נקרע, כולם התפזרו לכל עבר ושני חלקי החבל מצאו את עצמם בנתק מתמשך.

בהתחלה כולם היו בטוחים שזה עניין זמני – שנה, שנתיים, גג שבעים שנה ונחזור להיות מאוחדים – הרי כך בדיוק היה גם בפעם הקודמת.

אך זה לא קרה.

ככול שעברו הימים, יותר ויותר מסיבי החבל שכחו איך הם הרגישו כשהחבל היה אחד ומחובר. היו שאמרו, "די, מספיק עם האגדות הישנות, שחררו כבר את החבל והיפתחו לעולם." גם אלו שהתעקשו להחזיק חזק ולא להרפות, כבר שכחו עם השנים למה הם עורגים ומצפים. היו שאמרו שכאשר החבל יהיה אחד – כל הצרות ייעלמו, הפוגרומים ייפסקו. היו שממש דמיינו ממלכה עצמאית וריבונית לחבל הגדול שלהם. אבל למה, בעצם? הם תהו. למה לצפות לכל זאת? מה חסר לנו כעת?!

לכולם היה ברור שהנקודה הכי חזקה בחבל היא נקודת הקשר, נקודת החיבור. הנקודה הזו, המתפוררת, הייתה חזקה אפילו יותר מהתקופה שבה היה החבל שלם – כי היכן שנקרע החבל ונקשר מחדש, כבר לא יוכל שום ניתוק להתרחש.

אבל למה להם בכלל לקשור את שני קצוות החבל, ואיך בכלל אפשר לעשות את זה?!

אלפיים שנים היה עמישראל קרוע – קרוע מארצו, מחירותו, מעצמאותו, מעצמיותו, מתכונתו החיים המיוחדות לו. מהתפקיד הגדול שבעבורו נוצר כעם.

והשורש של הכול, של כל הקריעה – היא הקריעה מריבונו של עולם! נקודת החיבור שהייתה בבית המקדש חרבה, ודבר ה' חסר.

בקינות ט' באב של יהודי מרוקו ישנה קינה בשם "יהודה וישראל", ושם מתואר כל מה שחסר בעולם מאז הגלות:

"חֲסֵרָה שְׁכִינָה מִשְׁכּוֹן מִטֶּה בְּתוֹךְ, מִקֶּדֶשׁ וְיִשְׂרָאֵל וְחֲדָלָה מִן רְבוּד...
חֲסֵרָה נְבוּאָה בְּי וְנִסְתָּם כָּל חֲזוֹן, אֲוִירִים וְגַם תְּמִים יִצְרוּךְ שֵׁם בְּסוּד".

ככול שעברו הימים מאז החורבן שכח העם שבכלל הוא שכח משהו, שכח לא רק את מה שאיבד, אלא את העובדה שבכלל איבד משהו. במשך אלפיים שנים היה תפקידו עמישראל להתקיים, לשרוד, וכשסוף סוף הלך הקשר והתחזק והעם חזר לעצמו, לא היה ברור לו מה בכלל הוא רוצה להשיג, מה המשמעות של הקשר הישיר עם בורא העולם ומה התפקיד שלו – התפקיד לרומם את העולם כולו לכיוונו של ריבונו של עולם.

וכמו הרעיה בשיר השירים, כשהדוד מתחנן וקורא לה, "פתחי לי אחותי, רעייתי, יונתי, תמתי, שראשי נמלא טל", כך גם אנחנו, בני עמישראל, מגרדים את הראש במבוכה ולא יודעים מה בדיוק נדרש מאיתנו.

ובנושא הזה בדיוק בחרנו לעסוק השנה.

גאולה. קודם כול עלינו לברר לעצמנו כמה אנחנו חסרים, כמה אנו זקוקים לכל חלקי החבל, כמה אנחנו רוצים להיות שוב קשורים זה לזה ולבורא העולם, ולאחר מכן אנו מעוניינים לברר מה עלינו לעשות כדי לחדש את הקשר עם ריבונו של עולם, כדי להביא אלינו את הגאולה. שנזכה!

אני רוצה להודות לצוות המופלא של התנועה.

קודם כול, לקומונרים ולקומונריות של צוות תשפ"ב, שבחרו את הנושא החשוב הזה!

תודה גם לאסתר דיב, ראש תחום בנות היוצאת, על הובלה מופלאה של התנועה במשך שלוש שנים וחצי. נאחל הצלחה גדולה לעטרה, שהחליפה אותה. בלי הדחיפה והבירור של שתיכן – החוברת לא הייתה יוצאת אל הפועל.

תודה לנעה, רכזת ההדרכה, שמיהרה לסגור את רציונל החוברת ואת צוות הכותבות לפני שהיא יצאה לחופשת לידה. בהזדמנות זו נאחל לה מזל טוב גדול!

תודה לתמר דינר, העורכת של החוברת, ותודה לצוות הכותבות שביחד איתה על העשייה המקצועית והרצינית.

ואחרונות חביבות, תודה לכן, המדריכות – יש לכן תפקיד חשוב ומשימה גדולה, ללמוד את הנושא הגדול הזה ולחבר אותו לחניכות שלכן, כך שלא ישכחו אותו לעולם – דרך המופעים (הצגה וריקוד), בצביעת הקירות ובפעולות במהלך החודש ובכל השנה.

זכינו לחיות בדור גדול, דור של גאולה. כשנבין את גודל תפקידנו, נוכל מתוך כך להוביל לתיקון השלם ולבניין אריאל!

בציפייה לבניין אריאל!

דביר עמיאור, מזכ"ל

מנהיגה יקרה.

בכל שבת אנחנו אומרות בסניף את הביטוי: "בציפייה לבניין אריאל". אבל בעצם – מה זה אומר? מה זו בכלל גאולה? למה אנחנו מצפות? האם אנחנו כעת בדור של גאולה? מרגישות את זה? פועלות למענה? ומה אמור להיות היחס שלנו אל הקשיים שבדרך?

ב"מודים אנחנו לך", אנו מברכים: "ברוך אתה... המחזיר שכינתו לציון!" המחזיר – בהווה! כלומר, הקב"ה מחזיר שכינתו לציון ממש עכשיו, גואל אותנו בימים אלה ממש... נרצה להתחבר לזרם הזה ולהרגיש אותו עמוק פנימה. נרצה **לצאת מהחודש הזה בעיניים שרואות במציאות גאולה, וברצון לפעול לקידומה באופן אישי, בחיינו.**

הבחירה ב"גאולה" כנושא השנתי היא זכות בעבורך ובעבורנו. זכות הטומנת בחובה משימה ואחריות גדולה – לברר ולהבין באיזו מציאות חיים גדולה זכינו לחיות, ומה נדרש מאיתנו כבנות החיות וגדלות בדור הזה כדי לקרב בידינו ממש את בוא הגאולה!

חוברת זו היא תוצר של חודשי עבודה מרובים, הכוללים חשיבה, דיונים, חידודים, כתיבה, עריכה ועיצוב החוברת. כל זאת כדי שנצליח לחבר את השטח לתהליכים גדולים ומובנים, ולעבור ביחד, כתנועה, מסע בבירור הזהות היהודית שלנו.

נושא החודש חולק לארבעה שבועות, כאשר כל שבוע בנוי על השבוע שלפניו באופן תהליכי. באופן זה כל חניכה וחניכה מבררת את נושא החודש באופן מהותי, זוכה לעבור מסע של חיבור לתקופה הגדולה והמיוחדת שבה אנו חיות, ומגיעה להבנה כיצד כל זה משליך עלינו ממש, ברמה האישית וברמה השבטית ואף ברמה הסניפית.

הפעולות הן רק כיוון והצעת הגשה. אנו ממליצות לך לקרוא את החוברת כולה, ולבנות ולדייק פעולות המותאמות במיוחד לשבט שלך, הכוללות מתודות או דיונים שהובאו אצל כלל השבטים ולא דווקא בחלק המיועד לשכבת הגיל של השבט שלך. נצלי את המבחר!

בנוסף לפעולות המותאמות לשבת, מובאת לכל פעולה "פעולת ביסוס" קצרה ויישומית, כך שתוכלי לשלבה עם העומס של העשייה הברוכה שבמהלך החודש, וליצור רצף מתמשך של תהליך חינוכי ובונה לחניכותיך, שהוא מטרתנו העיקרית בחודש זה.

בסוף החוברת מופיעים רעיונות ליישומי נושא ולקירות, וכן משחק זכרון המתאים לשבוע השלישי- לכל השבטים, למעוניינות.

- מדריכת שבט יסוד, השנה במיוחד בשבילך, נבנה מערך מיוחד לשבט יסוד, המשלב בתוכו היכרות עם התנועה וערכיה. שימי לב שרצינו לפעולות שלך שונה מהרצינו המובא כאן.

הרציונל בחלוקה לשיבויות

שבוע ראשון: בציפייה לבנין אריאל?

(לשבת פתיחת חודש ארגון, פרשת וירא)

בשבוע הראשון נרצה להבין מה הכוונה בכלל במושג "גאולה". נתחיל בהעלאת שאלות בהקשר לגאולה: האם אנחנו בגאולה? למה מתכוונים כשאומרים "גאולה"? האם זה רק בנין מקדש ממשי? או משהו אחר? האם זה מעניין אותנו? קשור לחיים שלנו? אנחנו רוצים את זה? למעשה נעורר את הנושא אצל החניכות, וניצור אצלן מוטיבציה ורצון להבין את הדבר שאליו אנו שואפים.

בשלב הבא ננסה להבין מה באמת האופק שאליו אנו צועדים, נבין שהגאולה היא תהליך שבסופו נגיע אל מציאות של עולם מתוקן יותר. נלמד איזה עולם מתוקן מצפה לנו – מה מיוחד בעולם עם בית מקדש, בחיים שבהם הקודש מרגיש בבית, בחיים שבהם הגוף והרוח לא במלחמה אלא בשלום ביניהם. מציאות של השגחת ה' גלויה עלינו, עם מקדש כשגירות אלוקית בעולם. ננסה להבין למה אנחנו שואפים להגיע לשם.

לאחר מכן נבין שכיום זכינו לחיות בדור שהוא חלק מתהליך הגאולה, ואנחנו בדרך אל הדבר הגדול. על הדרך הזו נרחיב בשבוע הבא.

בכמה מילים...

- א. מהי גאולה – בתפיסה הראשונית שלנו.
- ב. מהו העולם המתוקן שאליו אנו צועדים.
- ג. הבנה שאנחנו בעיצומה של הצעידה לשם, בעיצומו של תהליך.

שבוע שני: קמעא קמעא

(לשבת פרשת חיי שרה)

אחרי שהבנו מה זו הגאולה, נרצה להבין איפה אנחנו עומדים היום. הבנו שהגאולה היא תהליך, ארוך ומתמשך. פעמים רבות כל כך, כשמתכלים על הפרטים, נראה שאנחנו בהסתר גדול, שבכלל אין פה גאולה – הממשלה, הערבים, המחלות ועוד ועוד... יש כל כך הרבה בלגן וקושי. האם גם הקשיים הם חלק מהגאולה? או שהגאולה נסוגה חלילה?

נלמד איך גם הקשיים הם חלק מתהליך הגאולה, ונתייחס גם לקשיים ברמה האישית – כמו שהגאולה הכללית מושגת והקשיים הם חלק ממנה, כך גם בחיים האישיים של כל אחד. התוכנית האלוקית הולכת ומתקיימת, והקשיים הם חלק מהתוכנית הזו.

בכמה מילים...

- א. מפגש עם הקשיים שבדרך.
- ב. הבנה שגם הם חלק מהגאולה, מהתוכנית האלוקית.
- ג. מבט על הקשיים בחיינו האישיים.

שבוע שלישי: עין בעין יראו

(לשבת פרשת תולדות)

בשבוע הקודם הבנו שאנחנו בתוך תהליך של גאולה, אך האם אנחנו מרגישות את זה? נרצה ללמוד לפתח עיניים שרואות את הגאולה ביום יום, למרות ההסתר הקיים. להיות אנשים שמסתכלים על המציאות ורואים את התקדמות הגאולה – בבנייה, באוכל, בשפע החומרי, בריבוי תורה וישיבות, בחזרה בתשובה, בצבא ובממשלה ובכל דבר אחר...

מצד שני (ובהמשך לשבוע שעבר), נרצה להיות ערים גם לחוסר – אפשר לראות שבציר הלאומי ברוך ה' התקדמנו ואנחנו כבר ממש נוגעים בגאולה. אבל בציר הרוחני יש פער: איפה אנחנו ביחס לגאולה הרוחנית?

זה מזמין את השלב הבא – בשבוע הבא נדבר על האחריות שלנו בדור הזה.

בכמה מילים...

- א. נפתח עיניים שרואות את הגאולה במציאות.
- ב. ניגע בחוסר הקיים מבחינה רוחנית- בשבטים הגדולים.

שבוע רביעי: הגאולה בפתח, תעזור לה להיכנס?

(לשבת פרשת ויצא)

נכיר את המושג "בעייתה אחישה" – לגאולה יש זמן מוגדר, היא תגיע בכל מקרה, "בעייתה". בכוחנו, בכוח מעשינו, לגרום ל"אחישה", להחיש את בואה, לקדם את התהליך.

נבין שאנו רוצים להיות מהמקדמים, מהפועלים עם אל, להיות מהפועלים לקידומה.

נחשוב ונברר: כיצד נעשה זאת? מה תפקידנו היום בקידום הגאולה? מה אנחנו יכולים לעשות? נשתדל לצאת עם מסקנות פרקטיות מעשיות... כהמשך לשבוע הקודם – עיקר התפקיד שלנו הוא בהוספת קומת הרוח בחיי העם, ובנוסף – כל מעשה קטן שלנו יכול להיות מכוון לקידום הגאולה ובכוחו באמת לשנות את המציאות ולהביא ברכה וגאולה!

בכמה מילים...

- א. גאולה "בעיתה" מול גאולת "אחישנה".
- ב. אנחנו רוצות להיות ממחישי הגאולה!
- ג. דיון וביחור: איך עושים את זה? מה תפקידנו היום במציאות הנוכחית כדי להחיש את בוא הגאולה?

לסיום, חשוב שתזכרי את האחריות הגדולה המוטלת על כתפיך כמדריכה וכרכזת. ביכולתך להוביל חודש ארגון בונה, מרומם ומשמעותי! לשם כך עלייך להקפיד ללמוד היטב את הנושא בעצמך, להכין את הפעולות בצורה הנכונה לשבטך, ובעיקר – להיות מחוברת ולחיות את הנושא כמה שאפשר.

סומכות עלייך! בהצלחה רבה!

*אטרה שפירא, ראש תחום
נעה מצ'ל, רכבת הדרכה
11/13 תת'כת'בה.*

.....

מערך פעולות לשבת

יסוד

.....

פעולה ראשונה: להיות חלק מתנועה - מה זה אומר?

לשבת פרשת וירא - פתיחת חודש ארגון

מבוא למצריכה

המסר המרכזי - בפעולה נבין שכל אחת מאיתנו, וכולנו יחד בתור שבט וסניף, חלק מתנועה אחת, חלק מדבר גדול שיש לו כוח ומטרה גדולה.

פירוט: בפעולה זו, הפותחת את החודש, נכיר לחניכות את התנועה שאליה הן שייכות, וכך החניכות יבינו שהן חלק מדבר גדול. לאחר מכן נראה למה יש צורך להיות חלק מדבר גדול, נתבונן בכוח של קבוצה לעומת אדם יחיד, ונבין שקבוצה צריכה מטרה משותפת כדי להוציא אל הפועל את הכוחות שיש בה. בנוסף, נדגיש לחניכות שאנחנו זוכות להיות חלק מהדבר הגדול הנקרא "תנועת אריאל".

בפעולת אמצע שבוע נסיף לחשוף את הבנות לגודל של התנועה, וניתן יותר דגש על יצירת תחושת שייכות שלהן אל הגודל הזה.

שימו לב - הפעולות בשבוע זה הן ביסוס לפעולות הבאות. לאחר שבפעולה זו הבנות ירגישו שהן חלק מדבר גדול, בשבועות הבאים נלמד על התוכן של התנועה, על ערכיה המרכזיים, על הסמל ועוד. תחושת השייכות היא חלק משמעותי בשותפות הפעילה של הבנות בפעילות בסניף, ובקשר שלהן לחזון ולערכי התנועה בכלל.

מצריכה לפעולה

חידון (נספח מס' 1), פתקים בשלושה צבעים כמספר החניכות, סיפור הזקן ומשל המקלות (נספח מס' 2), קפלות או כדור - למשחק שבחרתן, צ'ופר (נספח מס' 3).

מבנה הפעולה:

שלב א': היכרות עם הגודל (הכמותי והאיכותי) של התנועה.

נעשה חידון אמריקאי (נספח מס' 1) על התנועה ועל חודש ארגון, שבו שלוש אפשרויות של תשובה לכל שאלה. נחלק מראש לכל חניכה שלושה פתקים בשלושה צבעים שונים, וכל אחד מהם יסמל אפשרות אחרת בתשובות (לדוגמה - אדום זה א', ירוק זה ב', כחול זה ג').

למדריכה: שני השלבים הבאים בפעולה הם גם הכנה לפעולה הבאה, שבה נלמד על הערכים המרכזיים של התנועה. דרך הסיפור נבין שלקבוצה יש כוח יותר מאשר לבודדים, ודרך המשחק נבין שכדי להצליח להוציא את הכוח של הקבוצה לפועל – צריך שתהיה לנו מטרה משותפת. אם לכל אחת תהיה מטרה נפרדת משלה, לא תהיה משמעות לכוח של הקבוצה. [במובן עמוק יותר – זה ההבדל בין "חבורת פיצה", חבורה שמה שמאחד אותה זה כיף בלבד, לבין "חבורת קודש", חבורה שמתאחדת סביב אידיאל משותף או רצון טוב... לחניכות לא נזכיר את המושגים האלה, אבל החינוך הוא לכך שהמשמעות שלנו כקבוצה זה לא רק לעשות כיף ביחד אלא לפעול למען תוכן ועשייה חיובית – שותפות בדבר גדול.]

שלב ב': כוח של יחד.

- ← נקריא לחניכות את הסיפור "הזקן ומשל המקלות" (נספח מס' 2).
- ← נשחק באחד מן המשחקים:

אפשרות אחת: **משחק קפלות** – נחלק את החניכות לשתי קבוצות. כל קבוצה תקבל שקית ובה קפלות (כדאי לוודא מראש שבכל שקית יהיו בין שש לשמונה קפלות לכל חניכה מהקבוצה).

ניתן הוראה: עליכן לבנות בניין מקפלות, כמה שיותר גבוה בכמה שפחות זמן. אבל יש כלל נוסף – עליכן לחלק את הקפלות באופן שווה בין כולן, וכל אחת תצטרך לשים קפלה בתורה לפי הסדר. אם המבנה ייפול, תצטרכו להתחיל מההתחלה. אפשר להוסיף: אם תתרגזו זו על זו תצטרכו להתחיל מההתחלה (לחלופין: אסור להתרגז).

לאחר המשחק נשאל את הבנות: איך הצלחתן לבנות? או – כמה פעמים נפל המבנה ומה עשיתן כשנכּל?

(תשובות אפשריות: "חשבנו ביחד על שיטה איך נצליח", "שמנו את הקפלות בצורה מסוימת", "אחת הבנות הנחתה את כולן", "ישבנו רחוק מהמגדל" וכן הלאה...)

אפשרות שנייה: **משחק הדגל** – מחלקים את השבט לשתי קבוצות, ונותנים לכל קבוצה דגל. על כל קבוצה להקים לעצמה שטח – בסיס שבמרכזו נמצא הדגל שלה. אם מישהי מקבוצה אחת נתפסת בשטח של הקבוצה השנייה, היא נחשבת שבויה. אפשר לערוך חילופי שבויים, או לערוך מבצע להצלת השבויה ולחטיפתה מידי הקבוצה היריבה. המשחק מסתיים כאשר אחת מהקבוצות מצליחה לגנוב את הדגל של הקבוצה היריבה.

נסכם את המשחק: שיתוף פעולה של כולן הביא הצלחה. אם אפילו בת אחת הייתה רוצה שלא נצליח – זה לא היה עובד. בזכות העובדה שהייתה לכן מטרה משותפת – הצלחתן. כל אחת

חשובה. ככה זה בקבוצה. (כדאי לפרט: במשחק קפלות – אם הבנות מצאו שיטה אחת, זה עזר להן לשיתוף פעולה... במשחק הדגל – כל שבויה מורידה כוח לקבוצה, צריך את כולן...)

שלב ג': סיכום וצ'ופר.

נחלק את הצ'ופר (מחזיק מפתחות של מפה עם נקודות של הסניפים ברחבי הארץ. מצורף בנספח). נשאל את החניכות: מי יודעת מה מציינות הנקודות שעל המפה?

ואז נסכם: אנחנו הצטרפנו לא מזמן לתנועת אריאל, לשבט הראשון. כמו שאתן רואות במפה, וגם כמו שלמדנו מהחידון – מעכשיו אנחנו חלק מדבר ענק. בכל הארץ ישנם סניפים של התנועה, שלכולם יש מטרה אחת גדולה, וכך אפשר להצליח לעשות דברים גדולים ביחד. ראינו גם של"ביחד" יש כוח, כמו הבנים של הזקן שלא הצליחו לשבור הרבה מקלות יחד ומקל אחד לבד כן. הבנו שכל אחת כאן היא חלק, היא חשובה! אנחנו רוצות לנצל את הכוח שלנו כקבוצה – כשבט, כסניף, וגם כתנועה! ולכן בשבועות הבאים נכיר יותר טוב את המטרה של כל תנועת אריאל ביחד, בכל הארץ, ונלמד איך להשתמש בכוח שלנו כקבוצה בצורה הטובה ביותר.

צ'ופר – מחזיק מפתחות של מפה עם נקודות של הסניפים בכל רחבי הארץ, ומהצד השני כיתוב: גם אני חלק!

פעולת כיסוי

פעולה זו היא מעין "השבעה" בשביל החניכות, שבסופה הן יקבלו תעודה המציינת שהן אריאלניות.

המלצה: לשתף את אחד השבטים הגדולים יותר בהפעלת הפעולה הזו, כך שהיא תהווה סוג של "השבעה" לשבט. זה דבר שבפני עצמו יכול ליצור להן תחושה של שייכות, של חלק ממשהו גדול, של חשיבות – הגדולות משתפות אותן ומשקיעות בהן... כמובן, אפשר לגוון ברעיונות בפעולה הזו, כיך הדמיון הטובה... (סימני דרך כשבכל תחנה מחכה נציגה מהשבט הגדול, כיבוד בסוף לכולן וכו').

שלב א: סרט שממחיש את הגודל של התנועה (נספח מס' 3).

שלב ב: משחק משימות "אריאלניות" על זמן (נספח מס' 4).

נסביר לחניכות: כמו שראינו בסרט ובפעולה בשבת, אנחנו מצטרפות עכשיו להיות חלק מתנועה גדולה. כדי שנצליח להיות חלק מהתנועה, שלחו לנו מהנהלה משימות מיוחדות. אם נעמוד במשימות – נקבל תעודה של אריאלניות אמיתיות...

כעת נחלק את החניכות לשתי קבוצות. כל קבוצה צריכה לבצע את כל המשימות שבדף שלה ולחזור כמה שיותר מהר. כמובן, חלק מההצלחה של הקבוצה היא שכל הבנות ישתתפו!

*חשוב לצרף לכל קבוצה מדריכה או חב"בניקית.

שלב ג: חלוקת תעודות (נספח מס' 5).

נחלק לחניכות תעודות, לאחר שעברו בהצלחה את המסע. כדאי לקרוא לקומונירית לחלוקה ולחלק את התעודות כמו בטקס – כולן עומדות ומחכות לתורן, והמדריכות קוראות לחניכות אחת אחת... כדי שירגישו שזה חשוב ורציני.

נספחים

נספח - 1 חידון

כמה סניפים יש בתנועת אריאל?

שמונים וארבע / שמונים / שבעים ושש

כמה חוגשי ארגון כבר היו בתנועה?

ארבעים ושניים / ארבעים וחמש / שישים ואחת

כמה חניכים יש בתנועת אריאל בכל הארץ?

כ-15000 חניכים / כ-8000 חניכים / כ-30000 חניכים

כמה זמן מתקיים חוגש ארגון?

עשרים ימים / שלושים ימים / עשרים ושבעה ימים.

מה הנקרא של חוגש ארגון?

בשביל המידות / גאולה / להיות אריאליקית בנשמה.

כמה בנות יצאו למחנה התנועתי השנה שאברהם?

כ-2500 חניכות / כ-1000 חניכות / כ-2000 חניכות

איזו איכויות תנועתיות לשה"ט יש במחנה השנה?

מסע סוכות ופסח, מסע ט"ו בשבט, חידון תנ"ך, מחנה. / מסע תקומה, מחנה, חידון תנך, מסע פסח וסוכות. / מחנה, מסע פסח וסוכות, נטיעות, אוהל עצמאות.

איפה נמצאת ההנהלה של התנועה?

הר נוף בירושלים / תל אביב / גילה בירושלים.

מה ראשי התיבות של המחנה "חב"ב"?

חבורת בנות / חברי ב / חבורה בונה ביחד.

כמה גרעיני ע"ה יש בתנועה?

18 גרעינים / 9 גרעינים / 20 גרעינים.

נספח 2 - קטע לקריאה - הזקן ומשל המקלות

בעיר רחוקה חיה משפחה: אב, אם ועשרת בניהם.
כאשר הרגיש האב הזקן שימיו ספורים, הוא קרא לעשרת בניו ואמר להם: "בניי, אני כבר מבוגר ולא נותר לי עוד זמן רב לחיות. הגיע זמני להיפרד מכם, אך קודם יש לי בקשה אחת: צאו החוצה והביאו מקל לכל אחד מכם."
הבנים הביטו זה בזה נבוכים. 'איזה צורך יש לאבינו הזקן בעשרה מקלות?' הם תמהו.
אביהם הזקן ראה את תמיהתם וחזר על דבריו: "כן, צאו החוצה וחזרו אליי עם עשרה מקלות; מקל אחד לכל אחד."
למרות תמיהתם ופליאתם מבקשת אביהם, יצאו הבנים אל מחוץ לבית, ובתוך זמן קצר חזרו כשכל אחד אוחז במקל, כפי שהורה להם אביהם. "נהדר", חייך האב. "עכשיו, קחו את עשרת המקלות וקשרו אותם יחד. נראה מי מכם יצליח לשבור את חבילת המקלות."
הבנים העבירו את אגודת המקלות מאח לאחיו. כל אחד מהם ניסה בכל כוחו לשבור אותה, אך לשווא. אף אחד מהבנים לא הצליח לשבור את אגודת המקלות.
"נו? אף אחד לא מספיק חזק בשביל לשבור את הזרדים האלה?" שאל האב וסקר את פני ילדיו.
"כעת", פנה האב לבניו, "תנו מקל אחד לכל אחד ונסו עכשיו לשבור את המקלות."
הבנים, שכבר הבינו שמהו לא רגיל מתרחש כאן, תפסו כל אחד מקל מהחבילה ושברו אותו.
"זה היה קל, הא?" חייך האב. "ובכן, בניי היקרים, זה הלקח שאני רוצה שתלמדו: כדי לנצח אתכם, האויבים שלכם תמיד ינסו קודם להפריד ביניכם. אם כל אחד מכם ילך לבד וידאג רק לעצמו, יהיה קל לשבור אתכם כי מקל אחד נשבר בקלות. אבל אם תישארו יחד ותהיו מאוחדים - אף אחד לא יוכל להכניע אתכם! אף אחד לא יוכל לשבור אתכם לעולם, כמו שלא הצלחתם לשבור את המקלות הקשורים יחדיו. זוהי כוחה של קבוצה."
(על פי האתר של ברסלב, מאת קובי א.)

נספח 3 - סרט

היכנסי לאתר תנועת אריאל - בחרי ב"חומרי הדרכה" - בחיפוש כתבי: נושא - תנועת אריאל, סוג פעילות - סרטונים. היכנסי ל"פעולת ביסוס מספר 1".

שם תמצאי קישורים לארבעה סרטונים שונים. בחרי בסרטון שאותו את רוצה להראות לחניכותיך.

אפשר להיכנס גם דרך הקישור: <https://tarel.co.il/guides/1737>
*שימי לב! הסרטונים הופקו לפני כמה שנים, ולכן חשוב להדגיש לחניכות שהתנועה גדלה והתפתחה מאוד מאז.

נספח 4 - משימות "אריאלניקות" - לכתוב "אריאל" מנעליים.

להתקשר למישהו מצוות ההנהלה ולשאול למה קוראים לתנועה תנועת אריאל.

להכין שלט בכניסה לסניף - שבט יסוד, אריאלניקות בנשמה!

לשאול שלוש חניכות משבטים אחרים באיזו שנה קמה התנועה.

לבקש מהקומונרית איחול לשבט ולכתוב אותו על דף יפה ולקשט.

לשאול שני אנשים ברחוב מה זו "גאולה".

להכין משהו טעים לכל השבט (במידת האפשר... כמו סלט פירות או כדורי שוקולד).

לאסוף חתימות מחניכות בסניף שהשמות שלהן מתחילים באותיות א, ר, י, א, ל.

וזאת לתעודה,

כי החניכה היקרה

עברה בהצלחה את מסע הגיבוש "אריאלניקית",
ומקבלת בזאת את התואר "אריאלניקית בנשמה!"

נברך שתעלי מעלה מעלה!

בציפייה לבניין אריאל.

על החתום,

דביר עמיאור - מזכ"ל,

קומונרית

מדריכה

מקורות להרחבה למדריכה:

למה חבורה? כי יש לה הרבה יותר כוח, היא פועלת חזק יותר, כולם פועלים חזק יותר. זאת מכפלת כוח – חמישים אנשים שמסתערים על מטרה הם הרבה יותר חזקים מחמישים פרטים שכל אחד עובד לבד. זו סיבה טכנית. באמת יש סיבה יותר עמוקה. חבורה – מלשון חיבור, לא מלשון חבר. יש אנשים שחושבים שחבורה היא מלשון חברים – כולם חברים, "שמחם"... וזה לא כך. כל האנשים שחברים בחבורה מחוברים בזכות דבר מסוים. חבורה – מלשון חיבור, ורק לאחר מכן מלשון חבר. החברות היא תוצאה של החיבור.

"עשה לך רב וקנה לך חבר והווי דן את כל האדם לכף זכות": הרמב"ם מפרש שישנן כמה קומות של חברות. בהמשך מופיע עוד פעם הביטוי "עשה לך רב", אך שם ההמשך הוא "והסתלק מן הספק". את זאת מסביר הרמב"ם כך: מציא לך מישהו ללמוד איתו, כי ללמוד עם עוד מישהו זה עמוק הרבה יותר וחזק הרבה יותר מללמוד לבד. במילים אחרות: "עשה לך רב" משמעותו למצוא מישהו ולהיות איתו באינטרקציה, למצוא מישהו להתחבר איתו. ולכן "עשה לך רב" מתחבר עם "קנה לך חבר". יש חברות אינטרסנטיות, יש חברות של אמון ויש חברות של מטרה משותפת. במקרא ובהז"ל אין את המושג של החברות המפוזרות. הן שהצגנו קודם. החברות המקורית היא חיבור על בסיס תוכן משמעותי עמוק, משותף ומאחד. החיבור של החבורה צריך להיות עם הפנים כלפי עם ישראל. החבורה דומה לעיגול שבו הפרטים מחוברים, והם מדברים זה עם זה וחברותיים זה לזה, אבל התוכן המאחד ביניהם נמצא במרכז. התוכן שלהם הוא אמיתי ולא תוכן של "פיצה". חברה שרוצה ללכת קדימה צריכה לשים במרכז תוכן משמעותי ולברר אותו ולהעמיק אותו. להיות בתוך עשייה תמידית, מתוך לימוד, מתוך תוכן חיים מבורר. "ללמוד וללמד, לשמור ולעשות".

רמב"ם, פירוש למסכת אבות:

ואמר וקנה לך חבר. זכר אותו בלשון קנייה ולא אמר עשה לך חבר או התחבר לאחרים הכונה בזה שצריך לאדם שיקנה אוהב לעצמו שיתקנו בו מעשיו וכל עניניו כמו שאמרו או חברותא או מיתותא ואם לא ימצאהו צריך להשתדל בו בכל לבו ואפילו אם יצטרך שימשכנו לאהבתו עד שישוב אוהב ולא יסור מהמשך תמיד אחר רצונו עד שתתחזק אהבתו כמו שיאמרו בעלי המוסר כשתאהב לא תאהב על מדותיך ואמנם תאהב על מדת אהוביך וכשיכוין כל אחד משני האהובים אל זאת הצואה יהיה כונת כל אחד משניהם להפיק רצון חבירו ויהיה כונת שניהם יחד דבר אחד בלא ספק. ומה טוב מאמר אריסטוטלוס האהוב אחד הוא והאהובים ג' מינים אוהב תועלת אוהב מנוחה ואוהב מעלה אמנם אוהב תועלת כאהבת שני השותפים ואהבת המלך ומחנהו ואמנם אוהב מנוחה הוא ב' מינים אוהב הנאה ואוהב בטחון אמנם אוהב הנאה כאהבת הזכרים לנקבות וכיוצא בהם. ואמנם אוהב בטחון הוא שיהיה לאדם אוהב תבטח נפשו בו לא ישמר ממנו לא במעשה ולא בדבור ויודיעהו כל עניניו הטוב מהם והמגונה מבלתי שירא ממנו שישגיחהו בכל זה חסרון לא אצלו ולא זולתו כי כשיגיע לאדם בטחון באיש זה השעור ימצא מנוחה גדולה בדבריו ובאהבתו הרבה. ואוהב מעלה הוא שיהיה תאות שניהם וכונתם לדבר אחד והוא הטוב וירצה כל אחד להעזר בחבירו בהגיע הטוב ההוא לשניהם יחד וזה האוהב אשר צוה לקנותו והוא כאהבת הרב לתלמיד והתלמיד לרב.

"וְרָדְפוּ מִכֶּם חֲמִשָּׁה מְאָה וּמְאָה מִכֶּם רִבְבָה יְרֻדְפוּ
וְנָפְלוּ אִיְבֵיכֶם לְפָנֵיכֶם..." (ויקרא כו, ח).

רש"י: ורדפו מכם - מן החלשים שבכם, ולא מן הגבורים שבכם (ראה תו"כ בחוקותי פרשתא א פרק ב, ד) חמשה מאה ומאה... רבבה - וכי כך הוא החשבון? והלא לא היה צריך לומר אלא 'מאה מכם' - שני אלפים ירדופו! אלא אינו דומה מועטים העושים את התורה למרובים העושים את התורה (ראה שם). ונפלו איביכם וגו' - שיהו נופלין לפניכם שלא כדרך הארץ (ראה שם).

פעולה שנייה: תנועת אריאל - נעים להכיר!

לשבת חיי-שרה

מבוא למצוינות:

בפעולה הקודמת ראינו שאנחנו חלק מתנועה גדולה שיש לה סניפים בכל הארץ, הבנו את הכוח שיש לנו יחד, ואת הצורך במטרה משותפת כדי לנצל את הכוח הזה לטובה. בפעולה זו נכיר לחניכות את סמל התנועה על מרכיביו השונים, וכן את ההמנון והתוכן שבו, מתוך הבנה שהסמל וההמנון מלמדים אותנו מה המטרות המרכזיות של תנועתנו, ולכן חשוב לנו להבין מה הם אומרים.

שלב א': היכרות עם הסמל ומשמעותו

חידות בציורים – נראה לחניכות סמלים של כל מיני ארגונים ומקומות, ונשאל אותן מי לדעתן הארגון שעומד מאחורי הסמל. (נספח מס' 1).

הסמל האחרון שנראה להן יהיה סמל התנועה. (נספח מס' 2).

נשאל את החניכות: כפי שאפשר מיד לזהות סמליל (לוגו) מסוים כמתאים לחנות נעליים, כך סמל התנועה שלנו צריך לאפיין את התנועה ואת ייעודה. מה לדעתכן מספר הסמל של התנועה שלנו על התנועה?

נסביר לחניכות את משמעות הסמל (אפשר להיעזר בהסברים בנספח מס' 2).

אנחנו בתנועת אריאל רוצות להיות שותפות בגאולה של עם ישראל. בסמל רואים את היסודות החשובים בגאולה: עם ישראל – עם שיש לו תפקיד חשוב – היושב בארץ ישראל וחי לאורה של תורת ישראל.

(התורה מיוצגת בצורת לוחות הברית, בתוכם הדגל – סמל לעם ישראל וארץ ישראל מיוצגת באמצעות שרטוט מפת הארץ).

מתחת לסמל כתוב השם של התנועה שלנו – אריאל. מה המשמעות של השם? בית מקדש. כמובן שבמרכז, בלב, אנו מצפים לבנינו.

תחת שרטוט הסמל ושמה של התנועה, רשומה סיסמת התנועה, "תורת חיים בעוז", שעליה נלמד בהמשך...

נזכיר לחניכות – בשבוע שעבר ראינו שאנחנו חלק מתנועה גדולה, והבנו שכדי שנצליח להשתמש בכוח שלנו יחד צריך שתהיה לנו מטרה משותפת. הסמל וההמנון מבטאים את מה שאנחנו רוצים יחד כתנועה, ולכן חשוב לנו להבין מה הם אומרים.

שלב ב: היכרות עם ההמנון והקשר שלו לסמל

נחלק את החניכות לארבע קבוצות. כל קבוצה תקבל בית של ההמנון, תחשוב מה הנושא של הבית ולאיזה חלק של הסמל הבית הזה קשור. לאחר מכן נחלק את ההמנון כולו לכל הבנות (נספח מס' 3).

כעת כל קבוצה בתורה תשתף איזה בית היא קיבלה ומה המסקנה שהגיעה אליה – לאיזה חלק הבית הזה קשור ולמה. (כדאי לספר לחניכות שאת ההמנון התנועה כתב הרב קוק, כשיר בפני עצמו שאחר כך הותאם כהמנון לתנועה.)

לסיום חלק זה, נערוך מפקד שבטי חגיגי. נעמוד בצורת ח"ת סביב הסמל שעל הרצפה, עם ההמנון המודפס, ונשיר אותו יחד. (זה הזמן גם להסביר כל מיני דברים שיש במפקד הסניפי ושאתן רוצות לתווך אותם לחניכות באופן מיוחד, כמו שירת מורל שבטי וכו'...)

שלב ג: שתי רגליים לתנועה

נשחק "פיצה פלאפל". במשחק זה יש סדרה של שאלות בחירה קצרות (נספח מס' 4), והנשאלת צריכה לענות מה הייתה בוחרת (לדוגמה: פיצה או פלאפל? – פיצה). נפנה כל שאלה לכל החניכות בזו אחר זו לפי הסדר... בסוף נגיע לשאלה: ללמוד או לעשות? נשאל את החניכות – מה לדעתכן חשוב יותר?

נסביר וכך גם נסכם את הפעולה – כמובן ששני הדברים חשובים. בתנועה שלנו יש מקום גם ללימוד וגם לעשייה, היא עומדת על שתי הרגליים הללו גם יחד. אבל בחבריה א' בעיקר לומדים, ובחבריה ב' יש יותר עשייה. כי אדם צריך קודם כול להתמלא ורק אז הוא יכול לתת... כמובן שתמיד צריך גם לתת וגם להתמלא, אבל באופן כללי – ככול שגדלים יותר כך נותנים יותר. כמו אימא – כשהייתה ילדה היא קיבלה הרבה, ורק אחר שגדלה והפכה לאם, הגיעה למצב שבו היא יותר נותנת. היא לא מפסיקה לגדול ולקבל, אבל העיקר בחייה הוא הנתינה... כך גם אנחנו כעת – כרגע אנו לומדות את כל ערכי התנועה שראינו היום, מהי תורה, מה זה אומר להיות חלק מעם גדול, מארץ־ישראל, מבית המקדש... ולאט־לאט נגיע גם למעשים ולפעולות למען כל אלה. הלימוד בפני עצמו הוא חשוב ויקר מאוד לעם־ישראל!

ציפור – אפשר להוסיף למחזיק המפתחות חלק שבו הסמל של התנועה.

פעולת ביסוס

שתי אפשרויות:

- א. לחזור עם החניכות על המרכיבים העיקריים בסמל, ואז להכין סמל ענק של התנועה מחומרים שונים ולתלות בסניף.
- ב. משחק החתמות – כל חניכה מקבלת לוח עם קטגוריות וצריכה למלא אותו בחתימות של בנות שעונות על אותה קטגוריה. (לדוגמה – "הייתה באילת" – לחפש מישהי שהייתה באילת ולהחתים אותה. המטרה היא שכל הלוח יהיה מלא בחתימות). כמובן, על הקטגוריות במשחק להיות קשורות לערכים שעליהם למדנו בשבת דרך הסמל וההמנון... לסיכום: נשאל את הבנות מה הקשר בין הקטגוריות שעליהן הן היו צריכות להחתים בנות, נגיע למסקנה שכולן קשורות ליסודות שראינו בסמל ובהמנון ונחזור יחד על מרכיבי הסמל ועל משמעותם או שנשיר יחד את ההמנון לאחר שניזכר בנושא של כל בית.

נספחים

נספח 1 - סמלים

ג. חברה של מזונות

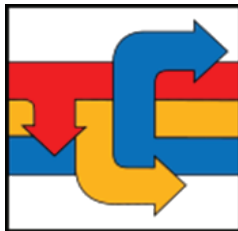
ב. סמל צבאי

א. וויז

ו. סונול (רואים דרכים)

ה. פלאפון (מתחיל באות P)

ד. ?

ח. ישיבה בגולן- ספר, והר החרמון מאחורה

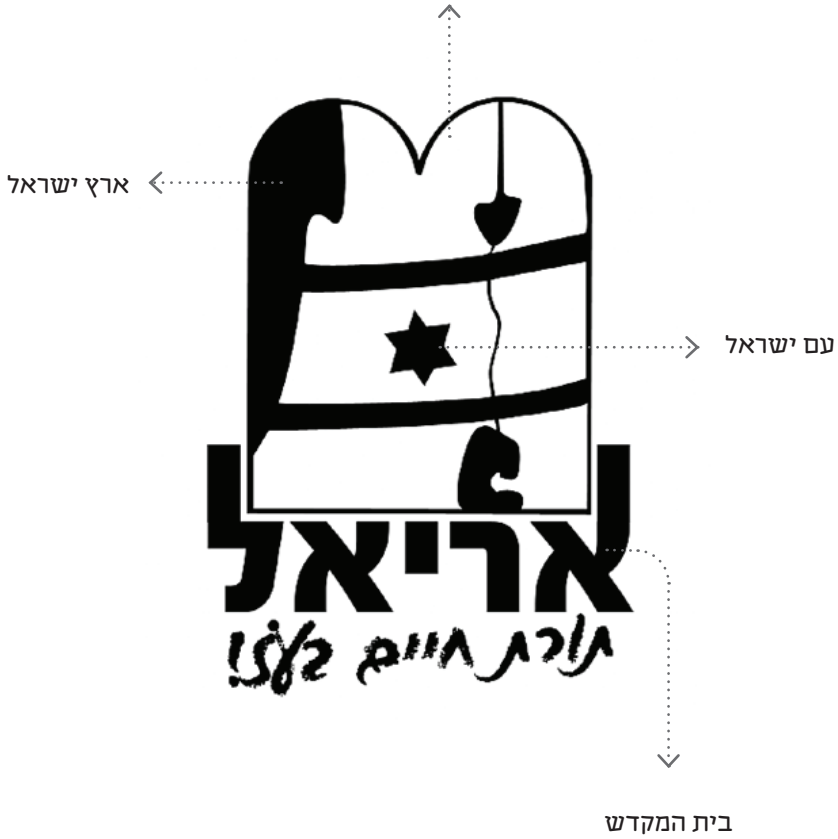
ז. תחבורה

תורת ישראל

נספח 2 - סמל

נספח 3 - המנון

שְׁמָה נַעֲמַד לְגוֹרְלֵנוּ
אֵב הַמּוֹן קָנָה
שְׁמָה נַחֲיָה אֶת חַיֵּינוּ
חַיֵּי עֲדַת מִי מְנָה

לַעֲד חַיָּה בְּלִבֵּנוּ
הָאֲמוּנָה הַנְּאֻמָּנָה
לְשׁוֹב לְאָרֶץ קְדֻשָּׁנוּ
עִיר בַּה דְּדוֹד חֲנָה

לַעֲד חַיָּה בְּלִבֵּנוּ
הָאֲמוּנָה הַנְּאֻמָּנָה
לְשׁוֹב לְאָרֶץ קְדֻשָּׁנוּ
עִיר בַּה דְּדוֹד חֲנָה

שְׁמָה נַעֲמַד לְגוֹרְלֵנוּ
אֵב הַמּוֹן קָנָה
שְׁמָה נַחֲיָה אֶת חַיֵּינוּ
חַיֵּי עֲדַת מִי מְנָה

תּוֹרַת חַיִּים חֲמַדְתֵּנוּ
מִפִּי עֲלִיוֹן נִתְּנָה
נֶצַח הִיא נִחְלַתֵנוּ
מִמְדַּבֵּר מִתְּנָה

שְׁמָה נַעֲבֹד אֱלֹקֵינוּ
בְּחֻדוֹה בְּגִילָה וּבְרִנָּה
שְׁמָה נַעֲלֶה לְרִגְלֵינוּ
שְׁלֹש פְּעָמִים בְּשָׁנָה

שְׁמָה נַעֲבֹד אֱלֹקֵינוּ
בְּחֻדוֹה בְּגִילָה וּבְרִנָּה
שְׁמָה נַעֲלֶה לְרִגְלֵינוּ
שְׁלֹש פְּעָמִים בְּשָׁנָה

תּוֹרַת חַיִּים חֲמַדְתֵּנוּ
מִפִּי עֲלִיוֹן נִתְּנָה
נֶצַח הִיא נִחְלַתֵנוּ
מִמְדַּבֵּר מִתְּנָה

נספח 4 - פיצה פלאפל

מלח או סוכר
עיר או יישוב
ללמוד או לעשות

קצר או ארוך
ספה או כיסא
ללכת או לעמוד
להקשיב או לדבר
מים או אש
פשוט או מיוחד
חברה או אחות

עכבר או חתולה
ים או יבשה
שיר או מנגינה
מעייץ או בדיחה
נעליים או סנדלים
חורף או קיץ
רעש או שקט

נספח 5 (לפעולת יישום) - משחק החתמות

הולכת לשמוע קריאת התורה כל שבת.	לא יצאה מהארץ.	אחד ההורים שלה עלה לארץ.	למדה את ספר משלי.	הייתה פעם באילת.
הייתה בריקודגלים.	מכירה את כל השכנים שלה.	לא הייתה בחרמון.	יש לה משפחה בירושלים. *לסניפי ירושלים - יש לה משפחה בעיר העתיקה.	הייתה בחידון התנ"ך.
הרימה לכלוך מהרצפה של ארץ ישראל בחודש האחרון.	לומדת תורה בבית שלה (בלי קשר לבית הספר).	הייתה פעם בתפילת ראש חודש בכותל.	למדה חמישה חומשי תורה.	אוהבת את כל הבנות בשבט.

צ'ופר

גם
אני
חלק!
!

מקורות להרחבה

1. הכנות לקבלת תורה / הרב אקיבא קשתאל

"בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים, ביום הזה באו מדבר סיני, ויסעו מרדיפים, ויבואו מדבר סיני, ויחנו במדבר, ויחן שם ישראל נגד ההר".

כמה שאלות מתעוררות מקריאת פשט הכתוב: א. מדוע חזרה התורה לומר מהיכן יצאו בני ישראל ("ויסעו מרדיפים"), לאחר שכבר הוזכר להיכן הגיעו ("באו מדבר סיני")? ב. מדוע יש צורך להזכיר שוב להיכן הגיעו ("ויבואו מדבר סיני")? ג. מה משמעות התוספת: "ויחנו במדבר"? ד. ומהו הביטוי המיוחד החוזר ונשנה: "ויחן שם ישראל נגד ההר"?

בעל "אור החיים" הקדוש עונה שאין זאת אלא שרמזים יש כאן לעניין נוסף. (...)

"ויחן שם ישראל נגד ההר" – "והעניין השלישי הוא בחינת יעוד חכמים בהתחברות בלב שלם ותמים, לא שיהיו בד בבד". התורה לא ניתנה ליחיד, ואיננה יכולה להופיע רק על ידי היחיד. התורה מקיפה וכוללת צדדים וגוונים, ודרכים ונתיבות שונות לאופן התגלותם. היחיד לבדו קולט את האור שבתורה דרך מבט נפשו, דרך אות נשמתו, אך התורה בכללותה ניתנת לעם, לכלל. ההרמוניה השלמה מתגלה רק בגילויים של כל הכוחות והכשרונות כולם. הצלחת החבר, הזולת, השונה ממני, היא גם ה"אינטרס" שלי. התורה חייבת את כל אותיותיה, את כל ישראל, שהרי יש שישים ריבוא אותיות לתורה. מלבד זאת, ההתפתחות האישית הלימודית לא תתממש במילואה כשהאדם לבדו בלא סביבתו, "עשה לך רב, וקנה לך חבר". על הלומדים לבדם אמרו חכמים: "ולא עוד אלא שמתפשים, ולא עוד אלא שחוטאים". (ברכות סג). לכל אחד יש מבט משלו, זווית משלו. אלו נוצרים על ידי המקום בו גדל, המסרים עליהם התחנך, ההרגלים אליהם הורגל, התכונות שבהן עוצב, הנטיות שאליהן נולד, אופי נפשו וייחודיות נשמתו. זה "הוא", ועל מבטו הוא מופקד. אבל בתוך המבט שלו יש גם סיכון. אם את הכול הוא "יצבע" בצבע שלו הוא חוטא לאמת, הוא נשאר רק "בתוך עצמו". הוא חייב להתחכך, להתוודע למבט נוסף, לזווית אחרת של הסתכלות. בלעדיהן הוא "מתפש", ועלול לבוא גם למסקנות מעשיות מוטעות. "ולא עוד אלא שחוטאין". המפגש עם אמת כוללת יבוא על ידי ש"יתועדו יחד, ויחדו זה לזה, ויסבירו פנים זה לזה". "וכנגד זה אמר – ויחן שם ישראל, לשון יחיד, שנעשו כולם יחד כאיש אחד, והן עתה הם ראויים לקבלת תורה".

2. אלה ישראל אדם ישראל / הרב אבינר

שאלה: למה עשתה יד ד' זאת, שבכל פעם שהיננו חוזרים לארצנו, באים גויים וטוענים שהיא שלהם? בימי יהושע בן נון עמדו כנגדנו שבעה עממים. בזמן עזרא ונחמיה רצו לעכב אותנו הגויים שהתיישבו בעת היעדרנו. גם זאת הפעם, חוזרת אותה תופעה.

תשובה: מד' הייתה זאת, כדי שיתברר לנו ולכול, שקשרנו עם ארצנו אינו קשר פשוט ככל עם עם ארצו. בוויכוחו הגדול של הרב יעקב דוד ד"ר הרצוג עם ההיסטוריון האנגלי הגדול והאנטישמי טוינבי, הוא שאלו: "התוכל לטעון שקשרנו עם ארצנו הוא ככל עם עלי אדמות?" הוכרח ההיסטוריון להודות לו (מובא בספר "עם לבדד ישכון").

אכן על פי רוב, קשר של עם עם ארצו נוצר עקב היסטוריה, כלומר מגורים ממושכים, שפה, גיאוגרפיה, תרבות ואינטרסים כלכליים. כל אלה אינם קיימים אצלנו. נעדרנו כאלפיים שנה, אנו מדברים בשפות שונות, מפוזרים על פני כל כדור הארץ, מורכבים מעדות שונות בעלות תרבויות שונות, ואינטרסים כלכליים בוודאי אין לנו. בכל זאת אנחנו נמשכים אל ארצנו על ידי מנגט אדיר! אם כן, זהו קשר מסוג אחר לגמרי!

הדוגמה החזקה ביותר היא יציאת מצרים: חזרנו לארצנו על אף העדר קשר ממשי איתה. אומנם אבינו אברהם גר בה כמה עשרות שנים, אך נהוג שקשר נוצר על ידי אנשים רבים הנמצאים במקום יחדיו זמן רב. ואילו אצלנו, אברהם ועוד אנשים מועטים גרו בה זמן קצר: "בהיותכם מתי מספר כמעט וגרים בה" (עיין סדור עולת ראה א, כג-כד). בנהג שבעולם, כך הוא הסדר: עם שוכן זמן רב בארצו, וכך נוצר הקשר. ואילו אצלנו בגלל קשר קדום, בא עם שלם לשכון בארץ ישראל ואף נכנס בקשרי מלחמה כדי לשחררה!

כל זאת למען דעת כל עמי הארץ: קשרנו עם ארצנו הוא קשר מיוחד. לו יצויר שעם ישראל היה נכנס לארץ ריקה והגויים מסביב לא היו מחרחרים ריב, היינו שוכחים מי אנחנו ומה אנחנו, היו נוצרים משברים קשים, ומתוך כך היינו מידרדרים. באופן פרדוקסלי, כל זמן שהגויים מסביב טוענים לבעלות על ארץ זו, חייבים אנו לברר לעצמנו שהיא שלנו, ומתוך כך לברר לעצמנו מי אנחנו ומה אנחנו. כל זה שייך לסדר ההנהגה האלוהית: אנו נתקלים בקשיים ובסיבוכים גדולים, כדי להכריחנו לעשות חשבון נפש נוקב לגבי שאלת השאלות: מה אנחנו, מה חיינו ולמה זאת ארצנו.

בפתיחת פירושו על התורה, מביא רש"י דברי חז"ל להצדיק את זכותנו על ארצנו. הם מבוססים על הפסוק: "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים", כלומר ד' ברא את כל העולם ונתן לנו ארץ זו. הרב יעקב משה חרל"פ מדגיש: כתוב "לעמו" (מעניי הישועה רצב). קודם כל עלינו לדעת שהארץ הזאת שייכת לרבינו של עולם והוא נתנה לנו, ומתוך כך ידעו זאת גם הגויים. אם אנחנו איננו יודעים, איך ישתכנעו בכך גויים!?

שמה תאמרו: למה ד' נתנה לשבעת עממים ואחר כך נתנה לנו? למה לגרום אכזבה לאותם עמים? התשובה: מעולם הייתה מיועדת לנו, והכנעני היה אז שומר. "ויעבֹר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה, והכנעני אז בארץ" (בראשית יב, ו). "היה הולך וכובש את ארץ ישראל מזרעו של שם, שבחלקו של שם נפלה כשחילק נח את הארץ לבניו שנאמר ומלכיזדק מלך שלם (שם יד, יח). לפיכך, ויאמר אל אברם: לזרעך אתן את הארץ הזאת (שם יב, ז), עתיד אני להחזירה לבניך שהם מזרעו של שם" (רש"י שם ו).

אכן כאשר חזרנו לארץ, יהושע בן נון שלח שלוש אגרות: הרוצה לברוח, יברח. הרוצה להשלים, ישלים. הרוצה לעשות מלחמה, יעשה (ירושלמי שביעית ו, א. רמב"ם, הלכות מלכים ו, ה). הגרגשי האמין שהארץ הזאת היא שלנו, כינה אותה וקיבל ארץ טובה כמוה. בזכותו, ארצנו נקראת ארץ כנען (בראשית יז, ח). אמר לו הקב"ה: את פינית מפני בני, אני קורא את הארץ על שמך (מכילתא בא, יח. מלבי"ם שם).

פעולה שלישית: תורת חיים בעוז - דרך חיים

שבת תולדות

מבוא לפעולה:

לאחר שהבנו את המשמעות של היותנו חלק מתנועה, ונפגשנו עם ההמנון והסמל, בשבוע זה נתמקד בסיסמה שהתנועה חרתה על דגלה – תורת חיים בעוז. עוז משמעותו חוזק, גבורה. משמעות הסיסמה היא שאנו בתנועת אריאל רוצים לקיים את התורה בשלמות, מתוך עמדה של גבורה ושמחה, ולא בחלקיות או בויתור על פרטיה.

בפעולה זו החניכות יבינו שהתורה היא המתנה הכי יקרה שיש לנו כעם, וממילא אנו רוצים להתמסר לקיומה. החניכות יבינו את משמעות הסיסמה שהתנועה חרתה על דגלה, ויתחברו אליה.

אביזרים נדרשים:

שיר מודפס כמספר הבנות, אביזרים להצגה, דגל למשחק, סיטואציות מודפסות, כתבה – רשות.

שלב א': התורה שייכת לעם ישראל

נקרא יחד את השיר "התורה והאומות" – כל אחת מקריאה חלק (כל מי שבכורה מקריאה את הבית הראשון... וכו'). נספח מס' 1.

שלב ב': התורה - מדריכה את כולנו כיצד לחיות

משחק שמראה את החשיבות של הוראות אחידות או של מטרה אחת משותפת כדי להצליח.

נשחק חתול ועכבר: לפני המשחק ניקח שתי בנות הצידה, ונגיד להן שהמטרה שלהן היא לעשות הפוך מכולן – לעזור לחתול לתפוס את העכבר ולא להפך, בלי שישימו לב.

לאחר המשחק נשאל את הבנות – מה ההוראות שקיבלתן? וכולן יגלו שהן קיבלו הוראה הפוכה... נשאל: למה חשוב שכולן יקבלו אותן הוראות? נשיב: כדי להצליח.

נסכם את שני השלבים הראשונים: יש לנו מתנה ענקית שקיבלנו מה' – התורה. רק עם ישראל מבין את החשיבות של המתנה הגדולה הזאת. התורה היא מתנה שה' שלח לנו, ובה הוא גילה לנו מה הוא רוצה ממנו, מה טוב ומה רע... בלי התורה לא היינו מבינים שום דבר בעולם. בתורה כתובות גם המצוות – שמראות לנו אילו מעשים ה' רוצה שנעשה. כמו שראינו במשחק – אם כל אחד עושה מה שהוא רוצה נהייה בלגן... התורה מראה לנו את הדרך הנכונה, הישרה והטובה.

הצעה לתוספת – רשות – נקריא לחניכות כתבה המספרת על אישה שטוענת שלכל אחד מותר לעשות מה שהוא רוצה, ונשמע את דעתן על הכתבה. (נספח מס' 2).

נחדד: ה' ברא אותנו כדי שנעשה רצונו ולא להפך. ראינו גם בשיר שקראנו בתחילת הפעולה – שרק עם ישראל יודע ומבין שאנחנו צריכים את התורה, כי המטרה של כל העולם הזה היא לעשות מה שה' רוצה ולא מה שמתחשק לנו... ולכן לא נוותר עליה בשום מחיר! אפילו אם קשה לנו.

שלב ג': האתגר והעמידה בקיום תורה ומצוות

נקריא לחניכות שלוש סיטואציות שבהן רואים מישהי שנתקלת באתגר בקיום התורה והמצוות. בכל סיטואציה נבקש מהן לדמיין שהן פוגשות את אותה בת. נבקש מהן לחשוב מה הן יוכלו לומר לה כדי לעזור לה להתחזק ולהתגבר על הקושי. (נספח מס' 3).

נסכם את הפעולה: בתחילת הפעולה ראינו שיש לנו מתנה נדירה ומיוחדת לעם ישראל – התורה. הבנו שכשאדם מקבל מתנה גדולה ומכיר בערך שלה, הוא לא יוותר עליה בקלות, אלא ירצה לנצל אותה עד הסוף. הסיסמה של התנועה שלנו היא "תורת חיים בעוז". מה זה אומר? זה אומר שיש לנו תורה, והתורה הזאת שייכת לכל החיים שלנו, יש מצוות והדרכות איך לעשות את רצון המלך בכל דבר. ואנחנו יחד בתנועת אריאל רוצות לקיים את התורה הזאת בעוז. אתן יודעות מה זה עוז? עוז פירושו חוזק. גבורה. לקיים את התורה בלי לוותר על שום פרט! אנחנו לא רוצות להיות חלשות, לומר: "לא נעים – אז לא נעשה..." כולנו יחד רוצות ללמוד ולקיים את התורה הכי טוב שאפשר!

נספחים

נספח 1 - שיר :

התורה והאומות / אברהם פריד

<p>כל מי נעה לאו אלוף לא-לא-לא, לא, תודה, אצלנו לא זו העמדה. אולי בצרפת – צלך תדע, יקבלו אותך באהדה. טס המלאך במעוף זריז, ומגיע לפריז. לצרפתים הוא מראה את התורה, אולי יאהבו לשמרה.</p>	<p>כל מי יש לה אחים קטנים בעזרת ה' נפתח בשיחה, ונספר על ימי השמחה. השמחה שורה על פני כולם, התורה מגיעה לעולם. בורא העולם הגיבור והנורא, מחפש חתן לבתו – התורה. השמחה שורה על פני כולם, התורה מגיעה לעולם.</p>
---	---

<p>כל מי שהייתה בקלות שבת אומרים הם לו: סילבופלה, רק דבר אחד גלה. אומר להם המלאך דברים ברורים: שמרו חיי משפחה טהורים. עונים הם לו: לא, תודה, כנראה, מיסייה, שאינך מודע, שאותנו המסורת לימדה שלא כך מנהג העדה.</p>	<p>כל מי אלהבת חורף אל אומות העולם הוא פונה בשאלה – מי רוצה את התורה ככלה? האומות שואלות מה והיכן? איי, אף אחד אינו מוכן. ומה היה לבסוף עם התורה? הבה נספר מה שקרה. טס המלאך וחוצה את פולין, ומגיע לברלין. לגרמנים הוא מראה את התורה, אולי יאהבו לשמרה.</p>
---	---

<p>כל מי ילוצת מה הנלאל le חוצה ארצון לא-לא-לא, לא, תודה, אצלנו לא זו העמדה. אולי באנגליה – לך תדע, יקבלו אותך באהדה. טס המלאך לכיוון הנידון, ומגיע ללונדון. לאנגלים הוא מראה את התורה, אולי יאהבו לשמרה.</p>	<p>כל מי אלהבת לויזה אומרים הם לו: בסדר, גרייט, רק אמור נא ואס-שייט. אומר להם המלאך: לא תרצח, רצח הוא דבר מופרך. עונים הם לו: לא, תודה, כנראה מיין הר, שאינך מודע, שאותנו המסורת לימדה לרצוח בלי גבול ומידה.</p>
---	--

כֹּל אִי שֶׁנִּצְבָּה לְבַיִן אֲרִיאֵל
לא-לא-לא, לא, תודה,
אצלנו לא זו העמדה.
אולי היהודים – לך תדע,
יקבלו אותך באהדה.
באמצע הדרך עומד המלאך,
והנה הוא רואה יהודי משולח.
טלית קטן לו ארוכה ורחבה,
התמלא לבו בחדווה.

כֹּל אִי שֶׁאֱלֹהֵי אֵשׁ
ליהודי הוא מסר את התורה,
והוא הודה לו וקרא:
רק המתן נא שעה קלה,
אתן לך קבלה.
אין לי זוג יותר מוצלח,
כך חושב לו המלאך.
גם התורה וגם היהודים,
בעולם הם מנודים.

כֹּל
יהודים מאמינים הם בתורה,
ואינם יכולים לעשות כל רע.
על השבת הקדושה שומרים,
ומכבדים את ההורים.
מששמע את זאת המלאך,
חזר למקום שמשם נשלח.
את התורה זיווג, הותיר בעולם,
במקום הטוב מכולם!

כֹּל אִי שֶׁצָבָה קִירוֹת
אומרים הם לו: ת'נכ יו, סר,
רק עוד קצת הסבר חסר.
אומר להם המלאך: "לא תחמוד"
זה דבר שחשוב ללמוד.
עונים הם לו: לא, תודה,
כנראה, מיסטר, שאינך מודע,
שאותנו המסורת לימדה,
לחמוד בלי גבול ומידה.

כֹּל אִי שֶׁלֹּאֵה אֵת הַרְיָקָז
לא-לא-לא, לא, לא, תודה,
אצלנו לא זו העמדה.
אולי באמריקה – לך תדע,
יקבלו אותך באהדה.
ממשיך המלאך בטיסת המרתון,
ומגיע לוּוֹשֵׁינְגְטוֹן.
לאמריקאים הוא מראה את התורה,
אולי יאהבו לשמרה.

כֹּל אִי שֶׁהַהוֹרִים לֵאלֵהֶם גַּם
סבא וסבתא
אומרים הם לו: ת'נכ יו, פיין,
מה כאן הביזנס, באיזה ליון?
אומר להם המלאך בקול רועם:
קיימו כיבוד אב ואם.
עונים הם לו: לא, תודה,
אומתנו תמיד צעירים כיבדה
מבוגרים נועדו אך ורק כדי
לחגוג את מִדְרֵי דֵי.

דור חדש/ע' שוורץ

כשההורים שלנו עלו מתימן ארצה, חשבו שיש רק דרך אחת ללכת בה. דפוס החשיבה הזה חדר עד לפרטים הקטנים. כמעט לא יצאנו מהבית בשבתות. כל הלכה הייתה מוקפדת כל כך, אפילו האוכל שאכלנו בבוקר שבת היה קר. היום העולם התפתח, ומבינים שאין דרך אחת ללכת בה. מי שבוחר לשמור שבת יכול לחמם אוכל על הפלטה. מי שבוחר לא לשמור יכול לקחת אוטובוס ולנסוע לים. כל אחד מחליט על עצמו. היום העולם יותר פתוח, נאור ומתקדם. אני שמחה שנולדתי בדור הנכון.

נספח 3 - סיטואציות

- כל הכיתה של שירה מתכננת לבוא לטיול השנתי במכנסיים ובחצאית קצרה מעל הברך. למה? לא מזמן פתחו חנות בגדים חדשה בשכונה, ויש שם מכנסיים שווים לטיולים וחצאיות קצרות. היום בכיתה הבנות סיכמו שבאים עם בגדים מהחנות הזאת לטיול. שירה לא יודעת מה לעשות. היא מבינה שזה לא לפי ההלכה אבל לא רוצה להיות שונה מכולן, אז נראה לה שגם היא תתלבש כך...
- חודש ארגון בסניף. כולן מתאספות ומחכות לתחילת החזרות. אחת הבנות אומרת שפגשה היום את המורה שולה, וכולן מתחילות לצחוק. שולה היא המורה לספורט בבית הספר, ולא כולן אוהבות אותה... פתאום בתיה אומרת לאסתר: "נו, אסתר, ספרי מה קרה לך עם המורה שולה אתמול, ראיתי שהיה לכן קטע..." אסתר לא יודעת מה לעשות. אם תגיד שהיא לא מוכנה לספר כי זה לשון הרע, יצחקו עליה. אם תספר, תדבר לשון הרע.
- בבית הכנסת המרכזי בשכונה נפגשות כולן כל ליל שבת. בקבלת שבת רוב הבנות שבגיל של רוני מתפללות, חלקן קצת מדברות... רוני משתדלת להתרכז בתפילה, ולהישאר גם לדרשה של הרב שמספר דברים מעניינים על פרשת שבוע. תמיד בשלב הזה כולן יוצאות החוצה ואחר כך שואלות אותה איפה הייתה, והאם היא משועממת... רוני מתלבטת אם להמשיך להישאר לדרשה, כי היא רוצה שיהיו לה חברות.

פעולת כיסוי

אם הזמן קצר, מומלץ לכתוב 1-3 הפעולות.

שלב א: נפצר על הרצפה הרבה דפים שעליהם כתובות מצוות שונות, ובמרכזן נניח בריסטול שעליו כתוב "תורת חיים בעוז" (נספח א). נשאל את הבנות אם הן זוכרות מה הכוונה ב"תורת חיים בעוז", ונזכיר להן שאנו בתנועת אריאל רוצות לקיים יחד את המצוות בחוזק ובגבורה, בלי להתעצל, בלי להתבייש, בלי לזוותר על שום פרט.

כל חניכה תקבל דף שבו כתוב: "אני רוצה לקיים בעוז: ____". (נספח ב) כל חניכה תחפש מצווה שהיא רוצה להתחזק בה, לקיים אותה בצורה טובה יותר, ותכתוב אותה על הדף שקיבלה.

שלב ב: ניתן לחניכות לוח מעקב (נספח ג), שעליו הן יכתבו לעצמן כל יום איך הן התחזקו במצווה הזאת. (אפשר לקשט את הלוח, להדביק על בריסטול, להכין ממנו מגנט וכו').

שלב ג: נפצר על הרצפה דפים (כדאי בצבע אחר) שעליהם כתובות מצוות שאפשר לקיים טוב יותר כשאנו נמצאות יחד בסניף (נספח ד). נאמר לחניכות: כמו שראינו, הכוח של החבורה, של התנועה, עוזר לנו להצליח במשימות הגדולות טוב יותר! ולכן עכשיו נבחר יחד מצווה שאנחנו רוצות כשבט להתחזק בה בזמן שאנחנו נמצאות יחד בסניף.

לאחר בחירת המצווה יחד (כדאי לכוון את הבנות – מה קשה לנו עכשיו והולך פחות טוב? במה כדאי שנתחזק?) נמלא דף, ובו ההחלטה עם פירוט – איך נצליח לעמוד בה וגם לוח מעקב. נתלה את הדף בסניף.

*מומלץ בכל שבוע בתחילת הפעולה לסמן עם החניכות יחד כמה עמדנו בקבלה שקיבלנו על עצמנו ובמה עוד יש לנו להשתכר... אפשר להחליט על ציפור שאותו נקבל אם נעמוד בהחלטה למשך זמן מסוים.

*אפשר להמשיך את המבצע גם אחרי חודש ארגון, ואפילו לעבור למצווה אחרת כשמרגישים צורך.

*שימו לב! בפעולת היישום של השבוע האחרון הבנות יביאו את הלוחות לסניף ונחזור לזה. כדאי לומר להן את זאת כבר עכשיו כדי שישמרו עליהם.

נספחים

נספח 1

תפילה, שמירת הלשון, כיבוד הורים, חסד, עין טובה, צניעות, ברכות, כבוד השבת, אהבת הרע, זהירות מפגיעה והעלבה, עזרה לזולת.

נספח 2

אני רוצה לקיים בעז:

נספח 3 - לוח מעקב: תורת חיים בעז

ראשון	שני	שלישי	רביעי	חמישי	שישי	שבת

נספח 4

תפילת מנחה בשבת, לשון הרע, עין טובה זו על זו, הכרת הטוב לצוות, לשמוח בחברות, זהירות מפגיעה והעלבה.

מקורות להרחבה

1. פרקי אבות ה, כ:

"והודה בן תימא אומר: הני עז כנמרה וקל כנשר, ורץ כצבי, וגבור כפארי לעשות רצון אביך שבשמים..."

2. אינון באבאז אס-ישראל/הרב אבינר

אשריכם שאתם זוכים ללמוד תורה מדי שבוע בלימוד "אבות ובנים".

שאלה: האם הלימוד הוא רק בשביל עצמי? מה עם השפעה על כל העם?

תשובה: גם הלימוד העצמי משפיע השפעה רוחנית אלוקית על כל עם ישראל. כך כותב ר' חיים מואלזין, תלמיד הגאון מוילנא, בספרו נפש החיים – בתחילת הספר על כל המצוות (שער א, פרק א), ואחר כך בפרט על לימוד התורה (שער ד). גם כשאני לומד בפינה שלי, זה מביא ברכה לכל עם ישראל ואפשר גם לכל העולם כולו.

גם מובא בנפש החיים (שער ד), שכל מלה של תורה שאדם לומד, הקב"ה עושה ממנה כתר לעצמו.

חזקו ואמצו!

פעולה רביעית - בעיפייה לכניין אריאל

לשבת ויצא

מבוא למצריכה:

לאחר שעסקנו בהיכרות עם התנועה ועם תפקידה ובהבנת החשיבות של היותנו חלק מתנועה גדולה, בפעולה זו נרחיב מעט את המבט, ונחבר את הבנות לעניין עיקרי בחזון התנועה – הציפייה לבניין בית המקדש, וגם לנושא שכל הסניף עוסק בו החודש – גאולה. חשוב שהבנות יבינו בשבוע זה שהציפייה למקדש אינה פסיבית אלא אקטיבית, אנחנו חלק מהבניין – גם אם איננו משתמשות כרגע בחומרי בנייה...

המסר העיקרי של הפעולה הוא – אנו שייכות לעם גדול, ותפקידינו עכשיו כתנועה הוא להיות חלק מבניין אריאל.

אביזרים לפעולה:

חבלים כמספר החניכות, סיפור, תפילה לבניין המקדש, מודפסת כמספר החניכות.

שלב א': מאיפה באנו...

סבב פתיחה: כל אחת מספרת מאיפה סבא וסבתא שלה הגיעו (מי שידועת...) (בשבט שיש בו הרבה חניכות – נשאל שלוש בנות באופן אקראי מאיפה סבא וסבתא שלהן עלו).

שלב ב': אנחנו המשך!

נשחק "חוליה בשרשרת". נכין מראש חבלים או סרטים בצורה של עיגול, שיהיה בגודל שאלין אפשר להכניס שתי רגליים, וישאר קצת מרווח. נעמיד את כל הבנות בטור, ו"נקשור" להן את הרגליים זו לזו, רגל שמאל של הראשונה לרגל שמאל של השנייה, רגל ימין של השנייה לרגל ימין של השלישית, רגל שמאל של השלישית לרגל שמאל של הרביעית, וכן הלאה...

ניתן לשבט משימה – להקיף כולן יחד את החדר או הסניף או הגינה.

כשהחניכות יסיימו נבקש מהן להישאר לעמוד, ונסביר להן:

כמו שאתן קשורות עכשיו ברגליים זו לזו, ככה כל עם ישראל קשור זה לזה. אבל לא ברגליים,

אלא בלב. כל תנועה של מישהו משפיעה על כולם. כל מעשה טוב – משמעותי בשביל כולם. כל דבר שמישהו עושה – כולם מרגישים אותו, גם אם רק מבפנים...

אבל עם ישראל זה לא רק מי שחי עכשיו, בדור הזה. אז מי זה עוד? גם מדור לדור עוברת ההשפעה זה על זה – בזכות סבא וסבתא שלנו שעלו לארץ אנחנו כאן. ובזכות זה שאנחנו כאן, חלק מעם ישראל בדור הזה, בזכות המעשים הטובים שנבחר לעשות, בזכות התפילות והתורה – יהיה לנו המשך, תהיה עוד חוליה בשרשרת שעושה רצון ה'...

שלב ג: למה אנחנו מצפים או מה התפקיד של הדור שלנו

נקשר: ראינו שאנחנו חלק מעם אחד. אנחנו יודעות שכמו הסבים והסבתות שלך, עם ישראל ציפה והתפלל הרבה שנים לעלות לארץ, שתהיה לנו מדינה משלנו. מה נשאר לנו עכשיו לעשות? מה חסר? המדינה בנויה, אנחנו בארץ שלנו, יש צבא, רבנות ראשית... כדי לענות על השאלה בצורה טובה נספר סיפור (מצורף בנספח מס' 1).

נסכם את הפעולה: לפעמים נראה לנו שלא חסר שום דבר, החיים שלנו די נוחים... יש אוכל, בגדים, ארץ משלנו, בית ספר, סניף... אבל באמת – העיקר חסר! אנחנו דומים לאנשים שיש להם הכול – אבל הם חיים מתחת לאדמה, כמעט בלי שמש... חסר לנו האור הכי גדול בעולם. אנחנו מרגישים רק קצת ממנו, בכל תפילה... בכל דבר טוב שקורה בעם ישראל... בכך שאנחנו גרות בארץ ישראל... אבל אין לנו עדיין בית מקדש. כשיש בית מקדש, שכינה שורה בעם ישראל, וכל העולם מרגיש את האור הגדול הזה ורוצה להתקרב לה' דרכינו. הקרבה לקב"ה היא ברמה אחרת, כל העולם מרגיש שהדבר הכי חשוב זה לעשות מה שה' רוצה. זה משהו שאי אפשר לתאר אותו בכלל. לכך מחכה העם שלנו בכל הדורות ומתפלל עליו, בתפילת עמידה, בברכת המזון, אפילו בחתונה אומרים "אם אשכחך"... באירועים הכי משמחים אנחנו זוכרים שהשמחה הכי גדולה שלנו עדיין לא שלמה.

גם אנחנו בתנועת אריאל רוצות להיות חלק מהציפייה הגדולה הזאת לבניין בית המקדש. לכן השם של התנועה לנו הוא "אריאל", שהוא אחד מהשמות של בית המקדש. גם בסוף המפקד אנחנו אומרות "בציפייה לבניין אריאל". אנחנו רוצות לזכור תמיד שאנחנו כתנועה, כעם, מצפות לבניין בית המקדש.

עכשיו נגיד ביחד תפילה לבניין המקדש. אתן מוזמנות לשמור אותה ולומר כל יום. נחלק לבנות את התפילה (נספח מס' 2) ונתפלל יחד.

אפשר בנוסף לשיר יחד שיר שקשור, אם מתאים (רעיונות – אם אשכחך, שייבנה בית המקדש, אל בנה ביתך, בנה בנה בנה ביתך...)

נספחים

נספח 1 - סיפור

לפני הרבה שנים חיו אנשים במקום מופלא, שהיה בו כל מה שצריכים כדי לחיות. היו שם בתים יפים, עצים ופרחים, חנויות, משפחות, חברים... בית כנסת, ישיבה, גני ילדים, בתי ספר ותלמודי תורה. הילדים שגרו במקום הזה חשבו תמיד שהם גרים במקום הכי יפה בעולם. הם היו משחקים ורצים ושמחים, כמו כל הילדים הרגילים. יום אחד הלכו שני ילדים עד לקצה של העיר, ופתאום הם ראו משהו מנצנץ מאד חזק. הם רצו לראות מה זה – אולי אוצר מיוחד?! ולכן הלכו לכיוון של האור הנוצץ. הם התקרבו והתקרבו, וראו פתאום חור בקיר. הם נכנסו אל תוך החור, ועברו בעדו. ולפתע הסתנוורו עיניהם מרוב אור. בהתחלה הם קצת נבהלו ועצמו את העיניים, אבל אחרי כמה דקות העיניים שלהם התרגלו לאור החזק, והם פתחו אותן וראו עוד עולם גדול ושלם, עם הרבה הרים וגבעות ועצים ובתים... וזה היה מקום שהם בכלל לא הכירו! בעולם החדש שהם ראו פתאום היו עוד כמה דברים שהם לא ראו אף פעם. למעלה הייתה תקרה גבוהה גבוהה בצבע תכלת, והיה שם גם מלאמלא אור! היה כדור של אש שהאיר את הכול, וגם רוח נעימה... נפעמים ונדהמים חזרו שני הילדים לביתם, דרך החור שבקיר, וסיפרו בהתלהבות להורים שלהם על העולם החדש הזה שהם ראו...

אבא הקשיב ואמר להם בקול רציני: "בואו, שבו, ילדים חמודים שלי. אני כל כך שמח שחזרתם בשלום. המקום שהלכתם אליו, הוא מסוכן מאוד!"

"מסוכן??" שאלו הילדים, "אבל אבא, זה מקום כל כך יפה ומיוחד! כל כך נעים! מה זה המקום הזה?"

סיפר להם האב: "לפני הרבה שנים הייתה שם מלחמה גדולה. וכדי להציל אותנו, החליטו כל המבוגרים להיכנס לגור יחד מתחת לאדמה. מאז אנחנו כאן. בנינו לנו עולם שלם, ואין לנו שום צורך לצאת לשם. יש כאן הכול!"

"אבל אבא," אמרו הילדים, "יש שם כדור של אור שמאיר הכול, וגם תקרה יפה כל כך... ורוח נעימה... לא חבל שנישאר לגור כאן, מתחת לאדמה??"

תפילה לבניין בית המקדש:

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו,
שתאר פניך אלינו
ותעזרנו לקומם את מקדשך השמם ולבנותו מהריסותיו.
רחם נא עלינו ותן בליבנו לקיים את מצוות בניין בית המקדש,
כמשכן אשר הקים משה,
כמקדש אשר בנה שלמה בהר המוריה
וכאשר עשו ישראל בשובם מגלות בבל לירושלים.
וכהניך הקדושים יבואו אל הבית הזה להקריב תמידים ומוספים כהלכתם,
והלויים יתנו קולם בשירה על הדוכן,
ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך שלוש פעמים בשנה,
ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות.

פעולת ביסוס

700N:

בפעולה זו נחזק אצל הבנות את ההבנה שהציפייה לבניין ירושלים צריכה להתבטא בחיים שלנו ממש.

אבוזרים:

חידות בציורים, לוחות של הבנות מפעולת יישום מס' 2 (לומר להן מראש שיביאו).

שלב א:

חידות בציורים על מנהגים שנוהגים בעם ישראל לזכר החורבן. נדבר על כך שהמנהגים האלו באים לעורר את הציפייה שלנו לבית המקדש. הציפייה לבית המקדש היא לא רק משהו רוחני שלא קשור לחיים שלנו, אלא היא מתבטאת בחיים שלנו. וכמובן טוב ללמוד על בית המקדש, להתפלל על בניינו, וכו'...

שלב ב:

נחשוב ביחד: מה אנחנו יכולות לעשות כדי שהשמש הזו תאיר יותר? נשמע את הבנות, ואז נחבר לפעולה של תורת חיים בעוז. נסביר לבנות שכל מצווה שאנחנו מקיימות, ובמיוחד הרצון שלנו לקיים אותה בצורה נכונה יותר, משפיעה על הכול!

אם בחרנו מצווה לקיים יותר בעוז כשבט, אפשר לחבר את ההסבר למצווה הזאת באופן ספציפי יותר ולדבר עליה. לדוגמה: אהבת חינם ולא שנאת חינם – זהו תיקון לאחת הסיבות שבגללן נחרב בית שני. אפשר להוסיף על כך: ללמוד על ירושלים ועל בית המקדש, להתפלל, לעשות דברים למען עם ישראל, חסד, מעשים טובים...

לסיום – אפשר להשמיע את השיר "בציפייה לבניין אריאל" או "אל המקדש". (השירים נמצאים באתר התנועה. חומרי הדרכה – שירים).

נספחים

חידות בציורים – (שבירת הכוס. גם אפר בראש חתן – אפשר לשאול איזה עוד מנהג שקשור לחתונה מכירות. להשאיר אמה על אמה לא מסוידת. תפילה על ירושלים. צומות.)

מקורות להרחבה

הסיפור בפעולה מבוסס על הרעיון של שיר זה
הראי"ה קוק זצ"ל/האריה בסוגר

{א}

ושבור הוא האריה השב
ועייף הוא מרודפיו הרבים.
נתון הוא בסוגר צר
וזיכרונות ילדות עולים על לבו.
זיכרונות של חופש,
של גבורת היער.
וגוריו ילידי שבי,
לא עייפה נפשם
גם לא גדלה
לא נמחצו מחץ אויב
כי לא ראו קרב
וגבורת היער לא ידעו.
אומנם הסוגר הצר
מעיק להם מעט
מונע הוא את שובבות ילדותם.
אבל לא יאנחו גורים
עבור דבר זה הקל,
וברק עיניהם הנוצץ
בגלל זה לא יועם.
מתרעמים הם על הזקן האב,
למה זה יעמיק במחשבות,
וישכח בגללן את החיים,
עוד יש מקום לרקוד מעט
גם בסוגר זה הצר.
תמהים הם הילדים
בראותם את הארי הזקן
ככה שח ומתאנח.

{ב}

התנער פעם הישיש
ויישא משלו לגוריו השובבים:
יש עולם מלא אור,
שם שורר אך חופש ודרור,
יש יער רחב ידיים,
ועבותים שם גבוהים מאוד,
ונאים הם ארזי איל ההמה,
ומשיב נפש הוא ריח היער,
ונפש חיה למכביר בקרבו,
והכול חי ומתענג בחירות.
וכשהייתי בגילכם, ילדים,
שמה מלכתי בגאון ועוז,
כל חיל היער מפני שחחו,
ולולא רודפי ששברו גרמי
ולולא סוגר זה הצר
אז מלכתי גם עתה ביער,
וחופש וגאון מלאתם גם אתם.
הדברים יצאו מפי השב,
והנערים רקוד חדלו,
ותחת עיני ששון,
עיני נקם במו נראו,
עיניים מלאי אש ודם,
ובקצף נסתר וברוח מר
התאמצו לשבור
את הסוגר הצר.

{ג}

נשמת הכפירים בגורים קדחה,
וכמו בעיניהם ראו
את כל תוקף
אשר למלכות היער.
חזקו עליהם הגעגועים
לצאת למרחב,
למקום שם מלך האב השב.
לא יכלו לשקוט עוד בסוגר,
ריח אלוני היער
כמו עלה תמיד באפם
ושלל צבע ניצניו
לקח לבם שבי.
רוחם לא שחה,
ולא נאנחו
כמעשה הזקן
שגרמיו נשברו,
ואור חייו קדרו
מפני עקת אויב
שהפך את עולמו.
ובגעועים של רוח
שלהבת יוקדה
לבבם עורג אל היער.

{ד}

אם באמת ובתמים
אוהבים אתם את היער,
אמר פעם הישיש השבור,
אז נשמת כפירים
עודנה חיה בלבבכם,
זה הסוגר הצר מעונכם בל יהי,
כי לכם יאתה מלוכת היער.
דברי הישיש
לב הילדים אמצו,
ובכוח אריות ועוז כפירים
החלו לנקש על הסוגר הצר.

בפרסות ומתלעות ושאגת לבאים
החרידו את העליזים
שוביהם השאננים.
וברוח עוז מלא חמדת היער
שברו נפצו קירות הסוגר הצר.
{ה}
למראה גבורת הגורים
נמלא אומץ גם הזקן השבור,
וזיק נשמת האריה בו התלקח,
ובראש ילדיו גיבורי החיל
התייצב ודרך עוז,
ויחד כולם ברוח דרור
הלכו למקום שם החופש ואור,
ובשאגת אריות שוביהם החרידו,
ובגאון רוח יחד הלכו,
עד אשר באו
אל מקום האלונים,
אל מעונות האריות,
מקדם קדמתה.
והזקן כמו חדש נעוריו
ועצמיו השבורים
מרוב גיל התלכדו,
ויחד עם גוריו
דבר את אויביו בשער,
וכלם יחד שבו
ויכוננו את ממלכת היער.

1. רעיון לתערוכה

- להכין סמל יפה מושקע של התנועה, ולתת לכל כמה בנות להסביר על דף את אחד מחלקי הסמל.
- לכתוב את ההמנון בגדול על דפים, וליד כל בית להכין מוצג מוחשי שמסביר מה הנושא של הבית (כמובן, אפשר וכדאי להיות מקוריות, למשל – מפת ארץ-ישראל עם בליטות לפי גבהים וצבעים מפלסטלינה או מקרפים מגולגלים, וכו'...)

2. רעיון לשירים

כדאי לקחת שיר מאתר התנועה, כדי לחבר את הבנות להווי ולרוח. יש שירים מגוונים. כדי למצוא את השירים יש להיכנס לאתר, לבחור בלשונית "חומרי הדרכה" ובתוכה בקטגוריה "שירים".

3. רעיון לקיר

- לצייר ילדות שלובשות חולצתנועה והן כמו מביטות מתחת לאדמה. או שהן משקיפות במשקפת לעבר בית המקדש, המצויר על רקע מואר מאוד. על הציור לכתוב: "בציפייה לבניין אריאל". אפשר להוסיף שביל שמוביל לבית המקדש ולכתוב עליו את שמות הבנות ואת המצוות שלקחו על עצמן או את המצווה שלקחתן על עצמן כשבט להתחזק בה.
- לכתוב "תורת חיים בעז" (אפשר במקום המילה עוז לצייר אגרוף שמבטא כוח), ומתחת לכתוב: "שבט גלעד מקיימות בעז" ולהוסיף את המצווה שהשבט בחר או את המצווה שכל בת בחרה.

.....
מערך פעולות לשבטים
גלעד . דביר
.....

מידריכה יקרה,

את זוכה להדריך בנות בגיל מהמם. הנפש שלהן צמאה לקבל, להכיר ולדעת עוד. בתקופת ההדרכה שלך איתן יש הזדמנות לחקוק בהן תפיסת עולם, חוויות, התבוננות על החיים בצורה אחרת, עמוקה יותר.

מגיעה לך לתפוס בשתי ידיים את ההזדמנות המיוחדת הזאת. לקחת את החודש הזה כיציאה למסע עם הבנות בעקבתא דמשיחא... מסע בעקבותיו של המשיח.

הפעולות הבאות מותאמות לנושא של כל שבוע בחודש. הנושאים משלימים זה את זה ויוצרים מסע.

אם את זורמת ומסוגלת לכך – אפשר להמציא דמות (שאת תציגי אותה...) שתלווה אותן במהלך החודש בכל מיני זוויות.

אפשר גם דמות שתתלווה אליכן בסיפורים עליה או בתמונה שלה שתופיע בצ'ופרים שלכן.

דמות שהן יזדהו איתה, יעקבו אחריה, וילמדו דרכה על עצמן.

לכי עם החלומות שלך, זה בדיוק הזמן להתחיל להגשים.

בהצלחה גדולה!

פעולה ראשונה - בעיפייה לכניין אריאל

שבת פרשת וידא - פתיחת חודש ארגון

מבוא:

גאולה. מה האסוציאציה הראשונה שהמילה הזו מעלה בך?

משהו נשגב, געגוע למציאות מושלמת שכזו, שרק רוצים שכבר תגיע.

בפעולה הזו ננסה להבין קצת יותר מהי גאולה ואיך מגיעים אליה.

קודם כל נבין מהי גאולה בתפיסה הראשונית שלנו, איך אנחנו מדמיינים את המציאות הזו.

גאולה (לפי רוב הדעות) היא לא משהו שקורה בבת אחת וזהו, אלא היא מהלך של תיקון שהעולם עובר, ובעיקר עם ישראל.

נלמד יחד מהו העולם המתוקן שאליו אנחנו שואפים, ונבין שגאולה היא מסע שאנחנו בעיצומו – כל יום שלנו פה הוא עוד צעד בתוך תהליך הגאולה.

המשחק שילווה את הפעולה הזו יהיה חבילה עוברת – נקפיד לשמור על הסדר על פי הכתוב כאן (כלומר – בעטיפה הפנימית ביותר נשים את המשחק האחרון שמופיע כאן בפעולה).

בתוך החבילה נכניס משהו כייפי ונעטוף. על העטיפות נדביק את הפתקים שעליהם כתובות המשימות וההפעלות.

שימי לב לכך שהפעולה מתקיימת בשבת, אז יש לחשוב על אפשרות לפתוח את החבילה בלי לקרוע או לתלוש סלופים (לדוגמה: חבילה עוברת של שקיות, או להשאיר צד אחד פתוח בעטיפה וכו').

אבזורים:

עיתונים או עטיפות, חבילה עוברת, משהו כייפי שיהיה בתוך החבילה, פתקים עם המשימות, משפטים ותמונות מתאימות, סיפור מודפס.

שלב א: מהי גאולה בשבילי?

- נשחק את המשחק: אני יושבת על הכיסא ומחכה ל...

יושבים במעגל ומשאירים כיסא או מקום אחד פנוי. מי שהכיסא מימינה פנוי מתחילה.

היא מתיישבת על הכיסא הפנוי ואומרת "אני", זו שמשמאלה עוברת לכיסא שמתכנה ואומרת "יושבת", וכך ממשיכות הבנות לפי הסדר – "על", "הכיסא", "ומחכה", "ל..." – והבת הזו אומרת שם של אחת הבנות מהמעגל שלא יושבת בסמיכות אליה.

וכך ממשיכים – מי שמתכנה לידה מתחילה שוב: "אני", "יושבת" וכו'...

כשתור המדריכה מגיע, היא תאמר: אני יושבת ומחכה... לגאולה.

אולי יהיו צחקוקים... אולי מישהי תגיד שהיא הגאולה...

ואז זה זמן לשאול את הבנות באמת: מי עוד מחכה לגאולה?...

נשאל: **למה** אתן מחכות לגאולה? תחשבו רגע בלב. אפשר לשמוע שתיים-שלוש בנות. נמשיך הלאה בחבילה.

- נשחק הרוח נושבת, רק בצורה מעט שונה. במשחק זה יושבות כל הבנות במעגל ובאמצע עומדת מישהי אחת. היא אומרת "הרוח נושבת לכיוון כל מי שמחכה לגאולה כי..." וממשיכה את המשפט. כל מי שמזדהה עם הסיבה – צריכה לקום ולנסות להתיישב במקום של מישהי אחרת שקמה. האחרונה שקמה ולא נשאר לה מקום לשבת – נשארת באמצע, ואומרת גם היא "הרוח נושבת לכיוון כל מי שמחכה לגאולה כי..." וכן הלאה.

הרוח נושבת לכיוון כל מי שמחכה לגאולה כי – תהיה תחיית המתים/סבתא שלי תבריא וכו'...

ניתן להן לכוון את התשובות להיכן שהרעיון נוגע בהן. אם הן נתקעות, נגיד להן שהן יכולות להגיד כל מה שהן מדמיינות שיהיה בזמן הגאולה – מדברים שקשורים לחיי היום יום ועד חלומות גדולים אחרים...

(זו הזדמנות בשבילנו לגלות מה הן חולמות ורואות כגאולה בתפיסת העולם שלהן. ניתן לזה את המקום...)

שלב ב: מה זו בעצם גאולה?

- משחק הזיכרון:

נתחלק לשתי קבוצות ונשחק משחק זיכרון. כל זוג שהבנות מוצאות נשאר פתוח על הרצפה.

בנספח מס' 1 ישנן כרטיסיות בשביל המשחק, שעליהן כתובים דברים שאנחנו שואפים לתיקון שלהם בעולם בצירוף תמונה מתאימה.

בסוף המשחק נשאל אותן: מה משותף לכל הכרטיסים?

נשמע אותן ונוסיף אם יש צורך:

בעצם כל הכרטיסים מתארים דברים שהיינו רוצים שיהיו לנו באופן אישי או בעולם. מציאות מתוקנת, מציאות שהכול בה רק טוב, שאנחנו עובדים בה את ה' בשמחה ובנעימות.

- נשאל את הבנות: האם אתן חושבות **שגאולה זו רק מציאות כזו (כמו התמונות במשחק), מושלמת?** נשמע את המחשבות שלהן בעניין.

שלב ג: אנחנו כבר בדרך

- נדאג שבמהלך החבילה העוברת יהיו גם עטיפות ריקות, בלי משימות.

כשנגיע לעטיפה בלי משימה, נשאל את הבנות האם הן חושבות שאנחנו כבר קרובות להפתעה. (מן הסתם הן ינסו למשש ולהגיד בהתאם למה שהן מרגישות.)

נוסיף ונשאל: האם העטיפה הריקה מרחיקה אתכן מההפתעה או מקרבת?

נמשיך ונשאל: אתן חושבות שאנחנו קרובות לגאולה או לא? ולמה?

נבקש מהן לתת דוגמה במציאות.. (למשל – "אני חושבת שכן, כי פולארד השתחרר", "לא, כי עדיין אין בית מקדש.")

• סיפור "הבמבוק הסיני".

מצורף בנספח מס' 2. נקרא את הסיפור. בחלק שבו המורה שואל את האיש כמה זמן לקח לעץ לגדול, נעצור ונשאל את הבנות מה דעתן, ואז נמשיך לקרוא.

בעזרת המשל הזה ננסה קצת יותר להבין את תהליך הגאולה, את העובדה שהגאולה היא תהליך. גאולה היא לא רק משהו חד פעמי שקורה, היא לא רק בית מקדש וקורבנות. גאולה היא עולם מתוקן יותר, שלם יותר. כל יום מקרב אותנו עוד אל העולם המתוקן. לפעמים קורים דברים גדולים שמראים לנו שאנחנו באמת כבר קרובים לגאולה, כמו למשל מלחמת ששת הימים (כמובן, כדאי להוסיף דוגמאות מתוך החיים שלהן), ולפעמים סתם נראה לנו שהכול כרגיל... אבל אנחנו רוצות להבין ולהרגיש שאנחנו כבר עכשיו בימים של גאולה באמת, והולכים ומתקרבים יותר ויותר לגאולה השלמה.

סיכום:

החבילה העוברת מסמלת לנו את העובדה שאנחנו כל הזמן בהתקדמות. בדרך. חבילה עוברת מזכירה לנו שלכל צעד יש משמעות, כל עטיפה מקדמת אותנו עוד קדימה... גם כשהעטיפה הייתה ריקה, וכביכול לא הרגשנו שזזנו או שקרה משהו – התקדמנו עוד קצת!

הגאולה היא לא יעד אחד, שאליו מגיעים ומסמנים יי וזהו... היא תהליך. דרך. אנחנו כבר בעיצומה של הדרך, וכל הזמן מתקדמים עוד למציאות המתוקנת יותר.

נספחים:

נספח מס' 1: רשימת משחקים לחבילה על פי סדר:

- אני יושבת על הכיסא – בעטיפה החיצונית.
- הרוח נושבת.
- משחק הזיכרון.
- סיפור – עץ הבמבוק – בעטיפה הכי פנימית.

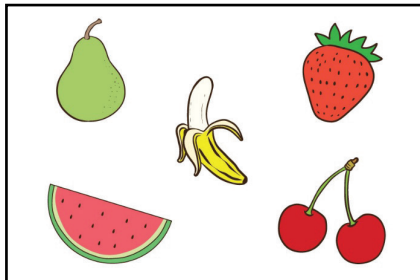
משחק זיכרון:

יהיה לנו קל
להתלבש יפה
וצנוע

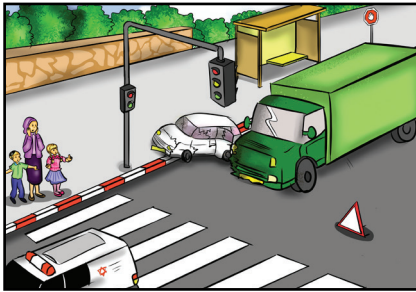
נסתובב חופשי
בכל ארץ
ישראל

נאכל בריא
ואוכל שעושה
לנו טוב בגוף

כל העמים ירצו
להתקרב אלינו
ולשמוע אותנו

לא יהיו
תאונות
דרכים

יהיה לנו ברור
שהתורה היא
המרכז של החיים
שלנו

נעזור בשמחה
לאבא ואמא

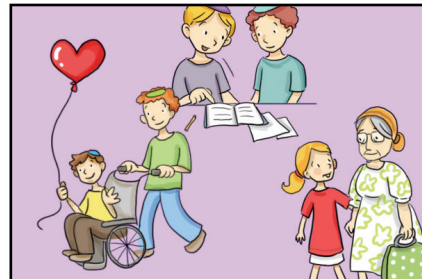
לא נדבר
לשון הרע

לשון הרע,
לא מדבר אלי!

לא יהיו
טילים
ופיגועים

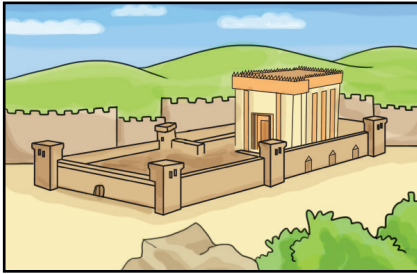

נכבד אחד
את השני

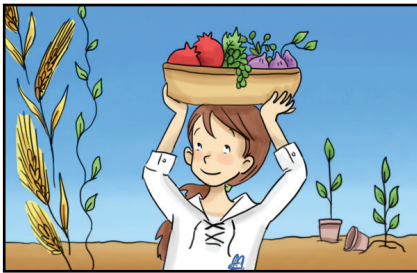

נתגעגע לה' ולכן
נרצה להתקרב אליו
על ידי קורבנות או
תפילה

בית המקדש
יהיה מרכז
העולם

נעלה לבית
המקדש להביא
ביכורים

סיפור – משל גדילתו של הבמבוק הסיני:

היה היה בסין הרחוקה אדם צעיר שהחל לאבד תקווה בחייו. ראש השנה עמד להגיע, והוא הרהר על כל ההחלטות שקיבל על עצמו ועל כל מעשיו בשנה שחלפה. לצערו הרב, למרות מאמציו הרבים נראה ששום דבר לא השתנה – הוא נשאר אותו האדם, עם אותן הבעיות ואותם החסרונות. הייאוש החל מכרסם בליבו, עד שהחליט לפנות אל מורה חכם שגר בראש ההר הצופה אל הכפר שבו התגורר. לאחר מסע של שלושה ימים ושלושה לילות הגיע האדם אל בקתתו של המורה. המורה ישב על כיסא צנוע שהיה מונח במרכז הבקתה ולימד את תלמידו, ולאחר שהסתיים השיעור פנה אליו ודידנו וסיפר לו על לבטוי וספקותיו. המורה הקשיב בחיך ושאל: "האם ידוע לך כמה זמן לוקח לצמח הבמבוק הענק לצמוח עד לגובה של בניין?"

"אספר לך: בשנה הראשונה עליך לשתול את שתיל הבמבוק הזעיר ולהעניק לו אור שמש, דשן ומים בשפע. אל לך לצפות לשום גדילה נראית לעין.

"בשנה השנייה עליך להמשיך לטפח את השתיל הקטנטן. אף שאתה מתמיד להשקותו בסבלנות, למרבה פליאתך דבר לא מתרחש – והוא לא גדל אף לא בסנטימטר. אף־על־פי־כן, אתה זוכר שסיפרו לך שלבמבוק לוקח זמן רב להראות סימן של התפתחות, ואתה מתאזר בסבלנות.

"עוד שנה חולפת. גם בשנה השלישית אתה ממשיך להעניק לצמח הקטן דשן ומים ומאפשר לאור השמש לחמם אותו מדי יום. בשלב זה רוב האנשים מרימים ידיים בייאוש, מוותרים על הבמבוק הקטן וחדלים להשקותו. אך עליך להתמיד!

"בשנה הרביעית אתה מרים ראשך אל שאר הצמחים שבגנך, ורואה כיצד כולם עלו וצמחו היטב בארבע השנים שחלפו, ולא יכול שלא להתחיל להסס בלבך. בעוד כולם פורחים וצומחים – הבמבוק הזעיר נשאר כשהיה, חרף כל תשומת הלב, האהבה והזמן שהשקעת בו...

"בשנה החמישית, כאן עצר המורה את דבריו ועיניו נצצו, "אז מתרחש הפלא שיגרום לך להיווכח בכוחו העצום של הטבע. בבת אחת, כמו במעשה קסמים, השתיל מזנק לשמיים! גדל וגדל, הוא אפילו עשוי לעיתים לצמוח במטר שלם ביום!... במשך שישה שבועות הוא צומח לגובה של שלושים מטרים.

"אם כן, כמה זמן לוקח לבמבוק לצמוח לגובה מדהים שכזה?"

(כאן נעצור ונשאל את הבנות...)

"שישה שבועות," ענה האישי.

"טעות בידך, ידידי. מדובר למעשה על צמיחה איטית שאורכת חמש שנים תמימות. אם בשלב מסוים במשך אותן חמש שנים היינו חדלים להשקות את השתיל הרך, הוא היה נובל ומת במהרה.

"מה באמת קרה במהלך כל אותם שנים?"

"במשך ארבע שנים הייתה צמיחה, הצמיחה המופלאה מכול – כי היא התרחשה בעולם הבלתי נראה, בתהליכים ארוכים ונפלאים המתרחשים מתחת לפני השטח. מתחת לאדמה התפתחה רשת מסועפת וחזקה של שורשים, המסוגלת לתמוך בצמיחתו המתפרצת של הבמבוק בשנה החמישית. זכור זאת: כל מה שנבנה מהר – עשוי ליפול מהר. **צמיחה מצריכה סבלנות והתמדה, השקיה ואמונה פנימית.** כל טיפת מים חשובה, כל צעד קטן משפיע לטובה, גם אם בטווח הקצר אין לכאורה תוצאות. ייתכן שלא תבחין מיד בהבדל, אבל הצמיחה מתרחשת מתחת לפני השטח וממתינה לרגע שבו תהיה מוכן לפרוץ קדימה. **לעולם אל תתייאש! בנחישות ובהתמדה, בסופו של דבר, תפרוץ גם אתה ותגיע לגבהים עצומים.**"

פעולת ביסוס:

מבוא:

האם אנחנו רוצות כבר להגיע לעולם מתוקן יותר? נבין כמה כוח יש לכל מעשה קטן שלנו. כל מעשה טוב מקדם אותנו עוד אל הגאולה.

אביזרים:

דף גדול, טושים, ציור מודפס וחתוך לפאזל, סיפור מודפס.

שלב א:

- נניח על הרצפה דף גדול שעליו כתוב: איזה מעשה טוב עשית היום?
כל אחת כותבת בטוש משהו טוב שהיא עשתה היום או השבוע.
- נקרא בקול את הדברים שהן כתבו.
- פאזל. נדפיס על דף בגודל A3 משני צדדיו – בצד אחד מפה של חלק מהעולם ובצד השני ציור של אדם (נספח מס' 1) – אפשר גם תמונה של השבט... נגזור את הדף לחתיכות של פאזל.
כדאי להכין שניים או שלושה פאזלים כאלו, כדי שיותר בנות יוכלו להשתתף.
ניתן לכל קבוצה את חלקי הפאזל ונעשה תחרות – איזו קבוצה מסיימת להרכיב ראשונה.
- שימו לב על איזה צד כל קבוצה בוחרת להרכיב! לא ניתן להן הוראה כלשהי בעניין...

שלב ב:

סיפור הפאזל (נספח מס' 2).

- נשאל את הבנות: איך הסיפור הזה קשור לגאולה?
- נבין שבעצם כל מעשה טוב שאנחנו עושות הופך אותנו לטובות יותר, ובהכרח גם העולם נהיה טוב יותר. כל המעשים הטובים שכתבתן שעשיתן הופכים את העולם למתוקן יותר.

בנוס - חלק מעשי:

- נכין יחד סטיקרים: "מה עשית היום לקירוב הגאולה?" (מדפיסים על דף מדבקה, והבנות גוזרות ומקשטות), ונחלק לאנשים ברחוב או שנתלה במקומות שמותר. אפשר גם לשאול את האנשים שלהם הבנות מחלקות את הסטיקרים את השאלה הזו, ולשמוע תשובות.
- אפשרות נוספת: הבנות יצטלמו כשהן עושות מעשים טובים או יתעדו בפתק, ואת התמונות אפשר לשלב בקיר בתערוכה.

סיכום:

- ההשתדלות שלנו בשבט שלא לדבר לשון הרע, הזהירות של ההורים שלנו בנסיעה בכביש, וכן הלאה – כל אלה מעשים שמובילים אותנו למציאות השלמה שאליה אנו חותרים.
- למעשה, יש להבין שהמציאות השלמה והמתוקנת היא הסיום של תהליך הגאולה, ובינתיים – כל מעשה טוב שלנו עוזר ומקדם אותנו אל המציאות השלמה הזו.

נספחים:

- תמונה של העולם ושל אדם לפאזל.

סיפור - הפאזל:

מדען אחד ישב ועבד, כשלפתע ניגש אליו בנו בן השבע, נחוש לעזור לו בעבודתו. המדען, עצבני בגלל ההפרעה, ניסה לבקש מבנו שילך למקום אחר, אך כשראה שזה לא הולך, חיפש משהו שיוכל לספק לילד תעסוקה. הוא תלש מאיזו חוברת דף עם מפת העולם, גר אותה לחתיכות, ונתן אותן לילד יחד עם גליל נייר דבק. "אתה אוהב פאזלים", הוא אמר, "קח את העולם המפורק ונראה אם אתה יכול לתקנו בכוחות עצמך". המדען חשב שייקח לילד ימים עד שיצליח להרכיב את המפה, אבל כמה שעות לאחר מכן שמע את קולו של הבן קורא לו: "אבא, סיימתי, הצלחתי להרכיב הכול".

בהתחלה לא האמין המדען: "זה לא ייתכן שבגיל שבע יוכל הילד להרכיב מחדש מפה שמימיו לא ראה". אבל הוא הניח את רשימותיו, וניגש לבנו, כשהוא בטוח שהוא הולך לראות עבודה מבולגנת. להפתעתו, המפה הייתה מושלמת וכל החתיכות היו במקומן. "איך עשית את זה?" שאל המדען את בנו, "הרי לא ידעת איך נראה העולם". "אבא, ענה הילד, "אני אומנם לא ידעתי איך נראה העולם, אבל כאשר תלשתי את הדף מהחוברת, ראיתי שבצדו השני יש תמונה של אדם. כשנתתי לי לתקן את העולם, ניסיתי אבל לא הצלחתי. אז הפכתי את כל החתיכות והתחלתי לתקן את האדם. כשהצלחתי לתקן את האדם, הפכתי את הדף וראיתי שהצלחתי לתקן גם את העולם".

סיפור נוסף שיכול להתאים:

סיפור כוכב הים:

אדם שטייל לאורך חוף הים ראה ממרחק ילדה קטנה צועדת לאורך החוף. הילדה התכופפה, הרימה דבר מה וזרקה אותו לים. הדבר עורר את סקרנותו, והוא צעד לעברה. כשהתקרב, ראה שהיא מרימה כוכביים ומשליכה אותו לים. הוא ניגש אליה ושאל: "מה את עושה, ילדונת?" השיבה לו הילדה: "אני באה הנה בכל יום, צועדת הלך ושוב על החוף, מרימה כוכביים רבים ככול האפשר ואז מחזירה אותם לים. אם לא אחזיר אותם לים, כוכבי הים יישארו על החול, שם הם אינם יכולים לקבל חמצן – וימותו. וחוף מזה, בכל יום, בשעות הערב המוקדמות, באים הנה אנשים ואוספים את כוכבי הים. הם לוקחים אותם הביתה ומבשלים אותם במים רותחים. לאחר מכן הם מוכרים את הצדפות לתיירים. אני לא רוצה שכוכבי הים ימותו."

נדהם, שאל אותה האיש: "אבל, ילדונת, האם אינך מבינה שזו בעיה? את רק ילדה קטנה, ואינך יכולה ללכת יותר מקילומטר וחצי בכל יום. כוכבי הים מתים על החופים בכל רחבי העולם. אין כל סיכוי שתוכלי להשפיע ולפתור את הבעיה האדירה הזו."

הרימה אליו הילדה את עיניה בתימהון, ולאחר מכן הסתובבה, הרימה כוכביים והשליכה אותו למרחק של כעשרה מטרים לתוך הים. היא הצביעה לעבר הכוכב, הביטה אליו, חייכה ואמרה: "על מצבו של כוכבי הים הזה דווקא השפעתו". (סיפור עם)

פעולה שניה: קמעא קמעא

שבת חיי-שרה

נב/א:

אומרים שאנחנו בדור הגאולה, אבל לפעמים מרגיש לנו שהמציאות בכלל הולכת לכיוון ההפוך. מדוע יש כל כך הרבה רוע בעולם? למה לא פעם נדמה שאנחנו בכלל לא בדרכ אל האור אלא נשאבים לתוך חושך?

בפעולה נבין שהקשיים שבדרך הם לגמרי חלק מהתוכנית האלוהית בדרכ אל הגאולה.

כל מה שעובר עלינו ברמה הלאומית וברמה הפרטית, הוא מושג ומדיק מהקב"ה. והוא ממש חלק מהדרך שלנו אל הגאולה השלמה.

אב/ז'ר'ס:

לוח סולמות וחבלים, מטבעות, קובייה, קלפי סולמות, קלפי חבלים, חיילים למשחק, מדרש מודפס.

שלב א: אתחלתא דגאולה

- נכין לוח של סולמות וחבלים. במשבצת הראשונה נכתוב "אתחלתא דגאולה", ובמשבצת האחרונה – "הגאולה השלמה".

הזדמנות לשאול את הבנות האם הן שמעו את המושגים האלה, ולהסביר אותם – כי אלו מושגים חשובים מאוד בהבנת מצבנו הלאומי כיום.

כמו שלמדנו בשבוע שעבר, גאולה היא לא רגע אחד אלא דרך ותהליך. אתחלתא דגאולה – פירוש: התחלת הגאולה.

שנים ארוכות היינו בגלות, וכיום אנחנו בוודאי ב"אתחלתא דגאולה", כלומר, הגאולה כבר התחילה! כבר לפני מאה שנה התחילו אנשים לחזור לארץ, ולפני שבעים וחמש שנים קמה המדינה וקיבלנו שלטון עצמאי, ברוך ה'! אי אפשר עוד לקרוא לזה גלות, אך מצד שני אנחנו עוד לא בגאולה השלמה כי עוד לא הגענו לתיקון השלם. אנחנו בשלב שנקרא התחלת הגאולה, והמטרה שלנו היא להגיע למשבצת האחרונה, "הגאולה השלמה".

- נשחק סולמות וחבלים: נחלק את הבנות לשתי קבוצות או יותר, תלוי בגודל השבט. המטרה היא להגיע אל הגאולה השלמה ולאסוף בדרך כמה שיותר מטבעות. על הלוח מצוירים סולמות וחבלים.
- נכין מטבעות (נספח מס' 1)
- נכין קלפים של סולמות וקלפים של חבלים, שאותם נניח ליד הלוח (נספח מס' 2)
- מהלך המשחק:
בכל תור כל קבוצה זורקת את הקובייה ומתקדמת עם החייל שלה. בכל פעם שיש סולם או חבל, הקבוצה מקבלת פתק תואם ומבצעת את המשימה שכתובה בו. הקבוצה שמגיעה ל"גאולה השלמה" עם כמה שיותר מטבעות – מנצחת.

שלב ב: אנחנו בגאולה?? אז למה יש כל כך הרבה רע?

נבקש מכל קבוצה להתבונן בקלפים שהיא קיבלה ולחלקם לשתי קבוצות: קבוצה אחת – קלפים המסמלים דברים שהם חלק מהגאולה, וקבוצה שנייה – קלפים המסמלים דברים שאינם חלק מהגאולה, או אולי אפילו להיפך...

נשים לב אם הן הפרידו לחלוטין בין חבלים לסולמות, או שישנם גם גיוונים.

כל קבוצה תקריא את הדברים שהיא חושבת שאינם קשורים לגאולה או שמרחיקים אותנו מהגאולה, ונשאל אם כולן מסכימות.

לאחר מכן תקריא כל קבוצה את מה שכן קשור לגאולה לדעתה, ושוב נשאל אם יש הסכמה של כולן.

כעת נבקש מהן לשים לב מה ההבדל המרכזי בין פתקי החבלים לפתקי הסולמות, חוץ מהאירועים עצמם שמופיעים בהם.

בכל קלף של סולמות הייתה התקדמות אוטומטית ובכל קלף של חבל הייתה התקדמות שתלויה בביצוע של משימה.

שלב ג: כך היא גאולתן של ישראל – קמעא קמעא
המדריכות יציגו או יבקשו מחניכות להציג את המדרש על ר' חייא ורבי שמעון בן חלפתא (נספח
מס' 3).

נזכור שהן צעירות ואין צורך להיצמד איתן דווקא לנוסח המקורי של המדרש – העיקר שהן יבינו
את העיקרון שבו.

נשאל אותן מה הן חושבות שחכמים רצו ללמד אותנו בסיפור הזה.

כמו שמוכרח שהיום יבוא מתוך הלילה, כך גם מוכרח שהגאולה תבקע דווקא מתוך הגלות.
חכמים מלמדים אותנו שהצרות והייסורים הם לא טעות במסלול, אלא לכל קושי או לכל צרה
יש מטרה.

במשחק ראינו שכל קלף של חבל דרש ממנו להתאמץ בשביל להתקדם. מטרת הקשיים היא
לגרום לנו להיות טובים יותר, וכך להתקדם.

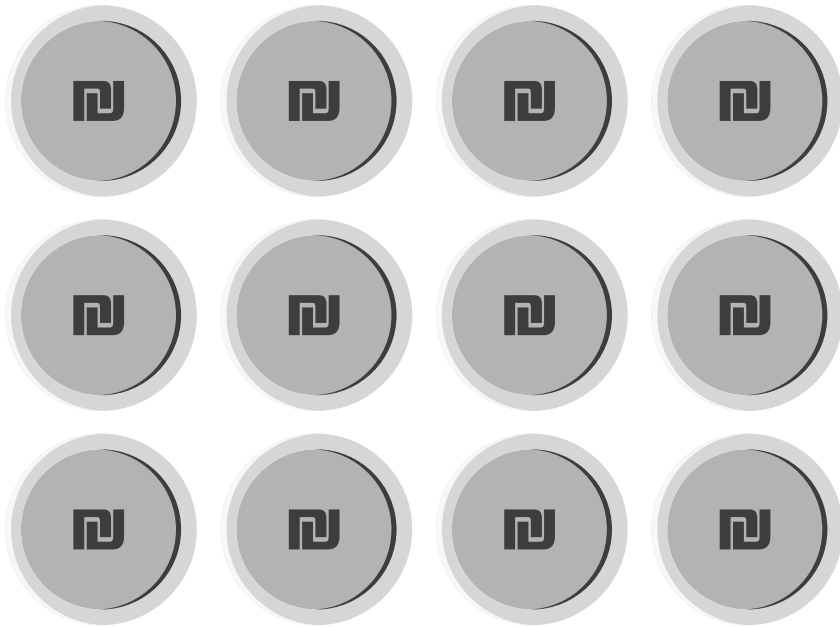
באמצע היום לא כל כך מרגישים את הצורך במנורה, כי האור חזק גם ככה, אבל כשחשוך ממש
ואין אור – כשנדלק האור פתאום הוא מורגש הרבה יותר ומשמח יותר! כך גם הגאולה. מתוך
הדברים הקשים שעוברים עלינו מרגישים יותר בבירור את הדברים הטובים!

סיכום:

אנחנו בתהליך של גאולה, אבל אין זה אומר שהכול בחיים מואר, חלק וכיף. יש קשיים בדרך.
לפעמים מרגישים שרק הולכים אחורה... אבל בכל ירידה בחבל – נקבל עוד מטבע. הקשיים שלנו
לא באו להפריע לנו בדרך, אלא לעזור לנו להגיע אל סופה עם יותר "מטבעות", כאנשים טובים
יותר וכעם טוב יותר!

נספחים:

נספח מס' 1: מטבעות

נספח מס' 2: פתקי סולמות:

יחידה מובחרת בצה"ל חיסלה
חוליה של מחבלים -
התקדמו צעד.

יהודים מסתובבים בעיר
הקודש בחופשיות
גדולה - קבלו מטבע.

התוצרת של החקלאים בארץ
ישראל נחשבת למובחרת ביותר
- התקדמו צעד.

יהודים מסתובבים בעיר
הקודש בחופשיות
גדולה - קבלו מטבע.

משנת 2016 נשים יהודיות
יולדות יותר מנשים ערביות בכל
שנה - התקדמו צעד.

הוקם סניף אריאל חדש
נוסף - קבלו מטבע.

יהונתן פולארד חזר לארץ אחרי
שלושים שנה בכלא האמריקאי
- התקדמו שני צעדים.

הוקמו עוד ישיבות
ואולפנות - קבלו מטבע.

רוב היהודים בארץ מגדירים את
עצמם כמאמינים בה' - קבלו
מטבע.

עולים הרבה יהודים
לארץ מרוסיה - קבלו
מטבע.

סוכל פיגוע - התקדמו
צעד.

פתקי חבלים:

גירוש גוש קטיף - היזכרו בשם של
אחד היישובים מגוש קטיף, וקבלו
שני מטבעות.

נגיף הקורונה - חישבו על משהו אחד
טוב שקרה בזכות תקופת הקורונה,
והתקדמו שני משבצות.

הממשלה התפרקה - ציינו את
שמות ראשי הממשלה האחרונים
וקבלו שלושה מטבעות.

פיגוע קשה באלעד - אמרו פרק
תהילים, התקדמו שלוש משבצות,
וקבלו מטבע.

הודיה מעודד ז"ל נהרגה בתאונה עם שני ילדיה ועוברת – אמרו מילים טובות לקומונרית על וקבלו ארבעה מטבעות.

כנסה מפלגה ערבית לכנסת – שירו התקווה והתקדמו ארבע משבצות.

להרבה ילדים בארץ יש פלאפונים מגיל צעיר והם מתמכרים – חישבו על משהו שיכול לעזור להם וקבלו שלושה מטבעות.

יש זן נוסף של הקורונה – חישבו על משהו טוב שעשיתן בתקופת הקורונה והתקדמו שני צעדים.

עוד אין תרופה למחלת הסרטן – התפללו לרפואת החולים שאתן מכירות והתקדמו שני צעדים.

יש הרבה יהודים בחוץ לארץ – חישבו על שלושה אנשים שעלו לארץ ישראל וקבלו ארבעה מטבעות.

נספח מס' 3: מדרש – סיפור:

"רבי חייא רבה ורבי שמעון בן חלפתא היו מהלכין בתוך בקעת ארבל לפנות בוקר וראו איילת השחר שבקע אורה. אמר רבי חייא רבה לר' שמעון בן חלפתא: כך היא גאולתן של ישראל בתחילה קמעא קמעא כל מה שהיא הולכת היא רבה והולכת."

(ירושלמי, ברכות א, ע"א).

רבי חייא הגדול ורבי שמעון בן חלפתא, הלכו בשעת הנץ החמה – בשעה חשוכה ברגע שבו מתחילה השמש לזרוח. כשראה רבי חייא את קרן האור הזו, השווה אותה לתהליך גאולת ישראל – ככול שהתהליך מתקדם ככה האור הולך וגדל!

פעולת ביסוס:

אבל:

כבר הבנו שהקשיים של העם כולו הם רמז לבוא הגאולה, והם אלה שמגדלים אותנו כעם, ומקרבים אותנו לגאולה. וכמו בקשיי האומה, כך גם בקשיי הפרטיים של כל אחת ואחת מאיתנו – כשקשה לי אני דווקא גדלה וצומחת. מתוך החושך של חיי בוקע אור.

אביזרים:

דפים כמספר הבנות, כלי כתיבה כמספר הבנות, אביזרים קרועים או שבורים, סיפור.

מהלך:

שלב א: להיות כד שבור

- נשב במעגל ונחלק לכל אחת דף ועיפרון או עט. נבקש מהן לכתוב בראש הדף את מה שאנחנו אומרות:

"אני שמחה כש..." (להשלים).

ואז נבקש מהן לקפל את הדף כך שלא יוכלו לראות את מה שהן כתבו. נמשיך לכתוב ובכל פעם לקפל.

"עצוב לי כש..."

"קשה לי כש..."

"אני ממש רוצה ש..."

נבקש מהן לשמור את הדפים המקופלים שלהן.

- נניח על הרצפה אביזרים שבורים או קרועים, כמו צלחת, בקבוק מעוך, פקק מעוך וכו'..

נבקש מכל אחת לבחור לה אביזר אחד.

אחרי שהן בחרו, נאמר להן כך: נניח שאין כח אשפה, מה אפשר עוד לעשות עם האביזר שלקחתן? ניתן להן לחשוב ואחר כך נבקש מהן לשתף את כולן.

שלב ב: הקושי מצמיח אותי ואת העולם

סיפור: הכד השבור (נספח מס' 1)

עוברים עלינו קשיים גם כעם אבל גם כפרטים. ניזכר במה שכתבנו בהתחלה, מה קשה, מה עצוב לי. בעצם כל קושי שיש לי הוא לא סתם – הוא מה'. הוא שלח לי את הקושי כדי שאני אגדל מזה. כמו הכד השבור. הוא הרגיש שנים רבות כל כך מיותר, ופתאום הוא גילה שדווקא בזכות הסדקים שלו הוא גידל פרחים יפים.

כל קושי שלנו הוא כמו סדק בכד והוא יכול להצמיח פרחים. איך?

נבקש מהן להסתכל על מה שהן כתבו ולהוסיף: מה צמח בי בזכות זה?

נבקש מהן לשתף (מי שרוצה) את הדברים שצמחו בהן בזכות הקושי, ואולי נסיף אותם על אחד הקירות של השבט בקישוט הסופי.

*אפשר גם להביא כצ'ופר (ולהשמיע להן) את השיר של עקיבא, "כמו שאת".

"תראי ניצני גאולה מסביבך – כמה את יפה כמו שאת..." (נספח מס' 2)

סיכום:

כל קושי שעובר עליי בא לגדל אותי, וכשאני גדלה – גם העולם גדל. כמו שלמדנו בפעולה בשבת – על הקשיים של העם כולו.

נספחים:

נספח 1

סיפור: הכד השבור (נספח מס' 1)

לפני שנים רבות חי בהודו איש זקן שהתפרנס למחייתו משאיבת מים ומנשיאתם אל הכפר, אל בתי האנשים. לנושא הדליים היה אסל עבה שעליו היו תלויים שני דליים גדולים. את הדליים הוא נשא משני צידי המוט על כתפיו הזקנות. אחד הדליים היה ישן וסדוק, ובזמן שהדלי השני היה חדש ומושלם ותמיד נשא את כמות המים המלאה מהמעיין עד לבתי הכפר, היה הדלי השני מגיע מלא בחציו ומטפטף... במשך כל שנות עבודתו של הזקן היה דלי המים החדש גא בהישגיו – הוא היה מושלם למטרה שלמענה נוצר – בעוד הדלי הזקן והסדוק הרגיש מבוש ונבוך בשל חוסר שלמותו – הוא הרגיש אשם ואומלל בשל אי יכולתו לספק יותר מחצי כמות המים שאותה נועד לספק. לאחר שנים של מה שנראה לדלי הסדוק ככישלון מר, הוא דיבר אל נושא הדליים הזקן ואמר לו: "אני בוש בעצמי, ואני רוצה להתנצל בפניך."

"למה?" שאל הזקן, "במה אתה מתבייש?"

"אני מתנצל על שאני מסוגל להעביר רק מחצית מכמות המים שמסוגל שכני לאסל. במשך השנים האחרונות, עקב הסדק שבגופי, טפטפו המים ודלפו החוצה כל הדרך במעלה השביל מהמעיין עד לבתי הכפר. בגלל הפגם שבי היה עליך לעשות עבודה כפולה, ומעולם לא קיבלת תמורה מלאה עבור מאמציך." ענה הדלי.

נושא הדליים הצטער בשביל הדלי הזקן והסדוק, ובחמלה אמר: "מחר, כשנלך אל המעיין, אני רוצה שתשים לב לפרחים היפים הפורחים לצד השביל."

למחרת, בעודם יורדים במורד הגבעה, הבחין הדלי הזקן והסדוק בשמש המחממת את פרחי הבר המקסימים הפורחים לצד השביל, וזה עודד אותו במעט. אך בסוף היום, כשעלו בחזרה אל הכפר, שוב הרגיש רע עם עצמו, שכן מחצית ממשאו שוב טפטפה החוצה, ולכן הוא שב להתנצל בפני נושא הדליים.

הביט הדלי הסדוק לאחור וראה שרק בצד אחד של השביל צומחים פרחים. הצד השני היה חרב ועלוב. "רק בצד שלך פורחים פרחים", אמר נושא הדליים. "בצד שלך ולא בצידו של הדלי השני, וזה משום שתמיד ידעתי על הסדק המטפטף וניצלתי זאת. זרעתי זרעים של פרחים בצד שלך, וכל יום, בעודנו פוסעים בדרכנו חזרה מהמעין, השקיתי את הזרעים בעזרתך. במשך השנים, יכולתי לקטוף את הפרחים הנפלאים הללו ולקשט בהם את ביתי בכפר. אילולא היית כפי שהיית, לא היה ביתי מתברך ביופי הזה."

נספח מס' 2: כמו שאת

מילים ולחן: עקיבא תורג'מן

יש תרופה
 מים קרים על נפש עייפה
 הביטי פנימה כמו שאני רואה אותך
 כמה את יפה כמו שאת.

תראי ניצני גאולה מסביבך
 פרח באדנית ילד מחייך
 עכשיו את חדשה
 כמה את יפה.

את לא צריכה יותר להסתיר את הדמעות
 ומה יקרה כשתשחררי את הידיים
 תתני לזה לקרות
 עוד תראי איך התכילות שלך לא היו לשווא
 בנו לך שביל אל השמים
 ממך אליו.

יש תרופה
 מים קרים על נפש עייפה
 הביטי פנימה כמו שאני רואה אותך
 כמה את יפה כמו שאת.

את הדלת הזו רק את תוכלי לפתוח בשבילך
 על כאבייך רק את תוכלי לסלוח למענך.

פעולה שלישית: עין כעין יראו

שבת תולדות

מבוא:

הבנו שאנחנו בתוך הגאולה, ושגם הקשיים הם חלק מהתהליך ולא הגיעו אלינו בגלל טעות. אבל האם אנחנו מצליחות לראות את זה ביום-יום? לראות את הגאולה ממש, להרגיש שאנחנו בתקופה מבורכת כל כך...

בשביל לראות גאולה צריך ללמוד מה הסימנים שלה. הקב"ה שלח לנו בידי הנביאים סימנים שמראים לנו שהגאולה כאן. השבוע ננסה ללמוד מה הסימנים, לפקוח עיניים שראות גאולה, ולחפש אותה בחיים שלנו.

אבולוציה:

תמונות תעוטי ראייה, כתר ורוד וכתר שחור, סיטואציות, סיפור על רבי עקיבא, לוח מספרים, נבואות מודפסות וממוספרות.

שלב א: על מה אני בוחרת להסתכל?

- נתחיל בהצגת תעוטי ראייה לבנות (נספח מס' 1) – בדרך כלל בתמונות של תעוטי ראייה כל אחד רואה משהו אחר בתמונה...
כל אחת מאיתנו יש זווית הסתכלות שונה על מה שכולם רואים, וזה הגיוני.
יש את מה שאנחנו רגילות לראות באופן טבעי ויש את מה שאנחנו בוחרות לראות.
- בית המשפט:
נגיד לבנות שעכשיו אנחנו בבית משפט. המדריכות יציגו סיטואציות (נספח מס' 2).
בכל פעם שתי חניכות שונות ישמשו כקטגור וכסנגור לסיטואציות (כדאי לשים להן כתר ורוד וכתר שחור, להמחשה).
נסביר לבנות שתפקידו של הקטגור להוציא את הנידון אשם, ותפקידו של הסנגור להוציא את הנידון זכאי.
ביכולתנו לבחור ממש בעצמנו איך להסתכל על כל סיטואציה. בידינו לבחור איזה כתר לשים על הראש שלנו – ורוד או שחור.

שלב ב: איזה כתר אנחנו רוצות לשים על הראש?

- סיפור: רבי עקיבא והשוועל ("עקיבא, ניחמתנו") (נספח מס' 3).

כהקדמה לסיפור נסביר לבנות על נבואות החורבן והגאולה. בתקופה של בית המקדש היו נביאים שתפקידם היה להעביר את דבר ה' אל העם, ולפני החורבן הנביאים ניבאו גם נבואות על החורבן וגם נבואות על הנחמה שתבוא אחרי.

למה רבי עקיבא צוחק? לא מפני שמצחיק אותו ששוועל יוצא מבית קודשי הקודשים, אלא כיוון שהוא מבין שאם נבואות החורבן התגשמו, אז בוודאי שגם נבואות הנחמה עוד יתגשמו. רבי עקיבא כבר בחורבן מאמין ומצליח לראות בעיניים שלו את הגאולה שתבוא בסוף הגלות. רבי עקיבא כביכול בחר לשים על הראש "כתר ורוד".

- באוא ננסה רגע להרכיב גם כתר ורוד על ראשינו, ולחשוב: מה סביבנו ובעולמנו מסמן לנו שאנחנו בגאולה?

נניח את הכתר הוורוד מהמשחק הקודם על ראש של אחת הבנות. כדי שהיא תוכל להעביר את הכתר למישהי אחרת, עליה לומר קודם כול אין לדעתה אפשר לראות שאנו כבר בגאולה – מה במציאות החיים שלנו מצביע על גאולה.

נעביר את הכתר בין כמה בנות. (רק מי שהכתר אצלה יכולה לדבר...)

שלב ג: לזהות את נבואות הנחמה

אותן נבואות מלפני אלפיים שנה מתגשמות מול עינינו היום. אז באוא נלמד מה הן הנבואות הללו, כדי שנוכל לזהות אותן היום.

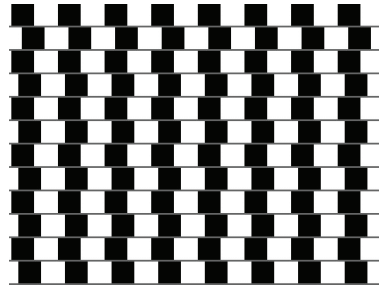
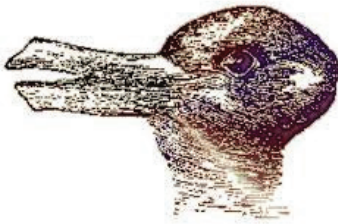
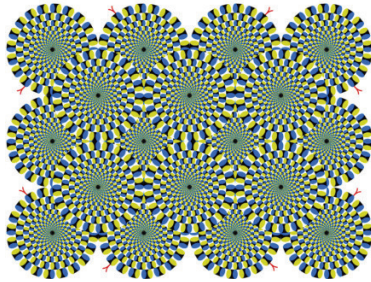
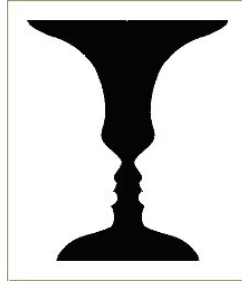
- נכין פלקט שעליו מלא מספרים בגדלים שונים, בצבעים שונים ובכיוונים שונים (כמו במשחק שיש בשוק הפורים).
 - נכין גם חמישה דפים שעליהם כתובות נבואות שונות (מספח מס' 4), ועל כל דף נכתוב בצידו השני מספר אחד מתוך המספרים שמופיעים בפלקט.
- נבקש מהבנות לזהות את המספר שמופיע על דף הנבואה הראשון בתוך המספרים הרבים של הפלקט. בת שמצליחה לזהות את המספר בפלקט מקבלת את הדף ומקריאה את הנבואה שכתובה עליה.

סיכום:

בשביל להרגיש את הגאולה צריך לבחור לראות אותה. אנחנו רוצות ללכת תמיד עם "כתר ורוד" על הראש, ולראות סביבנו את הסימנים שהקב"ה שולח בשביל לסמן לנו שכבר גאולה. אנחנו מתקרבים עוד לגאולה השלמה. איזו זכות לגדול בדור כזה.

נספחים:

נספח מס' 1: תמונות של תעתועי ראייה

נספח מס' 2: סיטואציות:

- רצינו לארגן ארוחה חלבית לערב כיתה, אבל אחת הבנות ממש מתעקשת שהארוחה לא תהיה חלבית. למה היא עקשנית כל כך? זה ממש מעצבן!
- קבעתי עם חברה שנלך ביחד לפעולה. חיכיתי לה חצי שעה והיא עדיין לא הגיעה. בסוף גם הלכתי לבד וגם איחרתי לפעולה.
- השאלתי לחברה את מחברת תורה שלי. היא לא הגיעה היום, ומחר יש מבחן – איך אני אלמד בלי מחברת??
- חברה לא הגיעה כמעט לשום פעולה שלמדנו בה את הריקוד למופע חודש ארגון, ועכשיו היא רוצה שאני אשלים לה את התנועות לריקוד בהפסקות בבית הספר.
- במכולת לא הצלחתי להגיע למדף של קופסאות השימורים. ביקשתי מאישה שעברה שם שתעזור לי, והיא אמרה לי שהיא לא יכולה...

נספח מס' 3: סיפור: "עקיבא, ניחמתנו":

פעם אחת לאחר החורבן עלו רבן גמליאל, רבי אלעזר בן עזריה, רבי יהושע ורבי עקיבא לירושלים. כשהגיעו להר הצופים, למקום שממנו רואים את החורבן, הם קרעו את בגדיהם. וכשהגיעו להר הבית, הם ראו שועל שיצא מחורבות בית קודשי הקודשים. התחילו החכמים לבכות ורבי עקיבא התחיל לצחוק ולשמוח. אמרו לו: "מפני מה אתה מצחק?" אמר להם: "מפני מה אתם בוכים?" אמרו לו: "מקום (המקדש) שכתוב בו: 'וזהר הקרב יומת' (במדבר א, נא) ועכשיו שועלים הלכו בו, ולא נבכה?" אמר להם: "לכן אני מצחק, באוריה (הנביא) כתוב: 'לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלם עיים (חורבות) תהיה והר הבית לבמות יער' (מיכה ג, יב) – ובחורבות ויערות מצויים שועלים. לעומת זאת בזכריה כתוב: 'עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם' (זכריה ח, ד)".

הוסיף רבי עקיבא והסביר: "עד שלא התקיימה נבואתו של אוריה – הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, שהרי נבואות אלו תלויות זו בזו. ועכשיו, שהתקיימה נבואתו של אוריה – מובטח אני שתתקיים גם נבואתו של זכריה."

הגיבו החכמים לדברי רבי עקיבא ואמרו לו בלשון זו: "עקיבא, ניחמתנו! עקיבא, ניחמתנו".

נספח מס' 4: נבואות מתגשמות:

- "ופדיי ה' ישוּבוּ וְבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים..." (ישעיהו נא) – מחקר עולמי בדק מה רמת שמחת החיים בכל ארץ וארץ, וגילה שמדינת ישראל נמצאת במקום ה־11. (לפני אנגליה, ארה"ב, צרפת וכו'...)
- "לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם" (דברים יא, כא) – אריכות ימים. תוחלת החיים בארץ ישראל עולה בשנים האחרונות.
- "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת עַד יָשׁוּבוּ זְקֵנִים וְזִקְנוֹת בְּרַחְבוֹת יְרוּשָׁלַם... וְרַחְבוֹת הָעִיר יִמְלְאוּ יְלָדִים וְיִלְדוֹת מְשֻׁקִּים בְּרַחְבֵּיהָ." (זכריה ח, ה) – העיר, שהייתה תקופה ארוכה לא בידינו וסבלה המתקפות של פורעים – מלאה כעת בילדים שמחים המסתובבים בחופשיות, ובזקנים ובזקנות.
- "סֵלוּ סֵלוּ הַמְּסֵלָה" (ישעיהו סב, י) – מתפתחים כבישים ומסילות רכבת בדרך לירושלים.
- "וְנָשְׁבוּ הָעָרִים וְהִתְרַבּוּת תְּבִינָה" (יחזקאל לו, י) – ארץ־ישראל מתפתחת עוד ועוד. יישובים חדשים, יישובים שמתרחבים ומתפתחים וערים בהתפתחות מתמדת.

פעולת ביסוס:

מבוא:

לפתח רגישות לסימנים ששולח לנו ה'.

אבזורים:

דף עם דברים לאסוף + נקודות.

מהלך:

כל ארבע בנות יקבלו דף עם רשימת פריטים או אביזרים שעליהן לאסוף, ומה הניקוד שיתקבל על כל פריט שנאסף. (ננקד את הפריטים על פי הקושי במציאתם...)

ניתן לבנות להסתובב בשכונה או ביישוב כחצי שעה, ולאסוף.
הן צריכות להגיע עם כמה שיותר אביזרים בשביל לזכות בניקוד הגבוה ביותר.
האביזר האחרון יהיה: משהו שקשור לגאולה.

כשהן יחזרו נעבור על הדברים שהן אספו.

סיכום:

הקב"ה מסמן לנו לשים לב לגילוי שלו פה בעולם. האם אנחנו שמות לב לכך? אנחנו רוצות ללמד את עצמנו ללקט את הסימנים שה' שולח לנו ולהתחזק מהם. כשאנחנו מחפשות ומתבוננות – נוכל גם למצוא ולהתרגש מכל הסימנים הטובים שהקב"ה שולח לנו!

אם הבנות עם מצלמה אפשר להעלות רמה ולבקש דברים קשים יותר שעליהן לצלם,

ואת התמונות של הדברים שקשורים לגאולה נפתח ונתלה בתערוכה.

נספחים:

רשימת אב"צ'רים:

פתק יפה, כפתור, מסטיק, מטפחת, סקוצ', שקית זבל, חוד של עיפרון, חולצתנועה, מסמרים, גומייה אדומה, סיר, כפית של מנה חמה, קש, שרוך, לק (לא על הציפורן), משהו שקשור לגאולה.

פעולה רביעית: הנאולה כפתח, תעזרי לה להיכנס?

שבת ויצא

א/א/א:

בשבוע שעבר הבנו שהקב"ה מסמן לנו שאנחנו מתקרבים לגאולה השלמה.

אז מה התפקיד שלנו עכשיו – לחכות לה?

אפשר לחכות, אבל אנחנו יכולים גם לעשות מעשים שיקרבו אותנו אליה. בפעולה נבין את הכוח שיש לנו בידיים, וננסה לזהות מה התפקיד שלנו עכשיו, בדור הזה של אתחלתא דגאולה, מה המעשים שאנחנו יכולות לעשות.

א/ב/ז'ר'ס:

בקבוק, דף עם המושג "בעיתה אחישנה", דף עם המילה "בעיתה", דף עם המילה "אחישנה", סיפור, פתקים עם קבלות למעשים טובים.

שלב א: יש לך כוח

• נשחק חבוש בקבוק.

ממנים חניכה אחת שתהיה "החובשת". מניחים לידה (במקום ספציפי) בקבוק מים מלא. אחת החניכות בועטת בו. בזמן שהחובשת מחזירה את הבקבוק למקום, עוצמת עיניים וסופרת, שאר החניכות מחפשות מקום להתחבא (כדאי לקבוע גבולות מראש למרומות המחבוא). כאשר החובשת מוצאת מישהי, עליה לגעת בבקבוק לצעוק לעבר הבת שראתה: "... (=שם הבת) חבושה!" החניכה שנתפסה צריכה ללכת לשבת ליד הבקבוק. שאר החניכות צריכות לנסות להציל את החבושה. כדי להציל צריכה מישהי לא חבושה לבעוט בבקבוק בלי שהחובשת תראה. אם החובשת ראתה וחבשה אותה גם, החניכה השנייה מתיישבת ליד הבקבוק. ואם לא, החובשת צריכה לחזור ולהחזיר את הבקבוק למקום ורק אז יכולה להמשיך. המשחק נגמר כאשר כולן נחבשות.

בסוף המשחק נשאל: מי העזה לבעוט בבקבוק?
נשאל את הבנות שהרימו אצבע אם הן לא פחדו להיחבש,

ונשאל מי רצתה אבל לא בעטה בסוף, ולמה.
נשמע מה שיש להן לומר...

כעת נשחק משחק נוסף, שתי אפשרויות לבחירתך:

• אופציה א:

נשחק "טלפון מתוקן".

מושיבים את החניכות במעגל. המדריכה לוחשת לחניכה היושבת לידה מילה ומורה לה להעביר לבאה אחריה מילה חדשה המתקשרת למילה שלה. כך כל חניכה מוסיפה מילה, ובסוף כל אחת, לפי הסדר, אומרת בקול רם את המילה שנאמרה לה – וכך יוצא סיפור!

יש פעמים במשחק טלפון מתוקן שיוצא סיפור חסר משמעות, אז אחרי סבב אחד של משחק, נשאל את הבנות אם הן מרוצות מהסיפור שיצא או שהן רוצות לנסות שוב.

ננסה לחדד למה הן מרוצות או לא מרוצות.

אם הן רוצות לנסות שוב, נבקש מהן לדייק מה יעזור להן להיות מרוצות יותר מהסיפור (כמו לא להגיד הרבה "ואז...", או להוסיף מילים שיקדמו את העלילה).

• אופציה ב:

נשחק "אחד עד עשר".

כל קבוצה תצטרך לספור מאחד עד עשר, כך שכל בת אומרת את אחד המספרים, אך בלי ששתי בנות אומרות ביחד מספר מסוים. אם, לדוגמה, שתי בנות אמרו יחד "ארבע", מתחילים לספור שוב מאחד.

גם כאן יהיו בטח בנות שישתקו רוב המשחק ויהיו בנות שינסו כמה פעמים.

נשאל אותן מי העדיפה לשתוק, ולמה, ומי העדיפה לומר מספר למרות הסיכון שכך ייהרס המשחק...

שלב ב: להיות צופה או שחקן

סיפור: "להיות צופה או שחקן" (נספח מס' 1)

נשאל אותן: מה יותר קל – להיות צופה או שחקן? מי משפיע יותר? ברור ששחקן משפיע יותר. בידיו הכוח. לפעמים השחקן ייכשל, אבל רק הוא יכול להשתדל ולהשפיע על התוצאה של המשחק. הצופה בעצם לא עושה כלום...

שלב ג: בעיתה אחישנה

נכתוב את הפסוק הבא על פלקט, ונדגיש את המילים כפי שמודגשות פה.

נקריא אותו בקול:

"הִקְטַן יְהִי לְאֶלֶף וְהִצְעִיר לְגוֹי עֲצוּם אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אַחִישְׁנָה." (ישעיהו ס, כב). (נספח מס' 2)

נשאל אותן אם מישהי פעם שמעה את המושג הזה, "בעיתה אחישנה".

זהו פסוק שמדבר על הגאולה, ננסה להבין אותו יחד.

נניח על הרצפה בריסטול עם המילה בעיתה, ובריסטול עם המילה אחישנה.

בעיתה – בעת שלה, בזמן שלה.

זאת אומרת: יש זמן קבוע מראש שבו הגאולה תגיע. זמן שהקב"ה קבע.

אחישנה – מלשון להחיש, למהר, להביא אותה מהר.

יש זמן קבוע מראש לסוף התהליך, אבל הקב"ה נותן לנו אפשרות למהר את הזמן הזה. לזרז ולקדם אותו.

כמו בוויז – יש זמן הגעה משוער. ככה גם הגאולה – יש זמן משוער שבו היא בטוח תגיע. אבל אנחנו יכולים לקדם את הזמן הזה, להגיע מוקדם יותר ליעד...

נשאל את הבנות אם הן רוצות להחיש – כלומר, לקדם – את הגאולה, והאם יש להן רעיונות איך לעשות זאת.

שלב ד: איפה זה פוגש אותי?

- נניח על הרצפה פתקים קטנים שעליהם כתובים דברים שיכולים לקדם את הגאולה (דיבור נקי, לשון הרע, לדון לכף זכות, לכבד הורים וכו' - נספח מס' 3). נזכיר גם דברים שהן הציעו בעצמן בשלב הקודם. נציע לבנות לבחור משהו אחד מתוך הדברים הללו, שאותו הן ישתדלו לעשות השבוע למען קירוב הגאולה. (אפשר לנסח את הפתקים בצורה של "אני מקבלת על עצמי...")

סיכום:

בפעולה למדנו מה ההבדל בין להיות צופה לבין להיות שחקנית.

אנחנו יכולות להמשיך להתחבא בחבוש, אבל אם נצא לבעוט בבקבוק – זה יקדם אותנו לעבר היציאה.

כנ"ל בטלפון המתוקן – אנחנו בוחרות אם לקדם את העלילה של הסיפור או להשאיר אותה סתמית.

להיות שחקנית זה דורש, אבל רק כך אפשר לקדם את העניינים.

לגאולה יש זמן – עת מסוימת שהקב"ה לא מגלה לנו אותה.

אבל הוא מגלה לנו שהמעשים הטובים שלנו יכולים לזרז את בוא הגאולה.

וכדי לא להשאיר את הדברים באוויר – זה הזמן לבחור מעשה אחד שאני רוצה להתחזק בו השבוע או החודש. כי כל מעשה טוב מקדם את העולם כולו למקום טוב יותר...

נספחים:

נספח מס' 1: "תהיה שחקן, לא צופה"

אב ובנו עמדו נרגשים בפתח חדרו של הרבי מליובאוויטש. הנער עמד ימים ספורים לפני חגיגת בר המצווה שלו, והתכונן לקבל את ברכת הרבי לקראת היום המשמעותי בחייו.

הרבי קיבל אותם בפנים מאירות, לחץ להם יד חמה וברך אותם מכל הלב. אחר כך פנה אל הנער והפתיע בשאלה לא צפויה: "אתה חובב בייסבול?" הנער הנהן לחיוב. מי בארצות הברית לא אוהב את משחק כדור הבסיס?

"איזו קבוצה אתה אוהד?" המשיך הרבי ושאל, וכמו ילד ניו־יורקי טיפוסי הגיעה התשובה: "היאנקיז."

"האם אבא לוקח אותך לצפות במשחקים של היאנקיז?" שאל הרבי, והנער השיב: "כן. רק לפני חודש הלכנו יחד לצפות במשחק באצטדיון הענק של הקבוצה, ה'יאנקיז סטודיום'. אבל האמת היא שהמשחק היה מאכזב. הקבוצה שיחקה חלש, נפלה לפיגור רציני מול היריבה ואבא ואני נטשנו מאוכזבים באמצע המשחק."

"רגע", המשיך הרבי לשאול, "וכשאתם עזבתם את האצטדיון, גם השחקנים נטשו את המשחק?"

"מה פתאום", ענה הילד בחוסר סבלנות. "אנחנו, הצופים, איננו חלק מהמשחק. אנחנו יכולים לברוח מתי שאנחנו רוצים. השחקנים הם חלק מהמשחק, הם חייבים להיאבק עד הרגע האחרון כדי לשנות את המגמה ולנצח."

לרגע הזה הרבי חיכה. הוא אמר בחיוך: "אתה מתחיל כעת את החיים כנער בוגר, זכור את המסר שאתה עצמך הצגת. ביהדות אין צופים מהצד, כל אחד הוא שחקן. כל אדם קיבל מהקדוש ברוך הוא שליחות אישית וייחודית המיועדת רק לו, שרק הוא יכול לבצע הכי טוב שאפשר. בכל רגע עומדת בפניך הבחירה האם להיות 'צופה' או לרדת למגרש ולהיות 'שחקן פעיל' ולבצע את התפקיד הכי טוב שאפשר. הִיָּה שחקן!"

נספח מס' 2:

**"הַקְטַן יִהְיֶה לְאַלְף וְהַעֲעִיר לְנוֹי
עֲצִים אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אַחִישָׁנָה."**

(ישעיהו ט, כב).

נספח מס' 3: מעשים טובים:

לשטוף כלים.

לשמח את ההורים
שלי.

לשמור על הלשון.

לשמור על האחים.

לאסוף מצרכים
לאנשים שחסר להם.

להתקשר לסבא או
לסבתא.

לדבר יפה לחברה.

לוותר לחברה.

לעזור ליולדת.

לפרגן לשבט אחר.

לפרגן למדריכה או
לקומונרית.

לכבד את המורה.

פעולת ביסוס:

מב/א:

בעיתה או אחישנה?

בפעולה נחדד יותר את ההבדל בין שני המושגים, ונבין את הכוח שיש לנו בידיים להיות מחישות גאולה.

אב/זריק:

קופסה, דפי משימות, משהו שאפשר להכניס לתוך הקופסה, שקית זבל או טושים או דפים (בהתאם למשימות).

שלב א:

נגיע לסניף עם קופסה גדולה, עטופה יפה כמו מתנה.

כשהבנות ישובו, נשאל אותן אם הן רוצות לקבל את המתנה. ("ברור...").

נמשיך לשאול אותן:

- למה?
- מה לדעתכן יש בקופסה? (ניתן לבנות לנחש).
- מה אתן מוכנות לעשות בשביל לקבל אותה? (זה מעניין לשמוע כמה הן מוכנות להשקיע בשביל לקבל משהו שהן לא יודעות מה הוא...)

לאחר מכן נציע להן שתי אופציות:

אופציה א: לבצע משימה ולאחריה הן יקבלו את הקופסה מיד. אופציה ב: לחכות עד שהמדריכות יחליטו מתי הזמן המתאים ואז הן יקבלו את המתנה מיד, בלי לעשות משימה.

נעשה את מה שרוב השבט מחליט.

שלב ב:

המשימה:

- המדריכות ייתנו לכל שלוש בנות רשימה של חמש משימות (נספח מס' 1).
- כשכל הקבוצות ימלאו את חמש המשימות, המדריכות יפתחו את הקופסה.
- במשימה האחרונה הבנות נדרשות לחשוב על התנדבות שבטית. נקשיב לרעיונות שלהן, נבחר אחת אפשרית, ונקבע יחד התנדבות משותפת.

סיכום: לפני פתיחת הקופסה:

נשאל את הבנות: במה הקופסה והמשימות מזכירות את הגאולה?

הגאולה היא כמו מתנה – משהו טוב שאנחנו עוד לא יודעים לגמרי מה הוא. רק טעמנו ממנו קצת החודש.

אנחנו יכולות לחכות לגאולה שתבוא, אבל יש בכוחנו לקדם אותה, באמצעות מעשים טובים ואהבה בין אדם לחברו. בזכות כל משימה שנבצע, כל מעשה טוב – אנחנו מתקרבים עוד לגאולה...

נספחים:

משימות:

- א. מלאו שקית בזבל.
 - ב. פרגנו לשבת אחר.
 - ג. כתבו שלט או מכתב תודה לקומונרית.
 - ד. אמרו לבנות קבוצתכן משהו טוב שיש בכל אחת.
 - ה. חישבו על מעשה טוב שכל השבט יכול לעשות ביחד בשביל לקרב את הגאולה וספרו למדריכות.
- סיימתן!!

.....
מערך פעולות לשבטים
הראל . נווה
.....

פעולה ראשונה: כתיפה לכניין אריאל?

שבת פרשת וירא - פתיחת חודש ארגון

מבוא למצוינה:

בפעולה זו ננסה להבין מה אומר המושג גאולה. נברר מהי הגאולה השלמה, מה זה אומר לחיות במציאות של בית מקדש ואיך זה משפיע עלינו.

נבין שאנחנו חלק מתהליך ארוך, שהתחיל לפני אלפיים שנה עם היציאה לגלות, ושדורנו הוא חלק מהתהליך הזה. אנחנו נמצאים כבר בקצה של התהליך, ממש בהתחלת הגאולה. אנחנו דור שהוא סופה של הצעידה אל עבר העולם המתוקן – הגאולה השלמה.

שלב א': נעים להכיר- גאולה!

ננסה להבין מהי גאולה.

נניח על הרצפה פתק עם המילה גאולה, ונשאל את הבנות: מה זו גאולה? מה המשמעות של המילה גאולה?

לאחר שנשמע את תשובות הבנות, נביא להן את ההגדרה המילונית לגאולה (נספח מס' 1), ונסביר: גאולה היא מצב של שינוי, של הצלה, של שחרור ממצב שהוא לא טוב למצב טוב יותר.

שלב ב': הגאולה היא תהליך...

נשחק "המלך שוונץ": נשב במעגל על כיסאות, וכל כיסא במעגל יקבל את השם של הבת שתשב בו בתחילת המשחק. נחליט על מקום אחד שנקרא "המלך", והמקום שמימין למלך יהיה "השוונץ". המקום של השוונץ יהיה ריק בתחילת המשחק.

המטרה: לשבת בכיסא של המלך ולא להיות השוונץ אף פעם.

נתחיל: הבת שמתחילה תאמר שם של מישהי (או "מלך" או "שוונץ") – אסור לה לומר את השמות של הבנות שיושבות לידה. מי שנאמר השם שלה (כלומר, השם של המקום שבו היא יושבת), תצטרך לומר בתוך חמש שניות שם של בת אחרת. כשאחת הבנות תיפסל (תאמר שם של מישהי מאחד מצדדיה, או תחזיר את השם של מי שאמרה אותה, או תאמר שם שלא קיים)

– היא תעבור למקום של השוונץ. הכיסא שלה יישאר ריק, וכל הבנות יעברו ימינה, עד השוונץ (הכיסא שממין לשוונץ יהפוך להיות הכיסא הריק).

כך, בעצם, כל בת תשנה שם, ושמה יהפוך להיות השם של הכיסא – שהוא השם של הבת שישבה שם בתחילת המשחק.

נסביר: המשחק בעצם בא להמחיש לנו את תהליך הגאולה. מי שיושבת במקום של השוונץ היא כביכול "בגלות", ביציאה לגלות, וכדי להגיע לגאולה השלמה, למלך, היא צריכה לעבור תהליך ודרך ארוכה.

נשאל את הבנות שישבו במקום של ה"שוונץ": איך הייתה התחושה כשמישהי אחרת נפסלה, ואת יצאת מהמקום הזה למקום אחר, טוב יותר? סביר להניח שהבנות ידברו על תחושה של כִּיף ושמחה – שכיף כבר לא להיות במקום של השוונץ.

וזה בדיוק מצב של גאולה – שחרור, מעבר ממקום אחד למקום אחר, טוב יותר.

בשלב הבא ננסה להבין: לאן בעצם אנחנו צועדים? מה היא הגאולה השלמה?

שלב ג: לאן פנינו?

נחלק לבנות פתק שבצידו האחד כתוב 'כן' ובצידו השני 'לא'. נשאל שאלות (נספח מס' 2) וכל בת תצטרך להרים את הפתק על פי התשובה הנכונה בשבילה.

כאשר נגיע לשאלה – "מי רוצה שבית המקדש ייבנה מחדש?" – כנראה שרוב הבנות ירימו 'כן'.

נערוך דיון: למה אנחנו רוצים כל כך שבית המקדש ייבנה? מה חסר לנו היום, במציאות בלי בית מקדש?

לאחר שנשמע את הבנות, נקרא את הסיפור על בנו של המלך (נספח מס' 3).

נסביר: לפעמים בשגרה היומיומית שלנו, השוחקת, אנחנו שוכחים את העיקר – את המקום שאליו אנחנו צועדים – מציאות של בית מקדש.

מציאות של בית מקדש היא מציאות מתוקנת – יש שלום בין איש לרעהו, יש לנו קשר ישיר עם ה' דרך הקורבנות וכו'.

בכל יום אנחנו מתפללים "השיבה שופטינו כבראשונה" – במציאות של בית מקדש יש בית

משפט יהודי, על פי דרכי התורה. במציאות כזו כולם שומרי הלכה, מקדשים שם שמיים ושומרים על התורה והמצוות.

זה העולם שאליו אנחנו צועדים – אנחנו צועדים לעבר יצירת חברת מופת, חברה שיש בה כבוד הדדי, קשר אמיתי בין אנשים, אכפתיות ועוד.

הסיפור על בנו של המלך ממחיש לנו את העובדה שלפעמים אנחנו שוכחים מה אנחנו באמת צריכים ורוצים, ועלינו לזכור לבקש את הדבר האמיתי ולא רק "קש לגג".

שלב ד: אז איפה אנחנו היום?

נשחק דג מלוח שלוש פעמים. בפעם הראשונה נשחק כרגיל. בפעם השנייה נשחק באופן כזה שכאשר ה'דג' תראה את אחת הבנות זזה, הבת שזזה לא תחזור אחורה, אלא תישאר לעמוד במקום במהלך תור אחד. בפעם השלישית שנשחק – כל בנות השבט יעמדו במקום שקרוב יותר לסיים, למקום שבו הדג עומד.

נסביר: כמו במשחק, שבו יש לנו נקודת התחלה וסוף, כך גם בגאולה. נקודת ההתחלה היא הזמן שבו יצאנו לגלות לפני אלפיים שנה, וההגעה לדג היא כביכול ההגעה אל הגאולה השלמה, אל סוף התהליך. אנחנו נמצאים בעיצומו של תהליך, בעיצומה של הצעידה אל עבר העולם המתוקן.

האופן השני שבו שיחקנו – שכל בת שנתפסה לא הלכה אחורה – משול לתקופות שבהן יש חסימה והצעידה נעצרת, אבל מיד אנחנו חוזרים וממשיכים לצעוד אל עבר הגאולה. הפעם השלישית מדגימה לנו את המקום של הדור שלנו. זכינו בדורנו להיות ממש ב"אתחלתא דגאולה" – בהתחלת הגאולה. אנחנו "מתחילים את המשחק" בנקודה הרבה יותר קרובה לסופו. אנחנו כבר ממש־מש קרובים אל הסוף! איזו זכות יש לנו.

סיכום:

אנחנו נמצאים בעיצומה של הצעידה אל עבר הגאולה, של מעבר מגלות לגאולה, מעבר לעולם מתוקן יותר. הדור שלנו שונה מדור הגלות. המצב שלנו הוא לא המצב שבו היינו לפני אלפיים שנה, כשרק יצאנו לגלות. דורנו הוא דור של "אתחלתא דגאולה" – דור שנמצא בקצה התהליך הקרוב לגאולה השלמה.

בשבוע הבא נעסוק בשאלה: האם אנחנו מרגישות שאנחנו בגאולה? או דווקא נראה שהכול מלא קשיים וחושך?

נספחים:

נספח מס' 1 - הגדרה מילונית למילה גאולה
גאולה: שחרור והצלה של אדם או של קבוצה מצרה או משעבוד.

גאולה: שחרור, פדות, הצלה.

נספח מס' 2 - שאלות

- האם חשבתי היום על קורבנות?
- האם עליתי לרגל בסוכות?
- האם סימנתי בגינה את הפירות הראשונים שצמחו על העץ?
- האם ראיתי פרה אדומה?
- האם אני רוצה שבית המקדש ייבנה מחר?

נספח מס' 3 -

סיפור חסידי מספר על בן של מלך אשר פגע פגיעה קשה באביו. כעס האב על בנו, וגירשו מביתו. הלך הבן והתיישב בכפר קטן. בנה לו בקתה קטנה, ובה חי בעוני ובחוסר כול. יום אחד נפוצה השמועה כי המלך עתיד לבקר בכפר. השמועה אמרה כי כל מי שיש לו משאלה יוכל לכתוב אותה על פתקה, ולהגיש אותה אל המלך. גם בן המלך כתב את משאלתו על פתקה, ומסר אותה ביד עבדי המלך. כשפתח המלך את הפתקאות, מצא ביניהן את אותה פתקה הכתובה בכתב ידו של בנו. קרא המלך את משאלתו של הנסיך המודח, וזלגו עיניו דמעות. וכך כתב הבן: "מלך רב חסד, משאלה קטנה לי אליך. בקתה קטנה יש לי, ועליה גג של קש. והנה החורף קרב, אך הגג דולף, ואין בידי לתקנו. יואיל נא המלך בטובו, ויעניק לי בבקשה מעט קש לתיקון הגג." אמר המלך בליבו: איך קרה הדבר הזה לבני, עד כי שכח כי בן מלך הוא! במקום לבקש לשוב אל הארמון, לא עלה בדעתו לבקש אלא גג של קש.

(מתוך מאמרו של הרב עזריאל אריאל / האם באמת חסר לנו בית מקדש).

פעולת כיסוס

נצא ל"משאל רחוב". נשאל אנשים שונים: מהי לדעתכם גאולה? האם אנחנו חלק מתהליך? איך אנחנו חלק? איפה אנחנו נמצאים בתוך התהליך?

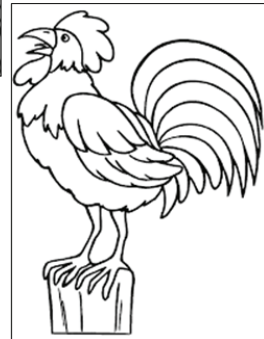
אפשר להסריט את התשובות וליצור סרטון.

לאחר שהבנות יחזרו, נערוך סבב קצר שבו הבנות ישתפו מה הן שמעו ואיפה זה פוגש אותן.

לאחר מכן נראה לבנות תמונות (נספח 1), אך נראה להן רק חלק קטן מתמונה, והן יצטרכו לזהות מהי התמונה השלמה.

בשבת דיברנו על כך שאנחנו בתוך תהליך – שאנחנו חלק מתהליך של גאולה, שהוא תהליך ארוך שהחל לפני שנים רבות. כמו בתמונות, שבכל פעם ראינו רק חלק קטן מהן – כך גם בתהליך הגאולה. בכל פעם אנחנו רואים רק חלק ממנו, חלק מההליכה ומהצעידה לכיוון עולם מתוקן יותר, לכיוון הגאולה השלמה.

(אפשר להמחיש את הרעיון באמצעות הספר "זום").

פעולה שניה: קמיעא קמיעא

שבת תולדות

מבוא למצוינות:

בשבוע שעבר הבנו מהי הגאולה ולאן אנחנו צועדים. ראינו שהגאולה היא תהליך, ושנאנחנו ממש בעיצומו. השבוע ננסה לראות איפה אנחנו עומדים כיום בתוך התהליך: ניפגש עם הקשיים שבדרך, ונלמד שגם הקשיים והסתר הפנים הם חלק מתהליך הגאולה. בנוסף, נרצה להשליך מכך גם לקשיים הפרטיים של כל אחת מאיתנו.

שלב א:

נניח על הרצפה רשימה של אירועים מתקופות שונות (נספח מס' 1). הבנות יצטרכו לחלק את האירועים לשתי קבוצות: אירועים שמבטאים גלות, קושי והסתר הפנים ואירועים שמבטאים גאולה.

חשוב להגיד לבנות שאין אמצע, האירוע הוא או גלות או גאולה. (שימו לב: אם יש אירוע שעלול להיות רגיש לאחת מבנות השבט, כדאי להוריד אותו מראש מהרשימה. ואם יש אירוע שהוא מהעבר והבנות לא בטוח ידעו מה הוא אומר, יש להסביר אותו לבנות).

לאחר שיחלקו הבנות את האירועים, נערוך דיון על חלוקתם: אירועים שהבנות מיינו לקבוצת הגאולה הם לא בהכרח גאולה שלמה. אם כך – אז למה הם משתייכים לגאולה? או אירוע שהבנות מיינו לקבוצת הגלות, השואה למשל – הרי מיד לאחר השואה קמה מדינת ישראל, אולי יש קשר בין השואה לבין הקמת המדינה? ואם כן, אז למה השואה היא גלות? ואם הקמת המדינה היא גאולה – האם המצב של הממשלה והמדינה כיום מתאים לרעיון של מדינה יהודית, של מדינת הלכה? אם לא, אז למה היא שייכת לגאולה?

שלב ב:

נבקש מהבנות שיחשבו על שתי סיטואציות שקרו להן בשבוע האחרון: סיטואציה אחת שהן היו מגדירות תחת הכותרת "גלות" (לדוגמה – היה לי ממש קשה במבחן אף שלמדתי המון), וסיטואציה נוספת שהן היו מניחות תחת הכותרת "גאולה" (לדוגמה – הלכתי לקניות עם אמא שלי ומצאתי הרבה בגדים חדשים שהייתי צריכה כבר הרבה זמן). נעשה סבב קצר שבו כל אחת תשתף את הסיטואציות שבחרה.

שלב ג:

נקרא את הסיפור מהגמרא על רבי עקיבא (נספח 2), ונסביר: כאשר ראו החכמים שועלים שהילכו במקום המקדש, הם החלו לבכות, ורבי עקיבא צחק. מדוע? רבי עקיבא אמר: עכשיו, כשאני רואה שהתקיימה נבואת החורבן, אז ברור לי שתקיים גם נבואת הגאולה – "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים".

נסכם: רבי עקיבא צחק מכיוון שהבין שאם הגיע החורבן – ודאי שתגיע הגאולה. הוא ידע שכך זה – לפני הגאולה אנחנו נהיה בחושך גדול.

רבי עקיבא מלמד אותנו שחושך הוא סימן לאור – האור לא היה מקבל את המשמעות שלו אם הוא לא היה מגיע לאחר החושך. הגאולה משמעותית כל כך כי היא מגיעה לאחר גלות, ללא גלות – לא תגיע הגאולה.

כך זה בהקשר הלאומי: כל הקשיים והסתר הפנים שאנו פוגשים הם חלק מתהליך הגאולה, הם התממשות של נבואות חורבן. ואם הן מתממשות – ודאי שתגיע הגאולה הכללית.

וכך זה גם בהקשר הפרטי: הקשיים שכל אחת מאיתנו לעיתים חווה הם חלק מתהליך הגאולה הפרטית שלנו, ואחרי החושך – יגיע אור גדול.

שלב ד:

נשחק "הפרלמנט": נשב במעגל. נקבע ארבעה מקומות ישיבה בתוך המעגל שהם "הפרלמנט". נחלק את השבט לשתי קבוצות שוות, כאשר בכל קבוצה יש שתי בנות שישובו בכיסאות של "הפרלמנט".

נכין פתקים עם שמות כל בנות השבט המשתתפות במשחק, וכל בת תקבל פתק עם שם באופן אקראי. נוסיף למעגל כיסא ריק. המטרה של כל קבוצה היא שהבנות שלה ישבו ב"פרלמנט". איך הן יעשו זאת? הבת שתשב מימין לכיסא הריק תאמר בקול שם של אחת הבנות, ומי שיהיה לה את הפתק עם השם שהוקרא בקול תעבור לשבת בכיסא הריק. כעת החניכה שנוצר לימינה מקום פנוי תאמר שם נוסף, וכן הלאה. כך יעברו הבנות מקומות, עד שבארבעת המקומות שהוגדרו כ"פרלמנט" ישבו בנות מאותה קבוצה.

לאחר המשחק נעשה סיכום קצר: במשחק היו רגעים שנראה היה שהקבוצה שלנו רחוקה מאוד מהניצחון, אך ברגע אחד היה המאזן יכול להשתנות ויכולנו לנצח. במשחק יש שינויים כל הזמן, פעם נראה שיש קרבה לניצחון, ופעם הוא נראה רחוק מאיתנו. וכך גם בגאולה – היא תהליך

ארוך מאוד, ולפעמים נראה לנו שאנחנו רחוקים ממנה כל כך. אך יש רגעים שאנחנו מרגישים קרובים לסיום התהליך, שעוד רגע הגאולה מגיעה. כל הרגעים האלו הם חלק מהתהליך – גם הקושי, הסתר הפנים והכאב, וגם הרגעים שבהם יש תחושת קרבה גדולה.

סיכום:

נראה לבנות דף עם הפסוק מישעיה: "ברגע קטן עזבתיך וברחמים גדולים אקבצך".

נבקש מהבנות לנסות להסביר את הפסוק: מה הפסוק אומר ואיך זה קשור אלינו, לגאולה?

לאחר מכן נקרא את הקטע על אותו פסוק (נספח 3) ונסכם: העם שלנו עבר המון מאז היציאה לגלות – קשיים רבים, חושך וכאב רב, היו פיגועים רבים כל כך, המון אסונות, מגפה עולמית – אלו אירועים רק מהשנתיים האחרונות, וזה באמת קשה וכואב. אבל תראו – הגלות כולה נכללת ב"רגע קטן", והגאולה, לעומת זאת, היא רחמים גדולים. אז אם כל הגודל והקשיים הרבים של הגלות נכללים ב"רגע קטן" – תחשבו מה יהיה הגודל של הגאולה, איזו עוצמה תהיה לה! כי היא הרי תבוא ב"רחמים גדולים".

נספחים:

נספח מס' 1 - רשימת אירועים:

הקמת המדינה, פינוי גוש קטיף, האסון בנחל צפית, גאולת הבתים בירושלים ובחברון, השואה, מבצע עופרת יצוקה, המלחמה באוקראינה, פיגועים, מלחמת ששת הימים, אסון מירון, גירוש ספרד, הסכמי אוסלו, העברת שגרירות ארה"ב לירושלים.

נספח מס' 2 - הסיפור על רבי עקיבא בחורבן:

"פעם אחת היו עולין לירושלים, כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם. כיון שהגיעו להר הבית, ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים, התחילו הן בוכין ורבי עקיבא מצחק. אמרו לו: מפני מה אתה מצחק? אמר להם: מפני מה אתם בוכים? אמרו לו, מקום שכתוב בו: "והזר הקרב יומת" ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה? אמר להן: לכך אני מצחק... באוריה כתיב: "לכן בגללכם ציון שדה תחרש" בזכריה כתיב: "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים". עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה - הייתי מתירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה - בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת. בלשון הזה אמרו לו: עקיבא,

ניחמתנו! עקיבא, ניחמתנו."

(מכות כד).

נספח מס' 3 – הפסוק מישעיה:

הנביא ישעיה אומר: "ברגע קטן עזבתיך וברחמים גדולים אקבצך". (ישעיה נה, ז).

האם "רגע קטן" הוא זה? שני בתי המקדש חרבו, דרך כל מסע הייסורים של העם היהודי, בשנות האינקוויזיציה, הפוגרומים האיומים, מסעי הצלב, ההרג והזוועה, תקופת השואה וכל מה שעבר עלינו עד היום – כל זה נכלל ב"רגע קטן"?! כיצד אפשר להבין זאת?!
אולם, אם לזה "רגע קטן" ייקרא, אז תנסו רק לדמיין כיצד תראה ההבטחה של "וברחמים גדולים אקבצך"...

(הרב יחזקאל סרנא, ראש ישיבת 'חברון').

פעולת כיסוס

נקרא את הסיפור הבא:

מסופר על ספינה שהתרסקה בים, שממנה ניצלו ילד וילדה. הם הגיעו לאי בודד, ושם גדלו והתפתחו בטבע ונהיו בריאים וחזקים. כעבור זמן, כשגדלו הילדים, התעברה האישה, והחלה להקיא ולהשמיין, וככל שעבר הזמן נהייתה יותר ויותר חלשה. הזוג, שלא ידע מה זה הריון ולידה, היו בטוחים שהנה, חלתה האישה במחלה קשה. הזמן עבר והמצב התדרדר, והנה הגיעו הצירים ושניהם היו בטוחים שהאישה עומדת למות. הכול היה כואב ומיוסר ושניהם בכו והיו לחוצים, עד שלפתע פתאום, מתוך כל הצער והייאוש – נולד תינוק. חיים חדשים יצאו לאוויר העולם. ורק אז הם הבינו שכל החולי והקושי היה חלק הכרחי מתהליך הלידה.

האיש והאישה היו זקוקים רק לדבר אחד: למיילדת. מיילדת שתדע שכל הכאב והייסורים לא מובילים לגסיסה ולמוות, אלא ליצירת חיים חדשים ושלמים. מיילדת שתיתן יד לילדת ותגיד לה שאומנם זה כואב, אך זה הכרחי וכדאי, כי הנה, תינוק נולד!

אומר הרב קוק: דורנו זקוק למיילדת – זקוק לאמונה, לידיעה ברורה שכל הכאב והייסורים, הפיגועים והתופת העוברים עלינו אינם ייסורים שסופם כיליון! להפך, אלו ייסורים שסופם לידה, עלייה למדרגה אחרת לגמרי, מצב חדש לעם ישראל. עלינו להרבות באמונה, כי כשיודעים את התכלית יש יותר כוח ואמונה בדרך. עלינו לדעת שאנו בדור של לידה – בדור של גאולה. (הרב בלייכר).

נסכם את הסיפור: בפעולה בשבת נפגשנו עם הקשיים שבדרך, הבנו שהם חלק מתהליך הגאולה. גם בסיפור הזה ראינו שהזוג פחד כל כך מהתגובות הטבעיות של הגוף להריון ונבהל כל כך, וככול שההיריון התקדם הם היו בטוחים שהנה – המוות של האישה ממש קרוב. אך כמו בלידה, שבה מגיע החלק הכי קשה והכי כואב של כל חודשי ההיריון ומתנתק לרגע אחד, גדול ומרגש, של הבאת חיים חדשים לעולם – כך גם בגאולה: אנחנו עוברים קשיים וייסורים רבים, אך הסוף שלהם, כמו שאומר הרב קוק, הוא אינו כיליון, אלא לידה – גאולה.

נשאל את הבנות: איך אפשר להתמודד עם הקשיים שבאים עלינו? מלבד ההבנה שהם חלק מתהליך הגאולה – מה עוד אנחנו יכולות לעשות?

נשמע את הרעיונות של הבנות, ולאחר מכן נספר לבנות:

אומרים על יציאת מצרים שהיא לעד תישאר האביב של העולם כולו. מה מאפיין את האביב? זוהי תקופה בשנה שבה הכול פורח. אחרי החורף, הגשמים והסערה – הכול ירוק ושמח.

יציאת מצרים היא הגאולה הראשונה, אך מה כה מיוחד בה, שהיא לעד תישאר האביב של העולם כולו?

בגאולת מצרים זעקנו לה' מתוך הקושי, ורק לאחר הזעקה והבקשה לישועה – באה הגאולה.

איך נוכל ליישם את הרעיון הזה בימינו? כמה רעיונות:

- נלך כל השבט להתפלל בכותל או בקברי צדיקים (כגון קבר רחל או מערת המכפלה).

- נביא תהילים מחולק, ולפני הפעולה כל אחת תקרא חלק ונסיים ביחד ספר תהילים.

- נעשה "פינת תהילים" בסניף – שולחן עם תהילים מחולק. כל בת בסניף תוכל לעבור בה, לקרוא כמה פרקי תהילים וכך נוכל לסיים ביחד ספרי תהילים לישועת עם ישראל בקרוב!

פעולה שלישית: "עין בעין יראו"

שבת ויצא

מבוא למצרכים:

בשבוע שעבר דיברנו על הקשיים, וראינו שגם הם חלק מתהליך הגאולה. השבוע נלמד לראות בעין טובה את המציאות, לראות גאולה במציאות שלנו היום. נראה כמה התקדמנו בציר הלאומי, המדיני ועוד, וניחשף לשפע שאנו נמצאים בו היום. ועם זאת – נכיר בחוסר הרוחני הקיים, ונעורר את הרצון לבניית גאולה רוחנית על גבי הגאולה החומרית שאנו נמצאים בה.

שלב א: מה אנחנו רואות?

נערוך חידון עם שאלות על הסניף. וכך הוא ייערך: לפני שנשאל שאלה, הבת הנשאלת תסתובב עשרה סיבובים במקום, ומיד כשתסיים נשאל אותה את השאלה. לכל אחת יש חמש-עשרה שניות לענות תשובה (מומלץ להביא שעון חול מתאים למדידת הזמן).

נשאל שאלות הקשורות בסניף, על דברים שהבנות לא חושבות עליהם ולא שמות אליהם לב בדרך כלל. (נספח מס' 1).

נסביר: השאלות ששאלנו היו על דברים שנמצאים פה, כל הזמן סביבנו, ובדרך כלל אנחנו לא שמות לב אליהם. אם רק נפקח עיניים, נוכל להסתכל ולראות את הפרטים הקטנים שסביבנו. רק בזמן שאנחנו בוחרות לשים לב למשהו – אנחנו רואות אותו לפרטי.

שלב ב: תפקחו את העיניים תסתכלו סביב!

נקרא את הסיפור על יענקל ודוד (נספח מס' 2), ונסכם: אכן, יש קשיים, אבל תראו באיזה טוב אנחנו מוקפים, וכמה אנחנו צריכים להודות על המצב שבו אנחנו נמצאים היום. בסיפור, שהתרחש בתקופת השואה – לפני שמונים שנה בסך הכול – היה החלום על מדינה וצבא משלנו רחוק כל כך ובלתי נתפס. יענקל ודוד דיברו וחלמו עלינו ממש! והנה זה מתגשם – השינוי שהעם שלנו עבר בשמונים שנה הוא עצום. ממצב שבו רוצים להשמיד אותנו למצב שבו יש לנו מדינה, ויותר מזה – מדינה שהיא חזקה מאוד. מתי לאחרונה יצא לנו להודות על המדינה שלנו?

נחבר את הסיפור לחידון הקודם: השאלות היו על הדברים שקיימים בסניף, בשכונה, ואנחנו

רק צריכות ללמוד לפקוח עיניים ולהסתכל. כך גם במישור הכללי, יש לנו כל כך הרבה טוב ואור סביבנו, דברים שאנחנו לפעמים מקבלים כמובן מאליו. אבל אם נעצור לרגע, נחשוב ונסתכל – נראה את ההתקדמות הגדולה שלנו אל עבר הגאולה, נראה את התהליך שהעם שלנו עובר.

שלב ג: נבואות מתגשמות

בשלב זה נרצה מעט להכיר ולראות את הטוב שיש בתקופה שלנו ובדור שלנו.

נקרא את הפסוקים מיחזקאל שבהם מתוארת הגאולה ולאחר מכן נקרא את הגמרא על הפסוקים האלו (נספח מס' 3). נסביר: בפסוקים מתואר מצב של גאולה – עם ישראל יושב בארץ ישראל, ארץ ישראל נותנת פירותיה בעין יפה, ועוד. על כך אומר רבי אבא: "אין לך קץ מגולה מזה" – אין לך דבר שהוא סוף הגלות יותר מזה – המצב שבו עם ישראל יושב בארץ ישראל, הארץ נותנת פירותיה בעין יפה, ועם ישראל הוא זה ששולט בארץ ישראל.

לאחר מכן נשחק משחק: בכל פעם נוציא מהחדר בת אחת, ושאר בנות השבט יקבלו שם של המצאה ישראלית (נספח מס' 4). לדוגמה: אזילקט – תרופה שהומצאה בידי פרופסורים מהטכניון לטיפול במחלת האלצהיימר והדמנציה. נבחר בת אחת שתאמר את הפירוש האמיתי למילה, וכל שאר בנות השבט יאמרו פירוש מומצא. הבת שיצאה תחזור פנימה, ותצטרך להחליט מה הפירוש האמיתי של המילה. נשחק כמה סבבים של המשחק, בכל פעם עם המצאה אחרת.

נסכם: מדינת ישראל היא מדינה חזקה, פיתוחים רבים ושונים הומצאו אצלנו, והיום בכל העולם משתמשים בהם. אפשר ממש לראות את סימני הגאולה המופיעים ביחזקאל מתגשמים למול עינינו – ארץ ישראל נותנת פירותיה בעין יפה, לא רק פרי ממשי – בעצם כל ההמצאות והפיתוחים הישראלים הם פירותיה של ארץ ישראל. דברים רבים כל כך הם המצאות ישראליות (מובילאי, דלקן, מאכלים שונים כמו פיתים, במבה, ביסלי ועוד המון). הן פותחו בישראל והיום בכל העולם משתמשים בהן.

אנחנו נמצאים בשפע – יש בארץ ישראל שפע כלכלי, שפע חומרי, שפע חוכמה וממש אפשר לראות את התגשמות הנבואות למול עינינו.

שלב ד:

נשאל את הבנות: ראינו שיש הרבה טוב סביבנו – ברוך ה' יש לנו מדינה, צבא חזק, ארץ ישראל נתנת פירותיה בעין יפה ואנו זוכים להיות אור לגויים ממש. אם כך – אז מה בעצם עדיין חסר? למה אנחנו עדיין לא בגאולה השלמה?

לאחר שנשמע את הבנות, נקרא את הקטע של יוסף ביגון, אסיר ציון (נספח מס' 5), שמדבר על "בשנה הבאה בירושלים הבנויה". נסכם: ברוך ה' התקדמנו, ממש אפשר לראות את הגאולה במציאות, במדינה, בצבא. אבל כמו שאומר יוסף ביגון – יש חוסר רוחני גדול, לא כל העם שומר שבת, אפשר לראות אוטובוסים בשבת, חנויות פתוחות, יש לנו הרבה לאן להתקדם באהבת חיים. ולכן אנחנו רוצים גאולה רוחנית, שתבנה קומה נוספת מעל הגאולה החומרית שאותה רואים ממש ביום־יום.

נספחים:

נספח מס' 1 – שאלות על הסניף

(מדריכה, שימי לב! אלו רעיונות לשאלות, מומלץ להוסיף שאלות נוספות שרלוונטיות לסניף שלך.)

- כמה פעולות היו בחודש ארגון עד עכשיו?
- כמה מדרגות יש בסניף?
- כמה דלתות יש בסניף?
- כמה מדריכות יש בצוות?
- לפני כמה שנים הוקם הסניף?

נספח מס' 2 – סיפור

יענקל'ה פרום דה בלוק/אריאל שנבל

מורעבים, שבורים ורצוצים מעבודת הפרך היומית במפעל הגומי הסינטי "בונה ורקה" שלייד העיר מונביץ, שכבו יענקל' ודוד על דרגשי העץ הגסים והצפופים להחריד בבלוק העץ הקודר במחנה אושוויץ-בירקנאו. זהו הבלוק שבחודשים האחרונים היה לביתם, לאחר שגורשו יחדיו מעיירת ילדותם במזרח פולין והגיעו למחנה המוות. תמיד זכרו את עצמם יחד. שניהם ילידי אותה שנה, 1918. הם הלכו לאותו הגן, חלקו את אותו ספסל לימודים, פעלו יחדיו באותה תנועת הנוער. אפילו תכננו בסתר ליבם להתחתן עם שתי תאומות החן של משפחת פישל.

אבל אז פרצה המלחמה, וחייהם הפכו לגיהנום. במשך כשנתיים הצליחו בניסי ניסים, הם ובני משפחותיהם, לחמוק פעם אחר פעם מידי חיילי האס-אס ועוזריהם הפולנים. פעם, בעזרת פקיד בכיר בממשל הפולני שהכיר אביו של דוד והנפיק לכולם תעודות מזויפות. פעם, כשהתחבאו במרתף של אסם בעיירה שכוחת אל, אצל זוג מבוגר שהתנגד לנאצים. אבל אז הם נתפסו. ולאחר נסיעה של כמה ימים ברכבת בקר הגיעו למקום ששמו מעורר צמרמורת בלב כל אדם ששמץ אנושיות דבקה בו – אושוויץ.

אחרי יממה אחת במחנה כבר הבינו יענקל' ודוד שהם נשארו לבד. אחיהם ואחיותיהם הקטנים, כמו הוריהם המבוגרים, נשלחו בידי מפלצות האדם שמאלה, למוות במשרפות. הם, בני 24 בשנת 1941, נמצאו כשירים לעבודה ונשלחו יחדיו ימינה. מהר מאוד הבינו שהם חייבים להחזיק זה את זה, ולא – יקרסו שניהם. יענקל' היה החולם. לא הפסיק לקוות שהנה הכול נגמר. גם ברגעים הקשים ביותר ניסה לשמור על אופטימיות, הגם שהדבר הלך ונעשה קשה מיום ליום. דוד היה הפרקטי. כל יום שהתערור לפנות בוקר מנביחות הנאצים, מנסה להתלבש במהירות ובד בבד להימנע ממכות המגלב שחורצות בגבו שבילי דם שותתים וכואבים, סתם כך בשביל השעשוע, היה מבחינתו אירוע מוזר שלא היה אמור להתרחש. אנשים כמונו אמורים למות, היה אומר ליענקל', ויענקל', גם הוא כואב ומצומק, לא נתן שתישבר רוחו, רוחם. אנחנו אמורים למות, היה אומר לדוד, שימותו הארוים.

וכך, בעוד לילה ארוך כזה בסתיו 1942, כשלפניהם עוד יום שחור משחור של התעללות משברת עצמות, וכשהתנומה החטופה מסרבת לבוא, לחש יענקל' לדוד: "הרי המלחמה תיגמר מתישהו. בוא נמריא לכמה דקות מעל כנפי הכאן והעכשיו. בוא נדבר על מה שיקרה לנו כשנהיה בני מאה". דוד חשב שיענקל' השתגע לגמרי. זה לא היה נדיר במחנה. אבל יענקל' חיך את חיוכו המוכר, גם אם זה הפך לרזה מאוד ושברירי מאז שהגיעו לכאן לפני יותר משנה, ודוד הבין שיענקל' נשאר יענקל'.

"כשנהיה בני מאה, בשנת 2018, אני לא אחיה", אמר דוד. "וגם אתה לא. וגם לא בניי ולא נכדיי. כי לא יהיה לנו זכר".

"הס לך, דוד כאח לי, ודאי שנחיה", גער בו יענקל'. "ולא סתם, אלא בארץ ישראל. ושם תהיה מדינה יהודית. ובה צבא יהודי. וגם אם אנחנו כבר לא נהיה בין החיים, כי נמות בשיבה טובה בעיר עברית לחופי הים התיכון, הרי שבנינו ונכדינו ודאי יחיו שם".

"אוי, יענקל', מדינה יהודית, הא?" נאנח דוד למשמע דבריו של חברו הטוב. "ודאי תגיד שיהיו בה ערים גדולות ועבריות ובהן גינות ירוקות ומטופחות, שוטרים יהודים, ושופטים יהודים, ושמה של המדינה הזאת ילך לפניך כאחת האומות המפותחות והמוצלחות. דעתך באמת השתבשה עליך, ועוד מעט ישמעו אותנו השומרים ונראה מה יהיו חלומותיך".

"כן, דוד", המשיך יענקל' ללחוש באוזני חברו. "זה בדיוק מה שיקרה. וילדים יהודים יהלכו ברחובות גאים ושמחים. וקיבוץ גלויות יתרחש".

קול פסיעות מגפיים נקש מחוץ לבלוק. יענק'ל ודוד נחרדו. ירייה נשמעה, ואז קול גרירת גופה. "אתה תראה", לחש עכשיו, שפתיו נעות וקולו לא יישמע כמעט. "יריות עוד יירו כדי להגן על כבודם וגופם של יהודים. בעוד מאה שנה נינינו יאחזו בנשק ויגנו על עצמם. ואיש לא יעז להשפיל כך את עמנו בלי לדעת שמחיר כבד מנשוא יושת עליו".

עיניו של דוד החלו לזלוג דמעות. "אני כל כך רוצה להאמין שכך יקרה, אך ראה נא, אחי היקר, את שפלותנו ודלותנו. היינו לבוז ולמרמס. המילה 'ז'יד' היא הקללה הנוראה ביותר שאתה יכול להוציא כיום מפִּיך בחלק זה של העולם. הלוואי שיכולתי לומר שדבריך הם כמים רעננים על פנים לאות, אך איני מוצא בי מקום להאמין בהם".

"אתה זוכר", ליטף יענק'ל את גוו הפצוע של חברו, "שלמדנו על רבי עקיבא שראה שועל יוצא מקודש הקודשים וצחק?"

"זוכר", ענה דוד וניגב את דמעותיו. "שאלו אותנו חבריו מפני מה אתה צוחק, והוא אמר להם מפני שכתוב 'שועלים הילכו בו', כלומר התגשמה נבואת החורבן ולכן ודאי שתתרחש נבואת הגאולה".

"יפה, ידידי", אמר לו יענק'ל בפנים טובות. "היש לך שועלים רשעים מאלה שאנו רואים פה בכל יום ויום? היש לך מקום נורא וקדוש יותר מהמקום הזה, שבו נשפך לארץ כמים דם של קרובינו, חברינו, בני עמנו? שועלים מהלכים כאן בהמוניהם – הכיזד זה לא תתקיים לאחר החורבן הנורא הזה נבואת גאולה כבירה פי כמה? הלא תודה שאין בכך שום היגיון".

דוד הביט ביענק'ל ותלה בו שתי עיניים שכבר ראו הכול. הוצאות להורג בתלייה, עיניים שונים ומשונים, מכות פרגול עזות שהצטוו הורים להכות את בניהם אחרת יירצחו בירייה. ואז נעצמו העיניים, ומפיו הסדוק והרעב נשמעו שתי המילים האחרונות בחייו של דוד: "יענק'ל, נחמתני".

נספח מס' 3

אומר הנביא יחזקאל בשם ה': "ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו וכריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא: כי הנני אליכם וכניתי אליכם ונעבדתם ונזרעתם: והרביתי עליכם אדם כל בית ישראל כלה ונושבו הערים והחרבות תבנינה: והרביתי עליכם אדם ובהמה ורבו ופרו והושבתי אתכם כקדמותיכם והטיבתי מראשתיכם וידעתם כי אני ה': והולכתי עליכם אדם את עמי ישראל וירשוך והיית להם לנחלה ולא תוסף עוד לשכלם". (יחזקאל לו).

על הפסוקים האלה אומרת הגמרא (סנהדרין צו): ואמר רבי אבא, אין לך קץ מגלה מזה, שנאמר (יחזקאל לו) "ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו וכריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא".

נספח מס' 4 - המצאות ופיתוחים ישראלים

אזילקט - תרופה שהומצאה בידי פרופסורים מהטכניון לטיפול במחלת האלצהיימר והדמנציה.

קופקסון - תרופה שמשפיעה על המערכת החיסונית ומשמשת לטיפול בטרשת נפוצה.

יסקארטה - טיפול למחלת הסרטן.

סופטוויל (SoftWheel) - גלגל ללא חישורים משולב בולם זעזועים לאופניים ולכיסאות גלגלים.

חם-חסם - שסתום בטיחותי אוטומטי הממוקם בין ברז האמבט לצינור, וחוסם באופן אוטומטי את זרימת המים החמים כאשר הטמפרטורה שלהם עולה מעל 49-50 מעלות צלזיוס.

אופטיון - קסדת גירוי חשמלי לטיפול בסרטן המוח.

אוקסימטר ידני - מתקן המודד את רמת החמצן בדם ואת מהירות הדופק, דבר המאפשר לחולי אסתמה להפחית את השימוש במשאף במידה ניכרת.

קלאריטי – תצוגת עילית לבישה ושקופה למנתחים, המקרינה מציאות מדומה ורבודה על משקף תוך כדי ביצוע ניתוח.

תהליך זרחין – שיטה שהמציא אלכסנדר זרחין להתפלת מי ים.

קורנרשוט – פלטפורמה ללחימה בשטח בנוי המאפשרת שימוש באקדח לירי מעבר לפינה ללא חשיפת הלוחם הנושא אותה.

ארמדילו – שמיכת מיגון מפני רסיסים והדף טילים.

"סקיי סייבר" – תיק גב לחילוץ לכודים בבניינים רבי קומות.

קויקשנרי – עט סורק, סורק זעיר בגודל עט עבה, שסורק מילה או משפט מהכתוב ומתרגם אותו לשפה אחרת.

דוקסיל – התרופה הראשונה שאושרה לטיפול במחלת הסרטן.

נספח מס' 5 -

"יש אומרים שלשנה הבאה בירושלים הבנויה יש יותר עומק כשאתה בגולה. גם אני, בלילות הארוכים של בית הסוהר, בליל פסח שאלתי את עצמי: נו, וכשאגיע לירושלים, מה הלאה? איזה משמעות תהיה למילות ההגדה שם, בארץ ישראל? והנה אני בירושלים ועדיין אומר באותה כוונה שבלב ובאותה עוצמה של תקווה ותפילה: 'לשנה הבאה בירושלים הבנויה'. כי ירושלים הבנויה, בית המקדש, זה הסנהדרין, זה חיים יהודיים מלאים. דווקא כאן, מאז עליתי, אני רואה ומודע יותר לחסרונות ולעיכובים שבחיינו. דווקא כאן אני מבין יותר את התוכן הרוחני, לא הפיזי, לא הגיאוגרפי, של השאיפה לירושלים הבנויה ובליל הסדר אני מסוגל להגיד את המילים האלה מתוך תפילה עמוקה בלב, שגם אני אוכל לתרום את חלקי בבנייתה של ירושלים זו, שהלואי ותיבנה במהרה". (יוסף ביגון)

פעולת כיסוי

נקרא את הסיפור:

דניאל היה עצוב ביום שבו העבירו את סבתא שלו לבית האבות. היא לא יכולה להמשיך לתפקד לבדה, והוא, סטודנט צעיר על מלגה, לא יכול היה להפסיק ללמוד על מנת לטפל בה, ולא היה לו כסף לשכור בעבורה עזרה בתשלום.

סבתא גידלה את דניאל מאז שהיה קטן. בן שלוש היה כשהוריו נהרגו בתאונת דרכים, והוא זכר אותם רק מהתמונות שהיו מונחות על הפסנתר בסלון של סבתא.

סבתא, שלא הייתה צעירה כבר אז, לקחה את הנכד הקטן והפצוץ אל ביתה, וגידלה אותו באהבה ומסירות. היא הייתה כל עולמו והוא כל עולמה.

אנשי השירות הסוציאלי לא היו בטוחים שסבתא, שרק חודשים ספורים קודם לכן איבדה גם את בעלה, תוכל להסתדר עם הנכד הפצוץ, וגם להתגבר על אובדנו של בנה היחיד. אבל סבתא הייתה מלאת אופטימיות וחיוכים, היא אמרה לעובדת הסוציאלית שאין לה זמן לחשוב על מה שאיבדה, היא צריכה להתרכז במה שקיבלה.

במהלך השנים שבהם גידלה סבתא את דניאל היא חלתה בסוכרת, כליותיה נפגעו, היא הייתה צריכה לעבור דיאליזה, אבל אף אחת מהמכות שנפלו עליה לא גרמה לה לאבד את האופטימיות – היא תמיד אמרה שאין לה זמן לחשוב על מה שאיבדה, היא צריכה להתרכז במה שקיבלה.

בסלון של סבתא היה פסנתר. פסנתר גדול, שחור וישן. דניאל מעולם לא שמע את סבתא מנגנת על הפסנתר, אך הוא ידע שהיא ניגנה. על הפסנתר הייתה תמונה שבה הופיעה כסולנית בקונצרט, ומדי פעם הייתה מספרת לו זיכרונות מהתקופה שבה הופיעה על במה.

כשהיה צעיר ניסה דניאל לנגן על הפסנתר, אבל הקלידים לא ניגנו. הוא הקיש עליהם והם השמיעו רק קול עמום. כל השנים חשב דניאל שהפסנתר מקולקל, עד לאותו יום שבו העביר את סבתא לבית האבות. זה היה היום שבו היה צריך לפנות את הדירה שלה.

הוא ארז את בגדיה ואת התמונות שלה והעביר אותם יחד עם מעט רהיטים לחדר החדש שלה בבית האבות. סבתא ביקשה שיעביר גם את הפסנתר לחדרה החדש. ודניאל שכר מובילים למלא את בקשתה.

כשהגיעו המובילים וניסו להרים את הפסנתר, נשבעו לו האנשים שמעולם לא הרימו פסנתר כבד כל כך.

"מה יש בתוכו?" שאל אחד המובילים. "אבנים?"

דניאל הרים את מכסה הפסנתר והביט אל תוכו. הפסנתר היה מלא בפתקאות קטנות, מקופלות בשני קיפולים, חלקן לבנות, חלקן צבעוניות, חלקן הצהיבו עם השנים, חלקן גזרות וחלקן קרועות ממחברת או פנקס קטן.

דניאל פתח את אחת הפתקאות וקרא: "תודה, אלוקים, על הנס הקטן שעשית לי – ביקשתי שדניאל יבוא לבקר והוא הגיע".

פתח דניאל עוד פתק וקרא: "תודה, אלוקים, על הנס הקטן שעשית לי – חשבתי שהמקרר התקלקל, התפללתי שזה לא יקרה, ועכשיו הכול בסדר".

המשיך דניאל לקרוא בפתקים, וכולם היו מלאים בתודות לאלוקים על הניסים הקטנים שקרו בחייה של סבתא שלו. כל דבר חיובי שקרה היה נס. דניאל עבר על עשרות ומאות פתקים, מאות ואולי אלפי ניסים קטנים, חלקם אירועים חשובים, חלקם רק אפיזודות חולפות בחיים.

חלפו שעות, המובילים הלכו כבר, השאירו את דניאל ואת הפסנתר בסלון של סבתא. השטיח בסלון היה מלא פתקאות שהוציא דניאל מתוך הפסנתר של סבתא, וכשהגיע לתחתיתו, נגעה ידו בפתק האחרון שבו היה כתוב: "אלוקים, לקחת אליך את בעלי, את בני ואת כלתי – אבל הצלת את נכדי, דניאל. אני כל כך מודה לך על הנס שעשית לי. עכשיו יש לי סיבה לחיי".

החיים שלנו מלאים בניסים, הבעיה היא שאיננו יודעים לזהות אותם.

אם נדע להוקיר את הטוב שבחינו – כל יום יהיה נס חדש. כשנדע להתעסק בטוב ובניסים שעושה לנו הקב"ה, ובזכות זה נצליח לחזק אצלנו מעלה זו, של הכרת הטוב לקב"ה, לבריאה ולאנשים כולם – נחזק בעצמנו את התכונה של לראות טוב, לראות גאולה!

לאחר קריאת הסיפור נכין לוח תודה, ונתלה אותו במקום מרכזי בשכונה או בסניף. נמין את האנשים לכתוב דברים טובים ותודה על המציאות, וכך כולם יזכו לראות גאולה במציאות ולהודות עליה.

פעולה רביעית: הגאולה כפתח, תעזרי לה להיכנס?

שבת ויצא

מכתב:

אחרי שלמדנו מה היא גאולה ולאן אנו צועדים, ננסה לברר מה תפקידנו בתקופה המיוחדת הזו.

נכיר את המושג "בעיתה אחישנה", ונבין כי אנו רוצים לפעול עם אל, להיות ממחישי הגאולה. ננסה לברר: כיצד נעשה זאת? מה תפקידנו היום בהבאת הגאולה?

עצות:

דומינו או קפלות, דפי ממו, חוט צמר.

שלב א: בעיתה אחישנה

נתחיל במשחק תכסוני או במשחק שני כלבים ועצם, ונקציב למשחק שבע דקות. אחרי שבע דקות המשחק ייגמר, גם אם אין קבוצה שניצחה. הניצחון יהיה לקבוצה שהצליחה לגרום ליותר בנות מהקבוצה השנייה להיפסל.

לאחר מכן נניח על הרצפה שני פתקים – על אחד יהיה כתוב "בעיתה" ועל השני "אחישנה".

נשאל את הבנות האם הן מכירות את המושג ואת משמעותו.

לאחר התשובות שלהן נסביר: כמו במשחק, שהיה לו זמן מוקצב, וכאשר הוא הסתיים – המשחק נגמר, כך גם בגאולה – היא תגיע "בעיתה", בזמן המיועד לה. וכמו שבמשחק הייתה לנו יכולת להביא את הניצחון מוקדם יותר בעזרת הפעולות שלנו וצורת המשחק – יכולנו לגרום ל"אחישנה", להביא את הניצחון מוקדם יותר מהזמן שבו המשחק נגמר, כך גם בגלות ובגאולה: יש לה זמן ועת, זמן שבו היא תגיע ולא משנה מה, אבל בכוחנו לגרום ל"אחישנה", להביא את הגאולה לפני הזמן שלה.

בשלב הבאים ננסה להבין: איך אנחנו יכולות להביא את הגאולה? להיות שותפות לתהליך?

שלב ב: ציפיה אקטיבית

נקרא את השיר "על כפיו יביא" (נספח מס' 1), ולאחר מכן נשאל את הבנות מה ההבדל בין הנגר והסנדלר לבין האיש מירושלים. לאחר התשובות שלהן נסביר: המשותף לשלושתם הוא החלום על ביאת המשיח ועל הדבר שאותו יביאו על כפיהם לאלוהינו הנביא, אך הנגר והסנדלר יושבים ומחכים לישועה – "הוא יושב בצריפו ולא עושה דבר", ולעומתם האיש מירושלים נמצא בעשייה, בונה את ירושלים, מחכה למשיח ופועל בידיו לקידום הגאולה. גם אנחנו ממקומנו רוצות להיות בעשייה, להיות ממחישי הגאולה, להביא באמצעות מעשינו את הגאולה, ולא רק לשבת ולחכות לה באופן פסיבי...

שלב ג: אז מה תפקידנו?

נשאל את הבנות: אחרי שהבנו שאנחנו רוצים להחיש את בואה של הגאולה – איך אפשר בפועל לעשות זאת? הרי אנחנו לא יכולות ללכת ולבנות בעצמנו את בית המקדש – אז מה כן אנחנו יכולות לעשות? ואיך זה ישפיע באמת על הגאולה?

לאחר שנשמע את תשובות החניכות, נביא לבנות דומינו או קפלות ונבקש מהן לעשות צורה מסוימת בסגנון "דומינו ראלי" – מעמידים את הדומינו בזה אחר זה ויוצרים צורה. כשהבנות יסיימו, נקרא את הקטע על "כוכב הים" (נספח מס' 2), ואז נבקש מאחת הבנות להפיל את הדומינו הראשון. נצפה ביחד איך נגיעה בדומינו אחד משפיעה על כל החלקים האחרים. נסביר שכן גם המעשים שלנו – כל מעשה קטן גורר אחריו עוד ועוד מעשים שיובילו אותנו אל הטוב הגדול שמצפה לנו.

שלב ד – סיכום:

נבקש מהבנות שיחשבו על רעיונות לקידום הגאולה – שיחשבו איך כל אחת באופן אישי בפרט וכולן יחד כשבט בכלל יכולות להשפיע בבית, בסניף או בשכונה בשביל לקדם את הגאולה. כעת, לאחר שחשבו, נביא לאחת הבנות כדור צמר, והיא תתחיל לספר על אחד מהרעיונות שעלו לה, ובתוך כך תזרוק את חוט הצמר לבת אחרת בשבט בעודה מחזיקה בקצה החוט, כך שיישאר חוט ביניהן. הבת שקיבלה את החוט תחזיק בו, תגיד את הרעיון שלה, ותעביר את כדור הצמר לבת אחרת בשבט כשהיא מחזיקה בחוט. וכך הלאה, עד שתיווצר רשת מחוט הצמר בין כל בנות השבט.

בנוסף לחוט הצמר, תקבל כל בת דף ממו. כשייגמר החוט וייגמרו הרעיונות, ננסה להניח את כל דפי הממו שהבנות קיבלו על הרשת שנוצרה. נסביר: דפי הממו לא היו יכולים להיות על חוט הצמר אם לא היינו יוצרות ממנו רשת שלמה של חוטים. וכך גם בגאולה – המעשים הטובים שלנו, העשייה שלנו למען קירוב הגאולה, יוצרים רשת שמכינה אותנו, ואת המדינה, העם והארץ, למצב של גאולה שלמה.

נסכם: יש לנו את היכולת לקדם את הגאולה בעזרת המעשים שלנו. בשבוע שעבר ראינו שהתקדמנו המון בציר הלאומי, החומרי, אבל יש צורך להתקדם גם בציר הרוחני. השבוע למדנו שיש לנו יכולת לקרב את הגאולה, ויש לכל מעשה קטן שלנו השפעה גדולה – כמו שראינו בדומינו, שנגיעה קטנה השפיעה המון, וגם בסיפור על כוכב הים, שגם להשפעה בודדת על כוכבים אחד יש המון כוח.

נספחים:

נספח מס' 1

על כפיו יביא
מילים: יורם טהרלב
לחן: יאיר רוזנבלום

ברחובנו הצר
גר נגר אחד מוזר
הוא יושב בצריפו
ולא עושה דבר.

איש אינו בא לקנות,
ואין איש מבקר,
ושנתיים שהוא
כבר אינו מנגר.

והוא חלום אחד נושא עוד בלבבו
לבנות כיסא לאלהיו שיבוא,
על כפיו אותו יביא,
לאלהיו הנביא.

והוא יושב ומחכה לו
כבר שנים חולם הוא שיזכה לו,
על סודו שומר ומחכה לו
מתי כבר יגיע היום.

ברחובנו הצר
גר סנדלר אחד מוזר
הוא יושב בצריפו
ולא עושה דבר.

מדפיו הריקים
מכוסים באבק

כבר שנתיים מונח
המרצע בשק.

והוא חולם כי נעליים הוא תופר,
בן על הרים ינוו רגלי המבשר.
על כפיו אותן יביא,
לאלהיו הנביא.

והוא יושב ומחכה לו...

בירושלים ישנו
איש לגמרי לא צעיר,
שבנה הרבה בתים
בכל פינות העיר.

הוא מכיר כל סמטה,
כל רחוב ושכונה,
הוא בונה את העיר
כבר שבעים שנה.

והוא חולם כי כמו שאת העיר בנה,
יניח למקדש את אבן הפינה.
על כפיו אותה יביא
אלהיו הנביא.

והוא יושב ומחכה לו...

נספח מס' 2 - כוכב הים

"איש אחד הלך על חוף הים.

בעודו הולך, הוא ראה ילדה קטנה מרימה כוכבי ים שנתקעו על החוף וזורקת אותם חזרה למים...

הוא ניגש אליה ושאל: "מה את עושה?"

הילדה הקטנה ענתה: "כלום אתה לא רואה? אני מרימה כוכבי ים שנתקעו על החוף וזורקת אותם חזרה לים."

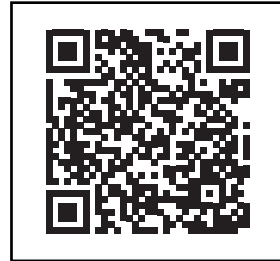
האיש גיחך ואמר: "ילדה קטנה, את לא יכולה להציל את העולם... את ילדה קטנה ואת יכולה ללכת רק ק"מ וחצי בכל יום, והחופים בעולם גדולים... את לא תצילי את אוכלוסיית כוכבי הים ולא תשפיעי על החיים של אף אחד!"

הילדה הקטנה הרימה כוכב ים וזרקה אותו בכל כוחה למרחק של עשרה מטרים לתוך הים, ואמרה: "על החיים של כוכב הים הזה, השפעתתי!"

פעולת כיסוף ויישום נושא

נשמע את השיר "על כפיו יביא" שקראנו בשבת.

https://www.youtube.com/watch?v=lLe6_hWnZW0

לאחר מכן נקרא את הקטע הבא:

כשאריות נפלו, הביאו לי אבן מהמקום שבו הוא נהרג בלבנון. האבן שחורה מהשרפה. עם השנים, כשהייתי מרגישה שאני מתרחקת מאריות או שהוא מתרחק ממני, הייתי מוציאה את האבן, מריחה אותה ומה על הרג. שמונה שנים אחר כך, אלוירז נלחם בלבנון, וחזר אסוף שוליו נהרג אריות. הוא הביא לי מס אבן חדשה, לבנה, ואמר לי: "אמא, אל תישארי כאן - תראוי, המש צרחה, הלשם ירד, טף את הדם, הצמחים גדלו - אמא, בבקשה תהיי בה". הבנתי שככה זה עם ישראל, כל הזמן הוא בין השרפות הגדולות לבין התקווה. ככה גם בבית הזה, כל הזמן אנחנו נעים בין הכאב לבין התקווה. לכן, כשיבנו את בית המקדש, אני רוצה להביא את שתי האבנים האלה, שישמו אותן ביסודות.

אתחול ביקשתי מהחברים של אלוירז שייכנסו למקום שבו נפל אלוירז, בלי לסכן את עצמם, ויביאו לי אבן חדשה.

מי שלא יהיו או שרשים הארץ הזאת, יהיה כמו אף שהרוח תצוף. אנחנו, העם שלנו - תמיד היה מחובר, חי וקיים בזכות השרשים שלו, בזכות החיבור שלו. זאת הארץ שאווקים נתנו, ואנחנו חיים בה בשמחה ובגאווה, למרות הכאב.

(מרים פרץ)

ונסכם: בפעולה בשבת נפגשנו עם היכולת שלנו להיות ממחישי הגאולה, בשיר ראינו את ההבדל בין מי ש"ישוב בצריפו ולא עושה דבר" לבין האיש מירושלים, שנמצא כל הזמן בעשייה מתמדת בשביל לקרב את הגאולה. מרים פרץ היא אישה שנמצאת כל הזמן בעשייה למען העם, למען המדינה. מתוך הכאב הגדול שחוותה, היא יצאה לעשייה גדולה להבאת הגאולה. בקטע שקראנו היא מספרת על אבן שהיא שומרת לביאת המשיח, והיא רוצה להביא אותה על כפיה לאליהו הנביא. השמירה של האבן היא במקביל לעשייה גדולה למען העם והארץ, ממש כמו האיש מירושלים בשיר "על כפיו יביא".

גם אנחנו רוצות ממש לפעול ולהיות מ"מחישי הגאולה", אז הבה נצא לעשייה.

כמה אפשרויות לעשייה (בחרו באפשרות המתאימה לשבט שלכן):

- ביום חמישי או ביום שישי ללכת למקום מרכזי ולחלק נרות שבת.
- לצאת להתנדבות בשכונה או בעיר. (חלוקת מזון, גמ"חים, איסוף מוצרי מזון, תרומות וכו').
- להכין "גלגל מעשים טובים", שממנו תבחר כל בת קבלה טובה לתקופה הקרובה. רעיונות: להתקשר לסבא וסבתא לפני שבת, להקפיד כמה שעות ביום לא לומר לשון הרע, ללמוד הלכות לשון הרע, להשתדל לעזור בבית יותר, להגיד תודה לנותני השירות סביבנו – השומר, נהג האוטובוס, המוכרים בחנויות, להתפלל תפילה בכוונה.

(מומלץ להשתמש בגלגל פעם בחודש, ובכל חודש תבחר קבלה נוספת, כך הבנות יזכו בעוד ועוד הוספת טוב).

.....

מערך פעולות לשבטים

מעוז · נחלה

.....

פעולה ראשונה: כתיבה לכניין אריאל

שבת פרשת וירא - פתיחת חודש ארגון

מבוא למזריכה:

גאולה. הרבה פעמים אנחנו נוטות להשתמש במושג גאולה כדי לבטא מציאות מושלמת שכזו, שמחכים אליה הרבה זמן, או כדי לבטא משהו רחוק ועוד לא מושג.

בפעולה ננסה להבין קצת יותר את המושג גאולה. כשאנחנו חולמות גאולה – על מה אנחנו חולמות? נבין שאנחנו מחפשות בעולם הזה איזון: אנחנו שואפות לעולם מתוקן, לעולם שבו הגוף והרוח בשלום ולא במלחמה. עולם שבו הקודש הוא מרכז החיים ולא נלווה אליהם.

במהלך הפעולה נגלה שאנחנו כבר בדרך לשם, ממש־ממש מתקרבים לגאולה.

אבזריס:

כרטיסים "התחברתי", כוסות חד פעמיות שעליהן כתובות מילים, הלכות מלכים לרמב"ם – להדפיס שתי הלכות.

שלב א: כשאת אומרת גאולה, למה את מתכוונת?

- נשחק "התחברתי" בצורה קצת שונה: נכין ערמה של כרטיסים. בכל כרטיס כתוב "אני רוצה..." ורצון כלשהו. (נספח מס' 1).

מהלך המשחק:

הראשונה עומדת באמצע ומקריאה את מה שכתוב על הכרטיס, וכל מי שמתחברת צריכה להכריז "התחברתי". מי שהכריזה ראשונה, מקבלת את הכרטיס הזה ונעמדת באמצע כדי להקריא את הכרטיס הבא, וכן הלאה. המטרה: להרוויח כמה שיותר קלפים. הקלף האחרון יהיה: "אני רוצה גאולה."

- כעת, נשאל את הבנות שהתחברו ל"אני רוצה גאולה" – למה הן רוצות גאולה?

נססה להבין אם כולן באופן גורף רוצות או שיש מישהי שלא, ולמה...

- נשאל שאלה נוספת – כשאתן אומרות גאולה למה אתן מתכוונות? (לבית המקדש? למשיח? למה?)

נחזור על התשובות שלהן בקול. "אני מבינה שאת מחכה לגאולה כי...", "גאולה בעיניך זה..."
נסכם נקודות עיקריות מדבריהן בצורה ברורה.

שלב ב: אנחנו חולמות לחיות בעולם מתוקן

- מה העולם המתוקן שאליו אנחנו צועדים? נתחלק לשתי קבוצות. כל קבוצה תקבל ערמת כוסות שהכנו מראש, על כל כוס כתובה מילה אחת באופן רנדומלי (נספח מס' 2). על הקבוצות לבנות מהכוסות פירמידה, כמה שיותר מהר.
- ניתן לקבוצה שעוד לא ניצחה לסיים, ואז נבקש מהן להסתכל על המילים שמרכיבות את הפירמידה ולהוציא את הכוסות שהמילה עליהן לא קשורה לדעתן לגאולה.
באופן טבעי – כנראה שהמגדל ייפול. נבקש מהן לבנות שוב פירמידה רק מהמילים שקשורות לגאולה.
- סביר להניח שיהיו מילים שיהיה להן קל יותר להחליט אודותיהן, ויהיו מילים שהן יתווכחו אם הן קשורות.
- נחזור למליאה ונסתכל על הפירמידה שכל קבוצה בנתה. נשאל: האם כולן מסכימות שגאולה מורכבת רק מהמילים האלו? כשיגיעו להסכמה נסכם בקול –
אנחנו מבינות שלדעתכן גאולה זה עולם של (ונקריא את המילים על הפירמידות), והמילים האחרות הן לא גאולה...

שלב ג: מה זה עולם של גאולה?

- ניתן לשת'י בנות להקריא את הפסקאות מתוך הלכות מלכים לרמב"ם:

(אפשר להקריא כמו ריאיון, או כמו קריינות חדשות...)

הלכות מלכים לרמב"ם, פרק יב.

נתחיל מהלכה א. נבקש מבת אחת להקריא ומהשנייה להסביר.

הלכה א:

אל יעלה על הלב שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם, או יהיה שם
חידוש במעשה בראשית, אלא עולם כמנהגו נוהג.

הלכה ה:

ובאותו הזמן (הגאולה) לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה, ולא קנאה ותחרות,
שהטובה תהיה מושפעת הרבה וכל המעדנים מצויים כעפר. ולא יהיה עסק כל
העולם אלא לדעת את ה' בלבד. ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים
דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר: "כי מלאה הארץ
דעה את ה' כמים לים מכסים."

- נחזור אל הפירמידות שנבנו מקודם, ונשאל את הבנות אם הן כיוונו לדעת הרמב"ם. נבקש מהן לענות ולנמק. אם הן לא כיוונו לדעתו – נבקש מהן שיוסיפו מילים שחסרות.
לפי דברי הרמב"ם, האם גאולה זו מציאות חדשה לחלוטין? האם זה עולם שיש בו רק את המילים שבחרתן בשלב הקודם?
כנראה שלא. גאולה היא לא עולם חדש, אלא עולם כמנהגו נוהג. זה העולם הזה – רק מתוקן יותר. עולם מאוזן. עולם של אחדות בין הכוחות השונים.
- נחלק לבנות את המילים של השיר "איזון" של חנן בן ארי (נספח מס' 3).
בין שעולם מתוקן הוא עולם של איזון בין הכוחות בעולם.

- נשאל את הבנות: מה הכוונה ב"איזון"?

לעשות מה שנוח לי? קצת קודש קצת חול?

נשמע אותן.

נחזור להלכה ה ונקריא אותה שוב:

ובאותו הזמן (הגאולה) לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה, ולא קנאה ותחרות, שהטובה תהיה מושפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר. **ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד.** ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר: "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים."

עסק כל העולם יהיה לדעת את ה' בלבד. לא רק עם ישראל – כל העולם יעבור תהליך של הבנה.

נבקש מהבנות לנסות לחשוב על דוגמאות שמראות שהתהליך הזה כבר מתחיל להתרחש.

(כמות הישיבות, האולפנות, המדרשות, הצמא לתורה ולדעת את ה' עולה. אנחנו כבר בדרך הנכונה...)

סיכום :

בפעולה שמנו לב לתפיסה שלנו את המושג גאולה,

חשבנו למה אנחנו כל כך רוצות גאולה,

הבנו שאנחנו שואפות להיות בעולם מתוקן...

ניסינו להבין מה זה עולם מתוקן – עולם של איזונים. ככול שהעולם הולך ומתאזן, זה סימן שאנחנו בדרך אל הגאולה השלמה.

נספחים:

נספח מס' 1: "התחברתי"

אני רוצה אבטיח קר.

אני רוצה לקבל גלידת ריבת חלב.

אני רוצה לקבל מאה במבחן בחשבון.

אני רוצה שייק.

אני רוצה עוד אח.

אני רוצה שננצח בחודש ארגון.

אני רוצה שהחולים שאני מכירה יבראו (בעזרת ה').

אני רוצה שאחותי תתחתן.

אני רוצה לטוס.

אני רוצה לשמח בבית חולים.

אני רוצה לשמוח באמת.

אני רוצה לאהוב גם אנשים ששונים ממני.

אני רוצה שלא יהיו יותר תאונות דרכים.

אני רוצה להתקבל לאולפנה.

אני רוצה גאולה.

אני רוצה שלא יהיו יותר פיגועים.

נספח מס' 2: מילים לבוסות

על כל כוס נכתוב מילה אחת (בצד של הכוס, לא בתחתית)

אש, מים, רוח, חומר, רגש, שכל, קודש, חול, יראה, אהבה, עצב, שמחה, פנים, חוץ

שוויון, תחרות, שלום, מלחמה, חושך, אור, יחיד, ציבור

נספח מס' 3: איזון / חנן בן ארי

אני חושד שנעשיתי בינוני // דווקא אחרי שכבר חשבתי שאני
מתעלה באופן לא זמני // באה המציאות ועוררה את זיכרוני
אני אדם, מעפר באתי ולעפר אני אשוב // הרוח המנשבת בי קרירה
בכל מצב שמנסה אני לשמור על הגרוב // אני מקדים או מאחר בפעימה.

אני צריך כיוון, איזון // כדי לצאת מהניון
מינון // בין רוח-נפש-נשמה // בין הרצון לעשייה
אש-רוח-מים-אדמה // בין היראה לאהבה.

אתה צריך כיוון, איזון // כדי לצאת מהניון
מינון // בין רוח-נפש-נשמה // בין הרצון לעשייה
אש-רוח-מים-אדמה // בין היראה לאהבה.

האם אפשר להיות קדוש // ולהישאר נורמלי?//
להיות חופשי // בלי לעשות כל מה שבא לי
להתבגר // ולהישאר טוטאלי
להתאבד על החלום באופן רציונאלי //
למצוא ת'רגש בשגרת הריפיט // לשים תחפושת ולזכור ת'תכלית
ליצור פאנק-היפ-הופ ולשמור על הבית //
ושעדיין יקראו לזה מוסיקה יהודית?

מכל הגלויות מהן הגעתי // אפשר ליצור יבשת //
אפגניסטן הונגריה ופרס המתחמשת //
אני רוצה מיזוג // הופך הפכים לזוג
אבל בשביל שזה יהיה תענוג...

אני צריך כיוון, איזון // כדי לצאת מהניון
מינון // בין רוח-נפש-נשמה // בין הרצון לעשייה
אש-רוח-מים-אדמה // בין היראה לאהבה.

אתה צריך כיוון, איזון // כדי לצאת מהניון
מינון // בין רוח-נפש-נשמה // בין הרצון לעשייה
אש-רוח-מים-אדמה // בין היראה לאהבה.

הנפש לא פראיירית // ואת מה שחשבת שחסכת //
ברבות השנים היא תגבה ממך עם ריבית של משכנתא //
תאזן את הכוח // שלוט בלב עם המוח
ואז תוכל להשתחרר // ולזרום // ולחלום...

אתה צריך אשפוז // חפוז // אחינו אל תהיה שבוז // תזוז
מן העצבות אל השמחה // מחידלון לעשייה
תצא מתוך ההפכה // משעבוד לגאולה //
אתה צריך אשפוז // חפוז // אחינו אל תהיה שבוז // תזוז
מן העצבות אל השמחה // מחידלון לעשייה
תצא מתוך ההפכה // עולם הזה // עולם הבא // משעבוד לגאולה.

פעולת כיסים

אבוזריס:

סיפור, מילים של המשנה, מודפסות.

• נספר או נציג לבנות את משל הבור.

כאן הוא כתוב באופן מתומצת מאוד – כדאי להרחיב.

משל הבור

סוחר אחד הושלך עם משפחתו לבור בעקבות חוב לפריץ. מדי יום השליכו משרתי הפריץ אוכל לבני המשפחה באמצעות חבל, וכך הם חיו והתקיימו בבור. ברבות השנים התרגלו בני המשפחה לחיים בבור, אף נולדו להם ילדים שכלל לא הכירו מציאות חיים שונה. לעיתים היו ההורים מספרים לילדיהם על החיים שמחוץ לבור, אך לילדים הצטיירו הדברים כדמיוניים, מושגים רוחניים שלא שייכים אליהם. ביום בהיר נכנס לבור אדם לא מוכר. הוא הודיע להם כי שילם את חובם לפריץ והם משוחררים לנפשם.

כאן אפשר לעצור ולשאול את הבנות
כיצד לדעתן יגיבו בני המשפחה.

נמשיך: למרבית ההפתעה הבשורה המשמחת דווקא הפחידה את ילדי המשפחה. "מה פתאום לצאת מהבור?" תמהו. "מי יודע מה יש בחוץ? נולדנו כאן, חיינו כאן, זה הבית שלנו. למה לנו לצאת למציאות חדשה שאיננו מכירים? ובכלל, מי אמר שהעולם בחוץ טוב יותר מהבור הקטן והחמים שאנו חיים בו?"

- נשאל את הבנות מה הן חושבות על הסיפור הזה. האם הרעיון שבו מוכר להן גם מהחיים האישיים שלהן? לפעמים אנחנו מעדיפים להישאר במוכר והידוע, ולא להתקדם הלאה...
 - נדפיס את המשנה הבאה: סוטה ט, יב – כל קבוצת מילים בדף נפרד. נבקש מהבנות לנסות להרכיב את המשנה, ואז נקרא אותה בקול.
"...מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, בְּטַל הַשְּׁמִיר וְנִפְתַּת צוֹפִים,
מִיּוֹם שְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֵין יוֹם שְׂאִין בוֹ קִלְלָה, וְלֹא יָרַד הַטַּל לְבִרְכָּהּ, וְנִטְל טַעַם הַפְּרוֹת.
אִךְ נִטְל שְׁמֵן הַפְּרוֹת..."
- מה המשנה הזו באה ללמד אותנו? היא באה להזכיר לנו שהעולם שאנחנו חיים בו היום חסר. בכל יום יש קללה – אנחנו לא טועמים את טעם הפירות האמיתיים...
למעשה אנחנו לא מכירים מציאות אחרת... המשנה הזו באה ללמד אותנו לאן לשאוף. היא מזכירה לנו שאולי אנחנו בדרך, אבל עדיין לא במציאות השלמה.

פעולה שניה: קמעא קמעא

שבת חיי-שרה

מבוא למצרכים:

אנחנו מתקדמים כל הזמן אל בניין בית המקדש. אנחנו נמצאים בתהליך של התקדמות. לפעמים אנחנו חושבים – איך זה יכול להיות, הרי יש המון הפרעות! אבל האמת היא שהפרעות הן חלק מההתקדמות, ההסתרה היא חלק מההתקדמות. אסור לחשוב שאנחנו רחוקים או שאין סיכוי. אנחנו מתקדמים כל הזמן, הדור שלנו נמצא בתהליך של ריצה מהירה, ויחד עם זה ודווקא מתוך כך יש גם הסתרות גדולות. (מתוך שיעור של הרב זלמן מלמד שליט"א).

בפעולה נבין שהקשיים הם לא התרחקות שלנו מהגאולה אלא חלק בלתי נפרד ממנה. לפני עלות השחר יש את החושך הכי חזק. זה האופן שבו הגאולה מתגלה מתוך החושך.

אבוצ'רים:

כוסות עם חיצים, בקבוקי קולה, קשיות כמספר הכוסות, פתקי נקודות, סיפור, שלט "גלות", שלט "גאולה", רשימת ביטויים.

שלב א: גם בדרך לגאולה לא הכול בהיר

לפעולה זו נצטרך לקחת כוסות חד פעמיות בכמות שהיא פי שתיים בערך מכמות הבנות. בתחתית כל כוס נצייר חץ או שני חיצים. על חלק מהכוסות נצייר בתחתית נקודה שחורה בנוסף לחיצים. על אחת הכוסות נכתוב 'סוף'. מצורפת דוגמה בנספח מס' 1.

נניח על הרצפה את הכוסות בצורת מרובע, נמלא אותן בקולה ונכניס בתוכן קשיות.

נתחלק לשתי קבוצות. המטרה של כל קבוצה להגיע ראשונה לכוס שכתוב עליה 'סוף'.

כל קבוצה בוחרת מאיזו כוס להתחיל.

המהלך: כל פעם בת מאחת הקבוצות שותה את הקולה מאחת הכוסות. אם יש נקודה הן ממלאות משימה. אם אין נקודה – התור עובר לקבוצה השנייה. אפשר להתקדם רק בכיוון החץ. אם יש שני חיצים אפשר לבחור לאן להתקדם.

פתקי הנקודות יעסקו באירועים מאתגרים בעם־ישראל (נספח מס' 2).

כשקבוצה אחת תגיע אל ה'סוף', נשאל את כל הבנות איך הן הרגישו במשחק.

החיים שלנו הם קצת כמו המסלול הזה. לפעמים אנחנו מרגישים בערפל, שהכול מסביב שחור... לא ברור לגמרי לאן ללכת. אנחנו משתדלים לבחור ללכת בדרך הטובה, אבל לפעמים נראה לנו שאנחנו רק הולכים אחורה. בחיי העם שלנו – אנחנו לא יודעים איפה הסוף, ולפעמים נראה שכל הזמן קורים דברים קשים בעם־ישראל, ולא מובן איפה בכלל נכנסת כאן גאולה...

שלב ב: גלות. גאולה. איפה אנחנו עומדים היום?

- נניח על הרצפה שני שלטים שעל אחד מהם כתוב "גלות" ועל השני "גאולה". נניח אותם ברווח גדול ביניהם.

נאמר לבנות שבין השלטים ישנו ציר, המסמל את הדרך בין הגלות לבין הגאולה. נבקש מהן להניח את אחת הנעליים שלהן איפה שהן חושבות שאנחנו נמצאים היום, בתור הדור שבין הגלות לגאולה.

לאחר מכן נבקש מכמה בנות להסביר למה הן בחרו להניח את הנעל דווקא במקום שבחרו.

ננסה לכוון אותן בתשובות לדוגמאות ספציפיות שמשמלות בעיניהן את הקרבה או חוסר הקרבה לגאולה.

(לדוגמה: "יש עלייה גדולה לארץ מאוקראינה אז אני מרגישה שאנחנו ממש קרובים" / "הממשלה כל כך לא יציבה ולכן אני מרגישה שאנחנו ממש רחוקים" וכו'...)

- נמשיך גם את השלב הבא עם הציר של הגלות והגאולה.

נבקש מהבנות לעמוד. נקריא ביטויים או מילים (מנספח מס' 3), והבנות יצטרכו להיעמד בצד של הגלות או בצד של הגאולה בהתאמה למה שהן חושבות על המילה.

ננסה לשים לב האם יש לבנות תשובות חד משמעיות. האם בצד של הגאולה יש רק דברים טובים באופן חד משמעי, או שלא בהכרח?

- נתיישב, ונשאל את הבנות האם לדעתן אנחנו בסוף הגלות או בתחילת הגאולה.
נשמע כמה תשובות.

שלב ג: הקשיים הם חלק מהדרך. הם לא בדיעבד. הם חלק בלתי נפרד מהתוכנית האלוקית

נספר לבנות את הסיפור הבא (אפשר גם להציג):

רבי חייא רבה ורבי שמעון בן חלפתא היו מהלכין בתוך בקעת ארבל לפנות בוקר וראו איילת השחר שבקע אורה. אמר רבי חייא רבה לר' שמעון בן חלפתא: תלמיד חכם! כך היא גאולתן של ישראל בתחילה קימעא קימעא כל מה שהיא הולכת היא רבה והולכת. (ירושלמי, ברכות א, ע"א).

- נשאל את הבנות – למה לדעתכן כך גאולתן של ישראל? למה היא צריכה לבוא דווקא מתוך הלילה – החושך?

נכון את התשובות לכך שלא סתם המשילו חז"ל את הגאולה לאיילת השחר. תמיד הכי חשוב לפני עלות השחר. דווקא החושך הוא זה שמבליט לנו את האור שיבוא אחר כך, והוא חלק בלתי נפרד מהדרך אל האור!

- נספר את סיפור הזברה (נספח מס' 4).

אנחנו בגאולה, ב"אתחלתא דגאולה", כלומר – בשלבי התחלת הגאולה. אנחנו רוצות לבחור להסתכל על המציאות ככזו. להבין שהלבן הוא הרקע לשחור ולא ההיפך.

- מומלץ: נקריא לבנות את הדברים מתוך השיעור של הרב זלמן מלמד.
(אפשר אפילו כלימוד בחברותא...)

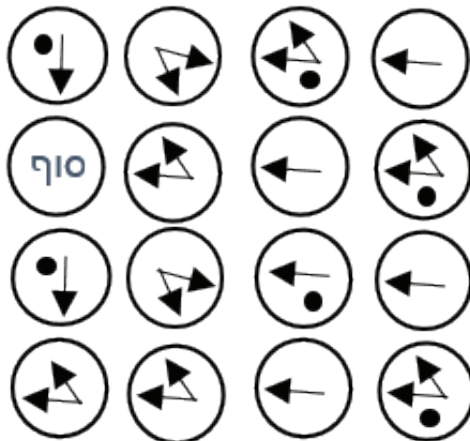
נסכם:

גאולה משמעה עולם מתוקן. אבל העולם לא נהיה מתוקן בבת אחת – זהו תהליך... אנחנו כבר בתוך התהליך של התיקון. העולם חוזר לבריאות שלו. עוד יעבור זמן עד שנגיע לתכלית השלמה, אבל אנחנו בדרך.

נספחים:

נספח מס' 1:

נספח מס' 2:

אסון מירון – חזרו שני צעדים אחורה.

תאונת דרכים קשה למשפחת מעודד – מלאו בקולה כוס שכבר שתיתן ממנה.

חטיפת שלושת הנערים – המתינו תור.

אין אפשרות לגור בחומש – חזרו צעד אחורה.

פטירת הרב קנייבסקי זצ"ל – מלאו שתי כוסות ריקות בקולה.

מצעדי הגאווה בערים מרכזיות – שתו כוס בשביל הקבוצה השנייה.

פיגוע בבני ברק – המתינו תור.

פיגוע במרכז תל אביב – חזרו שלושה צעדים אחורה.

טיל פגע בבית בשדרות – בתור הבא הקבוצה השנייה תבחר בשבילכן לאיזה כוס להתקדם.

תאונת דרכים בכביש 60, נהרג ילד יהודי – שתו כוס במקום הקבוצה השנייה.

בוטל ריקוד הדגלים ביום ירושלים – חזרו צעד אחורה.

שלושה חיילים נהרגו בטעות מירי כוחותינו – מלאו את הכוס הנוכחית שוב בקולה.

שלום, ביטחון, מלחמה, תאונות, ממשלה
נוכלת, ממשלה קמה, יוקר המחיה,
אהבה, ויכוחים, חוצפה, מחלוקת, שנאה,
ישיבה חדשה קמה, חילוקי דעות,
הכגנה, יורד גשם, יש סערה.

נספח מס' 4: סיפור הזברה/סיוון הרב מאיר (מבוסס על סיפור של הרב יוני לביא)

אדם שביקר בגן־חיות עבר ליד הכלוב של הזברה ושאל: מהי בעצם זברה – שחורה עם פסים לבנים או לבנה עם פסים שחורים?

כך גם אנחנו שואלים על עצמנו: האם אנחנו אדם טוב עם רגעים רעים, או אדם רע עם רגעים טובים?

זה לא סיפור חמוד, זו השאלה הקריטית של החיים: מה בעצם מגדיר אותנו? הרי האור והחושך מתגוששים כל הזמן, בתוכנו ובעולם בכלל.

ומה עם השאיפות הטובות? החלומות? הנקודה הפנימית הטהורה? הרי אפילו את המושג הפשוט 'חשבון נפש' אנחנו מבינים בצורה שגויה. חושבים שמדובר בבחינה קפדנית של המעשים, ולא מבינים שלזה קוראים 'חשבון מעשים', אבל חשבון הנפש נועד לברר איפה נמצאת הנפש שלנו. והרי אנחנו רוצים להיות טובים יותר, אמיתיים יותר, רוחניים יותר...

נספח מס' 5: מתוך שיעור של הרב זלמן מלמד שליט"א

אנחנו מתקדמים כל הזמן אל בניין בית המקדש. אנחנו נמצאים בתהליך של התקדמות מתמידה. לפעמים אנחנו חושבים – איך זה יכול להיות, הרי יש המון הפרעות! אבל האמת היא שהפרעות הן חלק מההתקדמות, ההסתרה היא חלק מההתקדמות. אסור לחשוב שאנחנו רחוקים או שאין סיכוי. אנחנו מתקדמים כל הזמן, ואפילו לא בהליכה איטית אלא במרוצה. הדור שלנו נמצא בתהליך של ריצה מהירה, ויחד עם זה דווקא מתוך כך יש גם הסתרות גדולות.

כל דבר גדול הוא בסכנה גדולה וצריך להסתיר אותו, ולכן יש תופעות שמסתירות את ההתקדמות. במבט עמוק ופנימי אפשר לראות איך אנחנו בתהליך מתקדם, וכבר נשברו הרבה חומות. בתחילה הייתה בפנינו חומה ענקית, שלא יכולנו לעלות לארץ ישראל. ואחר כך הייתה חומה נוספת – לא יכולנו לעלות לירושלים העתיקה, ולא לחלק משטחי ארץ ישראל. אלו היו לא רק חומות פיזיות אלא גם חומות רוחניות, והן כבר נפרצו כי הקב"ה מקרב אותנו צעד צעד. מי שלא מסתכל בעומק לא רואה את זה. בחיצוניות אנחנו אפילו עלולים לחשוב שאנחנו מתרחקים. אנחנו צריכים הרבה אמונה.

זהו מהלך הדור שלנו: קיבוץ גלויות, בניין הארץ, בניין ירושלים, בניין התורה ובניין הקודש. יש לנו משנה לשנה יותר תלמידי חכמים, יותר ישיבות, יותר קודש. התהליך הזה כל הזמן מתחזק. אנחנו צריכים להיות מלאי אמונה, ואז גם המעשים שלנו מקבלים עוצמות גדולות יותר, והתרומה שלנו למהלך גדלה. ככל שהאדם מאמין יותר כך המעשים שלו הם בעלי השפעה גדולה יותר על התהליכים. נתמלא באמונה, נאמין שהקב"ה אוהב אותנו ומצפה לישועתנו, הוא רוצה את התהליך הזה, ובכל פעולה טובה שאנחנו עושים אנחנו שותפים לקב"ה, נקווה שריבונו של עולם יסייע למעשינו ונזכה לגאולה שלמה.

פעולת ביסוס:

מבוא למצריכה:

כמו שהגאולה הכללית מושגת והקשיים הם חלק ממנה – כך גם בחיים האישיים של כל אחד. התוכנית האלוקית הולכת ומתקיימת, והקשיים הם חלק מהתוכנית הזו.

אבולוציה:

פתקים, כלי כתיבה, שיר מודפס, רמקול, סיפור.

שלב א:

- נשמע יחד את השיר "קמעא קמעא" (נספח מס' 1) של בני לנדאו, ונתבונן על המילים.
- נבקש מכל אחת לשתף איזו שורה הכי מדברת אליה בשיר או הכי נוגעת בה.
- נשב במעגל ונבקש מכל אחת לכתוב התמודדות, קושי או אתגר שהיו לה בשנתיים האחרונות.

שלב ב:

- נספר את סיפור האיכר הזקן והפרד (נספח מס' 2).
- לפעמים נראה לנו שהקב"ה מגלגל אלינו דברים קשים סתם. כשאנחנו מבינות שזה ממש חלק מהתוכנית אלוקית בשביל לקרב אותנו יותר אליו, אל הגאולה, זה מרגיע ונותן כוח להתמודד.
- נחזור לקשיים שהבנות כתבו, ונבקש מהן לכתוב כעת: מה ההתמודדות הזו העניקה להן? במה הן גדלו ממנה? כיצד אפשר לטפס ממנה קדימה אל מציאות טובה יותר (כמו הפרד...)?
- כדאי לבקש מהבנות לשתף במתנות שהעניקה להן ההתמודדות.

נספחים:

קמעא קמעא

מילים, לחן, עיבוד והפקה מוסיקלית: בני לנדאו

קמעא קמעא, כמעט כמעט

ובכל יום עוד קצת

מתקרב, מסתתר

מתכסה, מתבהר ושוב קם מעכר ומתנער.

קמעא קמעא, מעט מעט

מופיע פתאום ונמלט

לרגע זוהר לפתע קודר

אך גם כשדועך עדיין בוער.

קמעא קמעא, לאט לאט

פעם אני אבוד ופעם את

כאב הולך וחוזר

מתחלש מתגבר

רק לא להישבר.

כי בהיסח דעתנו עוד מעגל ייאוש נכרץ

ויוצאת איילת השחר לקראת אהובה אשר אליה רץ

ומכשולים אותם אמרנו לעולם לא נעבור

נעלמו כלא היו

מתוך החושך בוקע אור

וכבר עומדות רגלינו על הפסגות של ההרים

אשר עד לא מזמן ניצבנו מולם תוהים ומשתהים

עכשיו כשאנו כה קרובים

היינו כחולמים.

סיפור

היה היה פעם איכר ולו פרד זקן. לרוע המזל, נפל הפרד אל תוך הבאר העתיקה שבחצר ביתו. האיכר הזקן שמע את הפרד גונח בקולי קולות, אך לא ידע מה לעשות כדי לעזור לו. האיכר אהב וחיבב את הפרד הזקן, אך לאחר ששקל את המצב בכובד ראש החליט שגם הפרד הזקן וגם הבאר העתיקה אינם שווים את הטרחה. הוא כינס את כל השכנים, וגייס אותם לעזרה. הוא ביקש מהם לערום עפר, כדי לקבור את הפרד הזקן בתוך הבאר ולשים קץ לסבלו. כך, חשב לעצמו, יפתור את שתי הבעיות בבת אחת.

בתחילה נתקף הפרד הזקן בפאניקה. לא די לו בשפל מצבו בתחתית הבאר – גם מנסים לקבור אותו חיים. אך כשהאיכר ושכניו המשיכו לרוקן אתים עמוסי עפר אל תוך הבאר, ורגבי העפר הוסיפו לחבוט בגבו, נצנצה מחשבה בראשו. הוא קלט, לפתע, שבכל פעם שערמת עפר צולפת בגבו, הוא צריך פשוט לנער אותה מעליו ולטפס עליה. וכך בדיוק עשה. בכל פעם שערמת עפר נחתה על גבו הוא ניער אותה ועלה עליה. כך המשיך לעודד את עצמו, פעם אחר פעם. למרות החבטות המכאיבות, ולמרות הסיטואציה העגומה והמשפילה, הפרד הזקן נלחם בכאבים, והמשיך באומץ קדימה.

לא חלף זמן רב, והפרד הזקן, חבול ומותש, פסע בראש מורם ובמבט של ניצחון, מעבר לדופן הבאר, לעיניהם המשתאות של האיכר ושכניו.

מה שנדמה היה, בהתחלה, שיקבור אותו, התברר, בסופו של דבר, כְּמָה שהציל את חייו.

פעולה שלישית: עין כעין יראו

שבת תולדות

מבוא למצריכה:

הבנו שאנחנו בתוך תהליך של גאולה, אך האם אנחנו מרגישות את זה? השבוע נרצה ללמוד לפתח עיניים שרואות את הגאולה ביום יום, למרות ההסתר הקיים. להיות אנשים שמסתכלים על המציאות ורואים את התקדמות הגאולה – בבנייה, באוכל, בשפע החומרי, בריבוי תורה וישיבות, בחזרה בתשובה, בצבא ובממשלה ובכל דבר אחר. כדי לראות הגאולה צריך ללמוד את הסימנים שנתן לנו הקב"ה.

אבוז'רים:

פתקים שעליהם כתוב הקטע "אלה החיים שלנו", לוחות בינגו, תמונות או פסוקים.

שלב א: סימנים של גאולה

- אופציה אחת: נשחק עם הבנות "חוקיות" –

בוחרים חניכה שתצא החוצה. מטרתה לגלות את החוקיות שהקבוצה המציאה בעזרת שאלות. החניכות יענו על פי החוקיות. דוגמה: החוקיות היא הבת שיושבת מימיני. החניכה שיצאה שואלת את אחת החניכות: "יש לך סוודר?" והוא עונה תשובה המתאימה לזו שמיימנה, וכן הלאה. כך תנסה המתנדבת לגלות את החוקיות.

לתשומת לב: חשוב שהחוקיות תהיה הגיונית, כך שהחניכה תוכל לגלות אותה.

- אופציה שנייה: נשחק "קומקום" –

מוציאים חניכה אחת החוצה. כל השאר יושבות במעגל (לא חובה) ובוחרים פועל, למשל: ה"לך". במקום השורש ה"לך" הן אומרות את השורש של קומקום, והחניכה שיצאה נכנסת וצריכה לזהות את הכוהל בעזרת משפטים שהחניכות אומרות, למשל: "אתמול התקממתי לסניף", "מחר אני אתקממם לסבתא שלי" וכו'...

נשאל את הבנות שיצאו החוצה: מה עזר להן להצליח?

שני המשחקים האלה דורשים מהבנות לשים לב, להיות מדויקות, להיות קשובות לסימנים ולרמזים. בפעולה הזו נרצה ללמד את עצמנו לפתח הקשבה ותשומת לב לסימני הגאולה. להרגיש שאנחנו ממש בהתקדמות!

שלב ב: האם אנחנו רואות את הסימנים? מאיזה כיוון אנחנו בוחרות להסתכל על העולם?

נחלק לכל בת פתק מתוך הקטע: "אלה החיים שלנו, עם ישראל" (נספח מס' 1).

בעצם כל אחת מקבלת משפט מתוך קטע, ונקרא אותו יחד ברצף בזו אחר זו.

הקטע מציף את הייאוש מהעם ומהארץ בדור הזה. נראה שהכול אבוד ואנחנו פשוט מתרחקים מהיעד...

הסוף שלו הוא – "אלה החיים שלנו אבל אפשר להפוך אותם יחד."

ואז נבקש מהבנות לקרוא את הקטע מהסוף להתחלה- מי שהיה לה את המשפט האחרון- מתחילה לקרוא וכן הלאה עד ההתחלה... נגלה איך כל המשמעות של הקטע משתנה והופכת למשמעות אופטימית.

נסיים לקרוא את הקטע עם הבנות, ונשאל אותן מה הן חשבו על הקטע בהתחלה. זה מייאש להסתכל על המציאות ככה. ומדהים כמה כוח יש לנו בשינוי תפיסת מבט. כל הפרשנות של המציאות משתנה.

נשאל אותן: איך זה קשור לפעולה הקודמת? גם אז דיברנו על ההסתרה שבמציאות...

נכון, יש קשיים ולא הכול ברור ובהיר, אבל השאלה היא מאיזה צד בוחרים לחיות ולראות את החיים.

שלב ג: מה הם הסימנים לגאולה

כעת, נרצה ללמוד- איך מזהים שאנו בגאולה? נכין לוחות בינו, כשבכל לוח יהיו תשע נבואות נחמה. נקריא לבנות עובדות מחקריות מהשנים האחרונות, והן יצטרכו לזהות את הנבואה התואמת. (נספח מס' 2).

- בונס: אפשר להוסיף כאן את הקטע של מארק טוויין, המתאר איך הוא מטייל בארץ ורואה אותה שוממה (נספח מס' 3). נדבר על התהליך שקרה וקורה לנו במאה השנים האחרונות – אי אפשר שלא לראות ממש בחוש שאנחנו בגאולה!
- אפשר לבקש מהבנות להיזכר – האם שמעו מסבא או מסבתא ביטויים של התרגשות מיוחדת מהמדינה, דווקא משום שבאו מן הגלות?

סיכום:

נפגשנו עם העובדה שהקב"ה שולח לנו סימנים שנבואות הנחמה מתגשמות. האם אנחנו מסתכלות עליהם? האם אנחנו בוחרות להסתכל נכון? איזה מדהים להסתכל כך על המציאות, ולהרגיש את אהבת ה' אלינו ואת העובדה שהוא גואל אותנו ממש בימים אלה!!

למדנו להכיר את הסימנים, כדי שנוכל בקלות יותר לזהות אותם. יהי רצון שנזכה בעזרת ה' לראות עין בעין בשוב ה' ציון.

נספחים:

נספח מס' 1: אלה החיים שלנו/הזכויות שמורות לתנועת הערבות
שימו לב: לתת לכל בת להקריא משפט אחד בלבד!

אלה החיים שלנו, עסישראל

זה אפשרי

לחשוב איך אנחנו רוצים לחיות כאן

אבל אין לנו ברירה אלא

לשקוע בתבניות המחשבה הקיימות

קשה לשבור הרגלים וזה נוח

לחיות כמו עבדים מודרניים

זה כבר לא מתקבל על הדעת

לחיות מתוך שמחה, שוויון ואחוה

הילדים שלנו יגדלו

להיות צרכני מותגים, אדישים וריקניים

תמה התקופה שבה רצינו

ערכים כמו דאגה הדדית, אחדות ואהבת הזולת

ואנחנו מחלקים פרסים שמקדמים

צביעות, כוחניות וגאוה

אנחנו פשוט לא רואים ממטר

זה ההמנון שלנו

והתקווה

כבר לא גרה כאן יותר

הציניות

היא הדרך היחידה שלנו לשרוד

בעולם החדש, ההבנה שאנחנו קשורים זה לזה

נידונה לכישלון

תרבות האגו הבז והפחד

עוטפת אותנו מכל עבר

ואווירה של חוס, ביטחון ואחוה

זה הכול נחלת העבר

שלטון של ערמומיות, חמדנות וניצול

מתפשט כמו מגפה ומציף את החברה

"ואהבת לרעך כמוך"

זו הקלישאה הכי גדולה שיכולה להיות

אין סיבה לשנות פה משהו

אלה החיים שלנו, אבל אנחנו יכולים להפוך אותם

יחד.

נבואות:

- א. "ונחמתים ושמחתים מיגונם" (ירמיהו ל"א, י"ב)
- ב. "סולו סולו המסילה" (ישעיהו, ס"ב, י')
- ג. "למען ירבו ימכם וימי בניכם" (דברים י"א, כ"א)
- ד. "והיטבך והרבך מאבותיך" (דברים ל', ה')
- ה. "וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וּקְבַצְךָ מְכַל הָעַמִּים" (דברים ל', ג')
- ו. "וקראתי אל הדגן והרבתי אותו" (יחזקאל ל"ו, כ"ט)
- ז. "ואתם לא עמד איש בפניכם" (יהשע, כ"ג, ט')
- ח. "והשיב לב אבות על בנים.." (מלאכי ג', כ"ד)
- ט. "ונברכו בכך כל משפחות האדמה" (בראשית י"ב, ג')
- י. "עוד תטעי כרמים בהרי שֶׁמֶרֶן.." (ירמיהו לא)
- יא. "ופדיי ה' ישובו ובאו ציון ברנה.." (ישעיהו נ"א)
- יב. "עוד ישמע במקום הזה.. קול חֶתָן וקול כְּלֵה" (ירמיהו לג, י-יא).

עובדות:

- א. עשו מחקר ובדקו שמדינת ישראל נמצאת במקום ה-11 בשמחת החיים. (לפני אנגליה ארה"ב, צרפת וכו..)
- ב. סך הכבישים הסלולים במדינת ישראל שילש את עצמו משנת 1960-2020 .
- ג. ישראל נמצאת במקום הרביעי בעולם בתוחלת החיים
- ד. מספר התושבים בירושלים הוכפל פי 5 מאז קום המדינה
- ה. מאז קום המדינה, בכל שנה עולים לארץ ישראל לפחות 20.000 יהודים. מספר העולים והחוזרים לארץ הוא יותר ממספר היורדים ממנה בכל שנה.
- ו. ארץ ישראל שהייתה שוממה 2000 שנה, מניבה יבולים כמעט פי שלושה מהממוצע של התנובה בעולם.
- ז. מדינת ישראל מדורגת בין 10 המעצמות בעולם. כמדינה בלתי מנוצחת בעלת הלוחמים הנחשבים בעולם לאמיצים ויצירתיים במיוחד.
- ח. רוב מוחלט של העם בישראל מאמינים ומקיימים מצוות.
- ט. רוב מוחלט של העולם כיום מאמין באל אחד.
- י. מאז מלחמת ששת הימים שבה כבשנו את יהודה ושומרון , הוקמו בשומרון 150 ערים ויישובים, מלבד הגבעות והמאחזים.
- יא. אחרי כ- 30 שנה בשבי האמריקאי – שוחרר יהונתן פולארד.
- יב. בעיר אשר ספגה חורבן ואבל- מתרחשות מאות חתונות ביום!! בירושלים.

נספח מס' 3:

מרתק לקרוא את תיאורו של הסופר האמריקני מארק טוויין, כשהוא מגיע לארץ ישראל בשנת 1867:

"נדמה לי שמכל הארצות בעלות הנוף המדכדך, ארץ ישראל מחזיקה בכתר הגבעות קירחות, צבען דהוי, וצורתן רחוקה מלשובב את העין. העמקים הם מדבריות מכוערים המעוטרים בשוליהם בצמחייה דלה שפניה כמו אומרות יגון וייאוש... כל קו הוא גס, צורם וכל תו הוא חד, ללא פרספקטיבה – המרחק אינו מחולל כאן קסמים. זוהי ארץ משמימה, חסרת תקווה, שבורת לב."

במקום אחר הוא כותב את אותם הדברים רק במילים אחרות: "לא יכולנו לעצור למנוחה גם לאחר רכיבה של שעתיים-שלוש מהמחנה שלנו, אף שהנחל זרם לצידנו. לכן המשכנו בדרכנו שעה נוספת. אמנם ראינו מים, אבל בכל מרחב השממה סביבנו לא היה אפילו קמצוץ צל, ונצלינו קשות בשמש היוקדת. 'כצל סלע כבד בארץ עייפה' – אין ביטוי יפה מזה בכל התנ"ך, ואין ספק שמכל המקומות שבהם שוטטנו, אין אחד המסוגל להעניק משמעות כה נוגעת ללב לביטוי כארץ צחיחה, חשופה, קירחת זו."

פעולת ביסוס:

מבוא למדריכה:

בשבת למדנו על סימני הגאולה, וכעת נרגיש איך אנחנו ממש יכולות בפועל לבחור למה לשים לב, על מה להסתכל, ובאיזה אופן להתבונן על המציאות.

שלב א: תשומת לב לפרטים

- לזהות את התמונה השלמה:

המדריכות יצלמו עשר תמונות של פרטים קטנים מתוך הסניף, לדוגמה: שפיץ של שלט, חלק מציור על קיר, ידית וכו'... דברים קטנים שקשה לזהות אותם בקלות.

את התמונות נערוך בדף ונדפיס מספר פעמים.

- נחלק את השבט לקבוצות של שתיים או שלוש בנות בקבוצה, וכל קבוצה תצטרך למצוא כמה שיותר מהר את כל הפריטים במציאות.

- כשהבנות יחזרו נשאל אותן מה היה להן הכי קל למצוא ומה הכי קשה.

מן הסתם יהיה להן די קשה... נדבר על כך שאלו דברים שאנחנו רואות המון פעמים! אבל אף פעם לא התעמקנו בהם יותר מדי.

שלב ב: היכולת להפך

• נראה לבנות את הסרט "הצייר ההפוך":

<https://www.youtube.com/watch?v=I9ficvPdpZg&t=92s>

נשאל את הבנות מה הן חשבו עליו בהתחלה. מדהים איך ההיפוך של הציור שינה לנו את כל ההסתכלות על הצייר. כתאום מסוגלים לראות תמונה שלמה! אחרי שחשבנו שהוא סתם מקשקש... כלומר – אנחנו יכולות לבחור איך להסתכל על הדברים. באילו עיניים, באיזו הסתכלות.

שלב ג: אז איך זה בפועל?

נרצה שהבנות ירגישו את שינוי ההסתכלות – נתאמן על עין טובה כלפי אנשים!

נתחלק לזוגות על פי מקומות הישיבה, וכל אחת מבנות הזוג תספר לחברתה על מקרה שהייתה עדה לו, שגרם לה לחשוב לא טוב על האדם שאותו ראתה, ואיך אחר כך התברר לה שאפשר היה לפרש את הסיפור באופן שונה. כמובן – יש להיזהר מלשון הרע...

נסכם: בפעולה הזו הרגשנו שממש אפשר לבחור על מה להסתכל ועל מה לא, במה להתמקד, ואיך לפרש דברים שאנחנו רואות. גם במציאות הכללית, במצב הגאולה של עם ישראל, וגם במציאות האישית הפרטית של כל אחת מאיתנו.

פעולה רביעית: הנאולה כפתח, תעזרי לה להיכנס?

שבת ויצא

מטרת הפעולה:

השבוע נלמד את ההבדל בין "בעיתה" ל"אחישנה". נבין שהגאולה לבטח תגיע. יש לה זמן מוגדר וקבוע מראש. בידינו יש כוח להחיש את הגאולה, לקרב אותה אלינו ואותנו אליה. נבין שאנחנו רוצות להיות ממחישי הגאולה. איך עושים את זה? נבין מה תפקידנו היום במציאות הנוכחית כדי להחיש את בוא הגאולה.

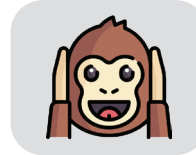
אבוז'רים:

תמונות של קופיפים, רצועות אלבדים, דפי משימות, חבילת מסטיקים גדולה, דף שעליו כתוב "בעיתה", דף שעליו כתוב "אחישנה", מחשבות טובות, דיבורים טובים, עין טובה.

שלב א: "אני ה' בעתה אחישנה" (ישעיהו ס, כב)

- לחלק את הבנות לשלישיות. כל שלישייה מקבלת שלוש רצועות בד ושלושה פתקים כאלה:

אור:
freepik

- כל אחת תייצג קופיף אחר ובהתאם לזה תקשור את רצועת האלבד – על העיניים או על האוזניים או על הפה, ואסור לה לדבר או לראות או לשמוע.
- נציג לבנות חבילת מסטיקים גדולה. המטרה של כל שלישייה היא לזכות בכמה שיותר מסטיקים. כל קבוצה מקבלת דף משימות. כל משימה מקנה כמות אחרת של מסטיקים. המשימה הראשונה היא להמתין שעתיים בעמידה ולקבל את כל חבילת המסטיקים. המשימות הבאות מקנות כמות יותר של מסטיקים, אבל אפשר להתחיל אותן מיד.
- ניתן להן למלא את המשימות, ואחרי חצי שעה או אחרי שייגמרו המסטיקים ת- נקרא להן.

- נשאל את הבנות אם הן התלבטו אם לחכות או לא.

את אלו שלא חיו נשאל למה הן בחרו בסוף לא לחכות, ואם יש בנות שחיו נשאל למה הן בחרו לחכות.

שלב ב: בעצם יש פה סתירה

- נניח על הרצפה שני שלטים: "בעיתה", "אחישנה".

נשאל אם יש מישהי שרוצה להסביר מה הפירוש של כל מילה, ונחدد אם יש צורך.

בעיתה – בזמן שלה.

אחישנה – אזדרז או אמהר להביא אותה.

נסביר שהקב"ה אומר לנו בספר ישעיהו על הגאולה: "אני ה' בעיתה אחישנה".

הפסוק הזה נשמע בעצם כמו סתירה, לא? הגאולה תגיע בזמנה או שהקב"ה יחיש (ימהר) את בואה?

נשמע הסברים שלהן לסתירה.

נחدد: חז"ל מסבירים שבעצם זה תלוי בנו. במעשים שלנו. לגאולה יש זמן שקבוע מראש ואנחנו לא יודעים מהו, אבל בכוחנו ובכוח מעשינו להחיש ולמהר אותו. איך? ... זה השלב הבא.

שלב ג: מחשבות טובות, דיבורים טובים, עין טובה

ראינו בפעולה הקודמת שאנחנו בתהליך של התקדמות בגאולה. עם ישראל שב לארצו. יש ממשלה, יש צבא, יש כלכלה בשפע, בנינו קומה חומרית – אבל עדיין חסר דבר משמעותי מאוד. חסרה הקומה הרוחנית. הרוח. הגודל. אנחנו רוצים להיות עם שחי מתוך גדלות. איך מקימים קומה כזאת?

נשאל את הבנות: למה חרב בית ראשון?

בגלל עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים.

ולמה חרב בית שני?

בגלל שנאת חינם.

רוב החטאים הם בין אדם למקום או בין אדם לחברו?

רוב החטאים שבגללם חרבו בתי המקדש הם עברות של בין אדם לחברו. אז כדי לתקן ולהתקרב לגאולה אנחנו רוצים לתקן את הדברים הללו.

איך אפשר?

נניח על הרצפה תמונות של שלושת הקופיפים

המשימה הראשונה הגבילה כל אחת מאיתנו... נשמע מהבנות איך זה השפיע עליהן.

מה למדתן בזכות ההגבלה שהייתה לכן?

מה היה לכן הכי קשה בהגבלה?

מה גיליתן על החברות בשלישייה?

נניח ליד כל קופיף את האמרה המתאימה לציור שלו:

עין טובה, מחשבות טובות, דיבורים טובים.

נבקש מהבנות לחשוב איך אנחנו כשבט יכולות להתקדם בשלושת התחומים האלה בשנה הקרובה. נשתדל ממש לחשוב על דברים פרקטיים.

תיקון של שלושת החושים האלה – ראייה, שמיעה ודיבור – הוא הדרך שלנו לתקן את "בין האדם לחברו" שלנו.

סיכום:

הבחנו בין "בעייתה" לבין "אחישנה", ויישבנו את הסתירה ביניהן. בעצם זה תלוי רק בנו. הבנו שאנחנו רוצים להיות ממחישי גאולה. אבל איך?

בתיקון של המצוות של בין אדם לחברו. באופן מעשי יותר – אנחנו רוצות להתקדם בשלושה תחומים: עין טובה, דיבורים טובים ומחשבות טובות.

נספחים:

משימות:

- חכו שעתיים בעמידה וקבלו את כל החבילה.
- להשיג כפית חד־פעמית.
- להשיג כיסא.
- לשכב על שלושה כיסאות.
- לקשור גומייה שחורה לאחת הבנות.
- להשיג פקק של קוקה קולה.
- להשיג כף אמיתית.
- להשיג גומייה ורודה.

פעולת ביסוס:

מבוא למצריכה:

מתי משיח בא? בדור שכולו צדיקים? האם יש לנו השפעה על זה? נרצה לבסס את ההבנה שבידינו הכוח לזרז ולהביא לבוא הגאולה השלמה בקרוב!

אבולוציה:

פלקט גזור לחתיכות פאזל.

מהלך:

- נכתוב את האמרה הבאה על פלקט ונגזור לחתיכות. ניתן לבנות להרכיב את הפאזל.

אמר רבי יוחנן אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב. (סנהדרין צח א)

- נשאל את הבנות: מה אתן חושבות על הדור שלנו היום? הוא יותר חייב או יותר זכאי?
- "אין בן דוד בא אלא בדור שכולו חייב או בדור כולו זכאי".

כשאנחנו קוראות את האמרה הזו אנחנו מבינות שהמשיח (=בן דוד) בא או בדור שבו כולם זכאים או בדור שבו כולם חייבים. זאת אומרת שאי אפשר שיהיו בו את שני הדברים ביחד.

יש אפשרות לראות את זה אחרת. זה לא או רק זכאי או רק חייב. אלא הכוונה באמרה היא שבן דוד בא או בדור שבו נבחר לראות שכולם בו חייבים או בדור שבו נבחר לראות שכולם זכאים. מדובר בעצם על אותו דור – הם ייקראו זכאים או חייבים לפי איך שאנשי אותו הדור יבחרו לראות את עצמם.

בכוחנו לבחור אם לראות בדור שלנו זכויות או אם לראות בו חובות.

כשאנחנו מספרים את הזכויות של ישראל, אז גם המציאות נהיית יותר כזאת.

אומרים שהקב"ה מגלגל חובה על ידי חייב וזכות על ידי זכאי.

אפשר להיות מהחייבים ואפשר להיות מהזכאים... מה אנחנו בוחרות – להיות חלק מהזכאים או חלק החייבים? איך היותנו דור של זכאים יעזור לנו?

ניתן לבנות לענות מה הן חושבות על כך.

- אנחנו נדרשות גם לעבודה אישית – לראות את עצמי כזכאית ולראות את הטוב שבי.

וגם לעבודה כללית – לראות את החברה שסביבי כזכאית...

- ועכשיו הזמן לחשוב איך להפוך את הרעיון הזה למעשי:

* אפשר לחשוב על אנשים מהעיר או מהיישוב שראוי להכיר להם תודה על המעשים הטובים שהם עשו לכלל (גבאי בית כנסת, מורה, בת שירות, מישהו מהעירייה או מהמועצה, מישהו שמתעסק בצדקה, בני נוער מתנדבים...) – ולהכין להם תעודת הוקרה. את התעודה אפשר להביא להם עם זר פרחים.

מערך פעולות
חב"ב

פעולה ראשונה: כתיפייה לכניין אריאל

שבת פרשת וירא - פתיחת חודש ארגון

מבוא לרכבת:

בפעולה זו נפתח את נושא הגאולה. ננסה להבין מהי גלות, ומתוך כך להבין מהי מציאות של גאולה. נלמד מהו העולם המתוקן שאליו אנו צועדים, נדבר על כך שהגאולה היא תהליך ארוך, תהליך שקורה קמעא קמעא, וננסה להבין איפה אנחנו בתוך התהליך.

שלב א - מהי גאולה?

נביא כדור, ונבקש מכל הבנות לשים יד אחת מאחורי הגב, ואת היד השנייה להרים בהיכון כדי לתפוס את הכדור, ונתחיל. כל אחת תאמר איך קוראים לה ומה חסר לה בחיים. (לדוגמה: קוראים לי שפרה ומה שחסר לי בחיים זה לעבור טסט). לאחר מכן היא תמסור את הכדור למישהי אחרת, וכן הלאה, עד שכל הבנות ידברו.

נסביר: בסבב שעשינו חויינו קצת מה משמעותו של חוסר - לכל אחת הייתה יד שהיא לא יכלה להשתמש בה. גם המציאות שאנחנו חיות בה היא מציאות חסרה. גלות היא מצב של חוסר, חוסר ברוחניות וחוסר בגשמיות. לעומת הגלות, גאולה היא מציאות שלמה. בית המקדש והקורבנות הם חלק מהמציאות השלמה הזו, אך הגאולה לא כוללת רק את הדברים הללו. הגאולה היא מציאות מתוקנת, מציאות שיש בה שלום וקשר אמיתי בין אנשים, מציאות של קודש, נוכחות ה' מלאה בעולם.

שלב ב - לאן אנחנו צועדים?

נקרא את המכתב שכתב נעם מאירסון ז"ל, חייל שנפל בתשס"ו (2006) במלחמת לבנון השנייה (נספח 1), ולאחר מכן נערוך דיון: מה בעצם נעם אומר במכתב שלו? האם באמת הפסקנו לשאוף? האם ביום-יום שלנו אנחנו מרגישות את החוסר שנעם מתאר? האם בזמן התפילה אנחנו מבינות מה אנחנו מבקשות, את גודל הבקשה? מכוונות לשם? מאמינות שזה יכול לקרות ממש בקרוב?

נסכם: במכתב מדבר נעם על מה שכולל במציאות המתוקנת, השלמה - על הכיוון שאליו אנחנו בעצם צועדים. בכל יום בתפילת שמונה עשרה אנחנו מבקשים מערכת משפט על פי כללי התורה, מבקשים קיבוץ גלויות מלא, מבקשים מציאות שמרגישים בה את השכינה שורה. ולשם

אנחנו צועדים – זו המציאות השלמה שאליה אנחנו שואפים להגיע.

שלב ג – קמעא קמעא

נקרא את הקטע על איילת השחר ועל הקשר למגילת אסתר (נספח 2), ונשאל:

- ר' חייא ממשיך את הגאולה לאיילת השחר (תחילת הזריחה, כשקרני השמש מתחילות להופיע באופק). איזה דמיון הוא רואה בין הגאולה לבין איילת השחר?
- על פי ר' חייא, מה הקשר בין הגאולה בסיפור מגילת אסתר לבין השחר המפציע?
- מה אפשר ללמוד מכך על תהליך הגאולה?

לאחר שנשמע את תשובות הבנות, נסיף את התשובות ואת ההסבר למדרש (נספח 2).

שלב ד – סיכום

נחלק את בנות החב"ב לשתיים או שלוש קבוצות. נביא לכל קבוצה כוסות חד פעמיות, ונבקש מהן ליצור מהכוסות שהבאנו להן את המגדל הגבוה ביותר שביכולתן. נערוך תחרות בין הקבוצות – מי הקבוצה שעושה את המגדל הגבוה ביותר בזמן הקצר ביותר.

לאחר שהמגדל יעמוד, נשאל את הבנות: מה היה קורה אם היינו מתחילות את המגדל מהשורה השלישית, ולא מלמטה? המגדל לא היה עומד, כי כדי לבנות מגדל צריך להתחיל מלמטה. בניית המגדל היא תהליך שקורה קומה מעל קומה, ואי אפשר לדלג על שום חלק בתהליך.

כך גם המציאות השלמה, המציאות המתוקנת שאליה אנחנו שואפים להגיע – הגאולה. כדי להגיע לגאולה שלמה אנחנו צריכים לעבור תהליך, תהליך שהחל מיד עם היציאה לגלות. נשאל את הבנות: איפה הדור שלנו נמצא בתהליך? בראש המגדל? (מצב טוב, ממש קרוב לגאולה) או שאולי קרוב לתחתית? (שיא הקלקול, רחוקים מאוד...)

ונסכם: אנחנו נמצאים ממש בסימום של התהליך. דורנו הוא דור הגאולה, אנחנו חיים במציאות של "אתחלתא דגאולה". התהליך, שהחל לפני אלפיים שנה, כשיצאנו לגלות, מתקרב לסיימו. אם נדמה את תהליך הגאולה למגדל שבנינו, אז בעת היציאה לגלות החלה הבנייה של השורה הראשונה, והיום אנחנו כבר ממש קרובים לראש המגדל – לגאולה השלמה.

נספחים:

נספח 1 – המכתב של נעם מאירסון

"[...]ב"ה – אנו רואים הרבה אור. בסך הכול רובנו מרגישים שחיינו מצליחים להיות מוסריים. אחרי הרבה טלטולים מצליחים להתייצב כלכלית, מצליחים להתייצב נפשית, למצוא את הדרך ליישם ולו במעט את האידיאלים שלנו. אך ישנו צליל רחוק, עמוק, קצת עמום, שצורם. כשעומדים לרגע, וחושבים על מה שחלמנו בגיל הנעורים: לתקן את כל העולם, שכולו יהיה טוב, כולו יהיה אידיאלי. לתת לטוב לנצח. השאיפות האלה, לא רק שלא מתקיימות: כל העניינים הכלליים נראים כאילו הם רק הולכים ומידרדרים, ואין פתרון – מקסימום איזה שקט זמני מתוח. כל הצד המוסרי של החברה מידרדר בהתמדה, הכלכלה מידרדרת, הפער בין השכבות גדל, המצב הביטחוני נראה חסר תקווה[...] והכי נורא – אנו גם הפסקנו לשאוף. ברור לנו שאין שום סיכוי.

יש לכאורה תשובה פשוטה: כל החלומות האלה הם שיגיונות של גיל הנעורים. ובאמת מצבו של האדם בעולם הוא: לנסות לא להתפרק על אף כל המציאות מבחוץ המנסה לבלעו ולגרום לו להפסיד במלחמות החיים, או יותר גרוע מזה – להפוך אותו למכונה הפועלת על כוח ותאוה, כמו כל השאר.

[...]העולם כולו אף פעם לא יהיה טוב. הטוב לא ינצח – מקסימום ישרוד.[...]

ואני עומד לי יום אחד באמצע התפילה, ופתאום שם לב למילים שאני אומר, ונדהמתי. אני עומד ומבקש בפה שלי את הבלתי הגיוני: אני עומד ומבקש את המצב השלם והעליון של עם ישראל.

ואני עומד לי יום אחד באמצע התפילה, ופתאום שם לב למילים שאני אומר (באמת זה היה פתאום, זה לא רק בשביל המתודה), ונדהמתי.

אני עומד ומבקש בפה שלי את הבלתי הגיוני: אני עומד ומבקש את המצב השלם והעליון של עם ישראל. חוזר על עצמו?

"קבץ נדחנו", "השיבה שופטינו כבראשונה", "ובנה ירושלים", ולאחר "את צמח דוד" עבדך מהרה תצמיח", השיא – "והשב את העבודה לדביר ביתך".

כל העם המפוזר בכל רחבי תבל (ואף במזרח הרחוק) יתקבץ, ישלטו עליו השליטים הגדולים כמו בעבר, לא נבחרים בהתמודדות שצריך להחליט בה מי פחות גרוע, והנבחר לא נשאר לשלוט יותר מחצי קדנציה. העיר האלוקית תחזור לקדמותה, ואלוקים ישכון בתוכה. משיח יבוא ויתקן את כל העולם, יגשים את כל התקות הגדולות, ואת מה שלא העזו לקוות לו. ונוכל לעבוד את אלוקים, בבית אשר בו הוא שוכן בקרב הארץ.

ועוד אנו מבקשים: "וכל הרשעה כרגע תאבד".

כל אלה אינן אוסף הזיות של נער פרחים, שהחליט לבדוק איזו פטריה לא מוכרת. את המילים האלו אנו אומרים כל יום ומבקשים עליהם. ואת התפילות האלו חיברו אנשים רציניים מאד, ומלאי חכמה.

גם בשיא הגלות – גם באמצע השואה ר"ל אם יהודי התפלל הוא אמר דברים אלו.

תאמינו לי – היהודים מטורפים לגמרי.

זה מה שאנו מאמינים שיצא מהעולם הקשה הזה, שכולו יהיה טוב. ולא רק חלום ורוד מופשט כזה, אלא טוב מוגדר, ממשי. ואין דבר בטוח, כמו שבטוח שהעולם יגיע לגאולתו.

נספח 2 - קמעא קמעא

המדרש:

"רבי חייא רבה ורבי שמעון בן חלפתא היו מהלכין בתוך בקעת ארבל לפנות בוקר וראו איילת השחר שבקע אורה. אמר רבי חייא רבה לר' שמעון בן חלפתא: תלמיד חכם! כך היא גאולתן של ישראל בתחילה קימעא קימעא כל מה שהיא הולכת היא רבה והולכת. מה הסיבה? 'כי אשב בחושך ה' אור לי' (מיכה ז). כך בתחילה 'ומרדכי יושב בשער המלך' (אסתר ב) ואחר כך 'ויקח המן את הלבוש ואת הסוס' (אסתר ו) ואחר כך 'יושב מרדכי אל שער המלך' (שם) ואחר כך 'ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות' (אסתר ח) ואחר כך 'ליהודים היתה אורה ושמחה' (שם) (ירושלמי, ברכות א, עא).

לאחר השאלות – התשובות וההסבר למדרש:

לפי המדרש, הגאולה דומה לזריחה: מתקדמת באיטיות, מתגברת עוד ועוד, עד שלבסוף היום או הגאולה מגיעים. כשם שאי אפשר שהשמש תופיע משום מקום בפסגת הרקיע, כך הגאולה צריכה להתגלות שלב אחרי שלב בתהליך הדרגתי, שסופו בגאולה השלמה.

במגילת אסתר, לאחר הגזרה להשמיד את היהודים, מקדם ה' את הישועה שלב אחרי שלב: מרדכי מקבל את הכבוד המגיע לו על הצלת המלך, חוזר לשער המלך (שאליו לא יכול להיכנס כל עוד היה לבוש שק), עוטה לבוש מלכות (גאולה פרטית) ולבסוף "ליהודים הייתה אורה ושמחה" (גאולה כללית). כל צעד קדימה מוביל לצעד הבא, מתוך התהום עולים מעלה עוד ועוד, עד לגאולה השלמה בסוף.

לכאורה, הפסוק הראשון שהמדרש מביא מהמגילה ("ומרדכי יושב בשער המלך", פרק ב) לא קשור בכלל. רק בפרק ג המן עולה לגדולה וכותב את הצו להשמיד את כל היהודים!

כשפותחים את המגילה המדרש מתבהר. הפסוק מפרק ב ממשיך לסיפור בגתן ותרש, שהוביל לפסוק הבא שהמדרש מביא: "ויקח המן את הלבוש ואת הסוס". כלומר, עוד לפני הגזרה כבר הכין ה' את השטח לקראת הגאולה.

פעולה שנייה - קמינא קמינא

שבת חיי-שרה

מבוא ארכיבת:

לאחר שבשבוע שעבר דיברנו על "אתחלתא וגאולה", על כך שאנחנו ממש בדור הגאולה, ואנחנו בקצה הקרוב לגאולה השלמה, בפעולה השבוע ניגע בקשיים הרבים שיש בדרך לגאולה. הרי כשאנחנו מסתכלות על העולם היום – לפעמים קשה לנו לראות שבאמת זו גאולה! נדבר על מה משמעות הקשיים והייסורים בעולמנו, ונדבר גם על הקשיים במישור האישי, ועל ההתמודדות איתם.

שלב א – מה כואב לך?

נכתוב את כל אחד מהנושאים (שבנספח 1) על דף, ונפזר בחדר. נשאל את השאלות (מנספח 2). כל אחת "תצביע" על התשובה הרצויה מבחינתה בעזרת טופי או אבן או חייל משחק. אפשר גם לפזר את הדפים עם הנתונים בחדר, וכל אחת תיעמד ליד התשובה שהיא רוצה להצביע לה.

השאלות מדברות על קשיים, ומנסות לגעת בנקודות כאובות בנושאים לאומיים וציבוריים. המטרה היא להזכיר לנו כמה זה כואב, ולפתח שיח על כך ככול האפשר: מה כואב? למה זה כואב כל כך? לאן אפשר לנתב את הכאב הזה – או במילים אחרות – מה אנחנו יכולות לעשות? את השאלה הזו מומלץ במיוחד להרחיב ולפתח, אך רק לקראת הסוף.

שימו לב: אם יש נושא רגיש במיוחד הקשור בקושי משמעותי אצל מישהי מהקבוצה, כדאי להוריד את הנושא או לחשוב פעמיים אם לדבר עליו! (לדוגמה – חס וחלילה פגיעה מתאונת דרכים, או כל דבר אחר).

דרך נוספת, אקטואלית יותר, לפתוח את הנושא היא באמצעות חלוקת הקבוצה למספר קבוצות קטנות. נביא להן עיתונים (כדאי שיהיו עיתונים שונים), ותוך חמש דקות כל קבוצה תצטרך לומר כמה שיותר בעיות שיש היום בעם, על פי מה שמשתקף מהעיתונים. לאחר מכן נקיים את הדיון על מה שהכי כואב לכל אחת מתוך מה שקראו או שמעו וכו', ככתוב לעיל.

שלב ב – כואב בגאולה? איך ייתכן?

נשאל: בשבוע שעבר אמרנו שאנחנו חיים בדור של גאולה, שאנחנו צועדים וממש קרבים לגאולה השלמה – אז איך כל הנתונים שדיברנו עליהם כעת מסתדרים עם הגאולה? אומנם אומרים

שאנחנו בגאולה, אך במבט פשוט על המציאות – המצב בכלל לא נראה כגאולה וכמצב מתוקן!

לשאלה מדוע יש ייסורים, קשיים וחוסר, ואיך הם חלק מתהליך הגאולה, ישנן כמה תשובות. כדי לענות על כך, נלמד ביחד מתוך דף הלימוד המצורף (נספח 3). (מומלץ לעשות את הלימוד בקבוצות או בחברות).

כמובן, דף הלימוד כפי שהוא כאן הוא המלצה – הטוב ביותר שאתן תלמדו אותו, ואז תחשבו איך הכי נכון להעביר את הרעיון לחב"בניקיות שלכן...

שימו לב – נספח 4 הוא דף הרחבה לרכזות על הלימוד. מומלץ מאוד לעבור עליו לפני שמעבירים את הלימוד לחב"ב.

שלב ג – התמודדות במישור האישי

כל בת תקבל זוג כרטיסים שבהם שאלה ושאלת המשך (נספח 5). הקבוצה תתחלק לזוגות. כל בת תשאל את בת הזוג שלה את השאלה הראשונה שבכרטיס, תשמע את התשובה, תשאל את שאלת ההמשך ותשמע גם את התשובה השנייה. לאחר מכן – הבת השנייה תשאל את השאלות ותשמע את התשובות.

בחלק הזה נרצה להרגיש האם התשובות שקיבלנו בשלב ב, על הקשיים בתוך תהליך הגאולה, יכולות לענות לנו גם בנוגע לקשיים בחיינו הפרטיים. מומלץ לנסות לעשות סבב אחרי החלק הזה, ושבות ישתפו תחושות ומחשבות בעקבות הדברים.

שלב ד – סיכום

בשבוע שעבר דיברנו על כך שכדי להגיע למציאות של גאולה שלמה אנחנו צריכים לעבור תהליך, וזה דבר שלוקח זמן... השבוע נפגשנו עם הקשיים שבדרך, ודיברנו על כך שהקשיים הם מוכרחים בתהליך כדי להגיע לגאולה השלמה. הקשיים מבררים אותנו, גורמים לזיכוכ הרצון שלנו לגאולה, עוזרים לנו להיות מוכנים לקראתה. ובנוסף, הגאולה מקבלת את המשמעות שלה דווקא מתוך הגלות. מציאות של גאולה, של אור גדול, מקבלת את המשמעות שלה מתוך הניגוד לגלות, מתוך מציאות של חושך.

נספחים

נספח 1 – נושאים – קשיים בעם

עליית מחירים (בשנה האחרונה נראתה עלייה של 2.2%).
עוני (שני מיליון וחצי אנשים בישראל חיים בעוני).
תאונות דרכים (בתשפ"ג נהרגו 361 אנשים בתאונות דרכים).
גיר שלא כהלכה (בישראל חיים בין עשרות אלפים למאות אלפים אנשים שחיים
כישראלים אבל הם בעצם לא בדיוק יהודים באופן הלכתי, מה שמייצר בעיה של
התבוללות בארץ).
עגונות (בכל שנה יש בין עשרות למאות נשים מסורבות גט, ובעצם לא יכולות
להתחתן מחדש).
קהילה של חסד.
צדק.
זהות יהודית.
כבוד בין אנשים.
בריאות.
קורונה (מניין המתים בארץ נמצא על יותר מ־10,000 אנשים).
תחבורה (זמן הנסיעה בכביש עלה מאוד מאז תחילת מגפת הקורונה).
תחבורה ציבורית בשבת (ברמת גן פועלת תחבורה ציבורית מטעם העירייה
בשבתות).
מערכת החינוך (כחצי מיליון ילדים בתהליכי נשירה מבתי הספר).
מערכת המשפט מעוותת.
מצעדי הגאווה.
תרבויות זרות שחודרות לארץ (להט"ב, תרבות של "פוליטיקלי קורקט" – להגיד רק מה
שלא יפגע באף אחד על חשבון האמת או העובדות).
עלייה לארץ (חלק מסוים מהעולים לארץ חוזרים לגור בחו"ל כי הם לא מתאקלמים
בארץ כראוי).
עם־ישראל בתפוצות (נישואי התערובת של יהודים מחוץ למדינת ישראל עומד על
כ־70% מכלל האוכלוסייה). חמש מערכות בחירות בתוך ארבע שנים.
ממשלה שנשענת על ערבים.
רדיפות של השב"כ נגד יהודים.

נספח 2:

איזה נתון הכי כואב לך לראות?

מבין הנושאים – מה הכי חסר לך?

מה הכי חסר בשכונה או בעיר או ביישוב שלנו?

מה הנושא הכי בוער היום במדינה?

מה הנושא שהכי מעסיק את העולם?

במה יש לי רעיון להתקדמות כלשהי?

נספח 3 - דף לימוד:

2

"וזה מפני כי השלימות אינו נמצא בהתחלתו בעולם הזה, וכאשר יגיע לנמצא שלימות מה, אי אפשר שיהיה לו אותה המעלה בתחילתו, כאשר היא מדריגה עליונה אלהית, שאין המקבל ראוי אל מעלה הגדולה האלהית שיהיה כך מהתחלתו. לפיכך המעלה א־להית יוקדם לה גנות ולבסוף יעלה אל מעלה האלהית, כי כך ראוי אל מעלה האלהית שלחסרון המקבל אינה נמצאת בו תחילה... וזהו שאמרו רז"ל (ע"ז ט, ע"א): 'ב' אלפים תוהו', **כלומר שהמציאות חייב להיות תוהו בראשונה להיות נמשך אחר ענין העולם הזה אשר התחלתו תוהו ואין בהתחלתו המעלה העליונה**."

(המהר"ל, גבורות ה' נב).

על פי המהר"ל הקב"ה ברא את העולם בצורה כזו שאי אפשר לקבל את הטובה מיד, אלא האנושות צריכה לעמול כדי להוציא את עצמה מהחושך שבו היא שקועה אל אור החוכמה ואל המידות הטובות והחופש.

1

"והנה לפניו יתברך אין מעצור להשפיע רוב טוב, אבל צריך שיהיו המקבלים מוכנים. וכל ההנהגה המסודרת בתורה ומצות וכל מדה נכונה, היא רק להכשיר את המקבלים לקבל הטוב המתנוקן להם".
(עין איה, ברכות א, סז).

הרב קוק כותב שההנהגה האלוקית מתנהלת בצורה כזו שהיא מכשירה את המקבלים לקבלת השפע.

הגאולה היא שפע גדול שירד אלינו מלמעלה, ואנחנו צריכים להיות מוכנים אליה. כל תהליך הגאולה הוא הכנה של עם ישראל לשפע הזה. מה הכוונה ב"להיות מוכנים"? כיצד נהיה מוכנים?

האם ההכנה לגאולה חייבת להיות דווקא בדרך של חוסר, בדרך של ייסורים?

**נסו לחשוב -
למה באים ייסורים לעולם?**

3

"הא' היא כל מאי דעבדין מן שמיא לטב (ברכות ט'), וזה כי אפילו הצער ההוא הדוחק הנראא בעיניו רעה, איינו באמת אלא טובה אמתית, **וכמשל הרופא החותך את הבשר או את האבר שנפסד כדי שיבריא שאר הגוף ולא ימות, שאף על פי שהמעשה אכזרי לכאורה, אינו אלא רחמנות באמת להטיבו באחריתו**, ולא יסיר החולה אהבתו

מהרופא בעבור זה המעשה, אלא אדרבא יוסיף לאהבה אותו, כן הדבר הזה, כשיחשוב האדם שכל מה שהקב"ה עושה עמו לטובתו הוא עושה, בין שיהיה בגופו, בין שיהיה בממונו, ואף על פי שהוא אינו רואה ואינו מבין איך זה הוא טובתו, ודאי טובתו הוא, הנה לא תחלש אהבתו מפני כל דוחק או כל צער אלא אדרבא תגבר ונוספה בו תמיד."

(מסילת ישרים יט).

על פי הרמח"ל, גם הצער, הדוחק והייסורים הם לטובתו של האדם, וכמו שרופא מכאיב לחולה כאשר הוא מטפל בו, אך ברור לכולם שהכאב הזה הוא לטובת החולה, כך גם הקב"ה בהנהגת העולם - הייסורים מתקנים אותנו, מבררים אותנו.

נספח 4 – הרחבה לדף הלימוד, לרכזות:

דף הלימוד נותן לנו שתי תשובות לשאלה מדוע באים ייסורים לעולם.

א. המהר"ל מדבר על כך שהקב"ה ברא את העולם בצורה כזו שאי אפשר לקבל את האור מיד. בעצם – האור מקבל את המשמעות שלו מתוך החושך. אור ללא חושך – יש לו משמעות כחותה.

בעצם, כשהאור בא אחרי החושך יש לו משמעות גדולה יותר. לדוגמה – אם מדליקים את האור בחדר ביום, כאשר יש אור בחוץ, אין המון משמעות לאור. מצד שני, כאשר יש חושך בחוץ ומדליקים את האור, מרגישים שהוא גדול יותר ומשמעותי יותר. כך גם בין גלות לגאולה – הגאולה מקבלת את משמעותה הגבוהה, את האור שלה, דווקא כשהיא באה אחרי ומתוך הגלות, מתוך החושך הכבד.

ב. הרמח"ל במסילת ישרים מדמה את הנהגתו של ה' בעולם לרופא. כאשר הוא מטפל בחולה, החולה סובל והטיפול יכול לעורר כאבים רבים בגוף החולה, אך החולה יודע שהכאב הזה הוא מה שיעזור לגוף שלו להחלים ולהבריא. כך גם הייסורים – כדי להיות מוכנים לקבלת הגאולה, לקבלת השפע, עלינו לעבור ייסורים, שעוזרים לנו להתברר וגורמים לזיכוך הגוף ולזיכוך הנפש, כדי שנהיה מוכנים לקבל את השפע הגדול שמגיע בגאולה השלמה.

נספח 5

שאלה ראשונה	שאלת המשך	
בת 1	חשבי על קושי שהתמודדת איתו בעבר. מה היה הקושי?	כשאת מסתכלת היום, לאחר שהקושי עבר, וההתמודדות נגמרה – מה אותו קושי הצמיח בך?
בת 2	חשבי על קושי או אתגר שאת מתמודדת איתו היום. מה יוצר את הקושי? באיזה תחום בחיים שלך הקושי הזה נוגע?	מה את חושבת שהקושי יכול להצמיח בך? בואי נחשוב ביחד... איך אפשר לגדול מתוך הקושי הזה?

פעולה שלישית - עין כעין יראו

שבת תולדות

מבוא ארכבת

בפעולה הקודמת נגענו בקשיים שבדרך לגאולה, בחושך. בפעולה הזו נרצה לראות את טוב ה' שמופיע בימינו, את הגאולה שבאה לנגד עינינו ממש. בנוסף, נבין שבמציאות שלנו ישנם המון אנשים שפועלים לחיזוק של הגאולה החומרית – עושר כלכלי, חקלאות ישראלית, גאולת אדמות, סולידריות חברתית, קהילתיות תומכת – אבל בתחום הרוח יש עוד הרבה לאן להתקדם, והפעילות ענפה כחות. נצא מהפעולה בקריאה לעשייה בתחום הרוח, ברצון להיות שותפות בין הזה של הגאולה (ועל כך נדבר בשבוע הבא בעזרת ה').

שלב א – משחק פתיחה, נבואות מתגשמות

נשחק במשחק "שרלוק", עם קלפים המתארים את התגשמות הנבואות (נספח 1). המטרה היא להיחשף למציאות המיוחדת שאנו חיים בה – מציאות של התגשמות הנבואות בפועל ממש! בכל ראש קלף מופיע הנושא שאותו צריך לזכור (לדוגמה – עלייה מאמריקה), ובתחתית הקלף מובאת הנבואה שאותה הוא מבטא. (מבוסס על הספר "הנבואה" של הרב שמואל אליהו).

הסבר על המשחק "שרלוק":

מסדרים עשרה קלפים בצורת מעגל, ואת יתר החפיסה מניחים במרכז. מתבוננים ומנסים לזכור אילו קלפים נמצאים בכל מיקום, ואז הופכים את הקלפים, כך שהקלפים ייפנו כלפי מטה.

מתחלקים לשתי קבוצות. בכל תור מנסים להיזכר איזה קלף נמצא במקום שבו שרלוק עומד. אם מצליחים, מזיזים את שרלוק הבלש על מסלול הקלפים בהתאם לחץ ולמספר שעל הקלף. כך מנסים לחשוף את הקלפים ולאסוף אותם.

כששרלוק מגיע לקלף שקבוצה כבר הצליחה לחשוף, הקבוצה זוכה בו. לאט לאט מוסיפים גם את שאר הקלפים. קבוצה שזכתה ביותר קלפים – מנצחת!

בסוף המשחק נגלה את כל הקלפים, ונקרא את הנבואות שמתגשמות ממש לנגד עינינו. נרצה ללמוד להסתכל על המציאות בעיניים שרואות את כל ההתקדמות שלנו בתהליך!

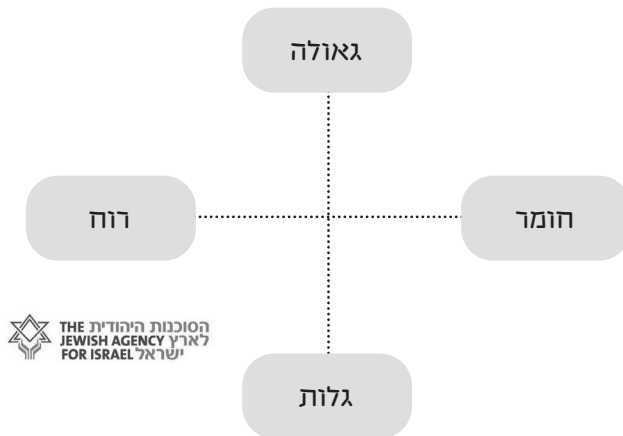
שלב ב - שותפות אנושית בגאולה

בשלב הקודם ראינו כמה שפיע הקב"ה משפיע עלינו מלמעלה - ארץ־ישראל נותנת את פירותיה, עליה, קיבוץ גלויות. כעת נתבונן באנשים - כמה אנשים בוחרים להיות שותפים ולעשות טוב, לקדם את העם שלנו למקום טוב יותר. כל העמותות שמובאות כאן מייצגות אנשים שונים שבחרים לעשות טוב בתחומים שונים. מטרת המתודה היא ליצור מעין 'תמונת מצב' של כיווני העשייה בארץ. נרצה לבסוף להעלות לדיון את הקטגוריה של גאולה ורוח - מה היא אומרת לנו, מה הכוונה בה, ומה אנחנו יכולות לעשות בשבילה.

הסבר על המשחק "מטריקס":

יוצרים צורה של מערכת צירים, ציר X, ציר Y, בעזרת מסקינגטייפ או שני חוטים או כל דבר שמסמן שני קווים שמצטלבים.

מכינים ארבעה כרטיסים. על כל כרטיס כתובה מילה מהמילים הבאות: גלות, גאולה, חומר, רוח. מסדרים את הכרטיסים באופן המתואר. (ציר אחד: גלות וגאולה, ציר שני: חומר ורוח).

נחלק לכל אחת מבנות החב"ב כרטיסייה שעליה לוגו של עמותה או של גוף כלשהו, ביחד עם מידע קצר אודותיה (נספח 2, נלקח מתוך אתרי העמותות והגופים).

כל אחת מניחה את הכרטיסייה שבידיה במקום המתאים לדעתה לעמותה הכתובה עליה.

לדוגמה – אם אני חושבת שהסוכנות היהודית עוסקת בהרבה רוח והיא משמרת את הגלות, אני אמקם אותה באופן מתאים על גבי המטריקס, על גבי מערכת הצירים הזו.

(כמובן שאפשר למקם את הגוף הזה גם במקום אחר על פני המטריקס.)

שלב ג – דיון

שימו לב שהמטריקס הוא פלטפורמה מצוינת לדיון: אפשר להצביע על עמותה מסוימת ולשאל האם מי שהניחה את הכרטיסייה של אותה עמותה מוכנה להסביר למה היא בחרה בכך, והאם יש מישהי שהייתה ממקמת את העמותה במקום אחר.

נשאל: האם יש עמותות בקטגוריה של רוח וגלות? מה המטרה של עמותות כאלה?

האם הייתן מוותרות על פעילות של קטגוריה מסוימת (רבע אחד מתוך מערכת הצירים)?

באיזו קטגוריה נמצאות הכי הרבה עמותות? באיזו קטגוריה הכי מעט? האם אתן חושבות שהכמויות הללו משקפות באופן אמיתי את המצב? איפה אתן חושבות שרוב העמותות בארץ נמצאות?

במה יכולה לעסוק עמותה של גאולה שלא שייכת לעם היהודי? האם יש דבר כזה?

מה שמתן בקטגוריה של גאולה ורוח?

אילו סוגים של אנשים ועמותות יש שם?

האם אתן מכירות סביבן אנשים שפועלים למען הרוח והגאולה של עם ישראל?

לאן אותם אנשים מכוונים? מה הם רוצים שיקרה?

(שימו לב, בכוונה יש גם עמותות שמאל או עמותות שפועלות בחוץ לארץ, כדי לחדד את ההבדלים ולהפרות את הדיון. אתן מוזמנות לשקול אם להשתמש בכרטיסים הללו – עמותות עםק שווה, שוברים שתיקה, התנועה הרפורמית ועוד כמה עמותות.)

שלב ד – גאולת הרוח

נלמד יחד את הקטע המצורף:

כשאני הולך ברחוב ושואל אנשים מה יהיה כשיבוא המשיח, אנשים אומרים: המשיח ידאג שלא יהיה לי גירעון בבנק, שלא ייזלו לי מים מהמרזב הזה, שהבת שלי תתחתן. כשיבוא המשיח הוא יפתור לי את כל הבעיות – בשביל מה המשיח בא אם לא בשביל זה. אנשים מדברים על זה בגדר של משהו שעל ידו יתמלאו כל הציפיות, אבל לא נראה שזהו תיאור שקשור לביאת המשיח. חכמי ישראל נתאוו לביאת המשיח... נתאוו לסוג של תנאי חיים שבהם המהות הפנימית של עם ישראל תתגלה. כאשר יבוא המשיח התנאים החיצוניים הגדולים יגיעו להשלמה, וכיוון שיגיעו להשלמה יהיה אפשר להמשיך קדימה בדרכים אחרות. (הרב עדין אבן ישראל-שטיינזלץ).

נסה להבין: הרב עדין מתאר את מציאות המשיח כמציאות של חיים שבהם המהות הפנימית של עם ישראל תתגלה. הוא אומר שהתנאים החיצוניים יהיו שלמים יותר, וממילא נידרש להמשיך קדימה – אל התנאים הפנימיים.

נשאל:

מהי לדעתכן אותה מהות פנימית של עם ישראל? איך המהות הזו נראית?

האם העמותות ששייכתן לקטגוריה של רוח וגאולה מתאימות למהות הזו?

נדבר על כך שבאמת בימינו אפשר לראות שהתנאים החיצוניים הולכים ומשתלמים, הולכים ונהיים טובים יותר, כלומר – נעשה קל יותר לחיות את החיים מהצד החומרי. (אין צורך להשקיע כל כך הרבה זמן בכביסה, למשל, וכן על זו הדרך...) משום כך וכפועל יוצא – אם התנאים החיצוניים טובים יותר, אנו יותר ויותר נדרשים להשלמת התנאים הפנימיים, להשלים את הרוח של עם ישראל.

האם אנו יודעות להצביע על חוסר כלשהו בסביבה הקרובה אלינו שקשור למהות של עם ישראל? לגאולה הרוחנית?

מה הצורך הזה?

האם יש לנו יכולת השפעה עליו? כיצד?

סיכום

השבוע ראינו את הצד הגאולי במציאות, את ההתקדמות הרבה שלנו בתחומים רבים, מה שלפני כמה עשרות שנים היה נראה רק כמו חלום רחוק. כיום יש בעם שלנו כל כך הרבה אנשים שאכפת להם, שמקבלים על עצמם אחריות כדי לקדם את העולם, להשתכלל, להתקדם למקום חיובי וטוב.

אפשר לראות איזה מדהים זה שיש לנו את האפשרות כעם – לגדל תפוחים בגולן ופלפלים בערבה, ליצור חינוך ולייסד חברה וקהילה מעורבות ואכפתיות – זה פלא גדול שלא התרחש בגלות בהיקף גדול כל כך. התוצרים השונים – החקלאיים, המדעיים והחברתיים – עוזרים לנו כעם וכחברה, ומועילים גם לעולם. הדבר הזה הוא לא סתם, הכיוון היצרני הזה הוא כיוון גאולי, וזו הבחירה שלנו לראות אותו ולהתמקד בו, כמו שאומר הרב שמואל אליהו:

"דורנו זה הוא דור הגאולה והישועה שעליו נאמר (סנהדרין צח, ע"א): 'ואמר ר' אבא: אין לך קץ מגולה מזה, שנאמר: ואתם הרי ישראל ענפכים תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל' (יחזקאל לו, ח). והסביר רש"י ז"ל, כשתיתן ארץ ישראל פירות בעין יפה, אז יקרב הקץ ואין לך קץ מגולה יותר."

נגענו גם בקומה הבאה – עיקר התגשמות הגאולה הנראית לעינינו היא במובן החומרי, ומה הלאה? מה תפקידנו בתהליך הגאולה היום? על כך נדבר בעזרת ה' בשבוע הבא.

פעולה רביעית - הגאולה כפתח תעזרי לה להיכנס

שבת ויצא

מנחם ארכוב

בפעולה זו נברר ונלמד על המושג "בעיניה אחישנה". נבין כי אנחנו רוצים להיות ממחישי הגאולה, לפעול עם א"ל. נכיר בחוסר הרוחני הקיים, נבין מה הם הצרכים ונחשוב ביחד כיצד אנחנו, כחב"ב, וכל אחת כאדם בודד, יכולות להיות ממחישי הגאולה.

שימי לב: בפעולה זו יש כמה וכמה קטעים. ממליצות לך לקרוא את כולם ולבחור את המתאים/המתאימים ביותר לחב"ב שלך.

שלב א - אזרח פעיל

נעשה רצף של כמה סבבי משחק (כפי שיפורט להלן). נאמר לבנות שהן צריכות להמשיך את הסבב באותו אופן שבו אנחנו התחלנו. את כל אחד מהסבבים מנחה שאלה סמויה המסתתרת בתוך המענה שלנו. לא אומרים את השאלות במפורש, אלא השאלה נמצאת בתוך התשובה, והבנות צריכות לחקות את אופן האמירה שלנו בתשובות אישיות משלהן. בדרך זו הסבב מייצר יותר סקרנות וערנות.

סבב ראשון: אם הייתי שרה בממשלה הייתי שרת התחבורה. (השאלה הסמויה היא: "אם היית שר בממשלה, איזה שר היית?" ומכאן הסבב ממשיך לשאר המשתתפות).

סבב שני: אם הייתי שרה בממשלה הייתי שרת התחבורה, והיה חשוב לי לקדם את הפחתת העומס בכבישים באמצעות עידוד השימוש בתחבורה ציבורית (חזרה על התשובה הראשונה ותוספת של שאלה סמויה נוספת: "בתור אותו שר - מה היה חשוב לך לקדם וכיצד?" הסבב ממשיך לשאר המשתתפות).

סבב שלישי: אם הייתי שרה בממשלה הייתי שרת התחבורה, היה חשוב לי לקדם את הפחתת העומס בכבישים באמצעות עידוד השימוש בתחבורה ציבורית, וכאזרחית רגילה היה לי חשוב שבקהילה שלי ישולבו אנשים בוגרים עם צרכים מיוחדים, גם לטובתם וגם לטובת הגיוון הקהילתי. (חזרה על שתי התשובות הקודמות, והשאלה הסמויה היא: "כאדם פרטי, מה היית שמחה לקדם בכוחות שלך, כאדם מן השורה?" וגם כאן, הסבב ממשיך לכולן).

(אפשר, כמובן, לערוך את זה כסבבים רגילים, כשהשאלה מוצגת בתחילת הסבב.)

שלב ב - בעיתה אחישנה

נביא לבנות את פסוק כב בפרק ס בספר ישעיה (נספח 1), אשר המילים החותמות אותו הן "אני ה' בעיתה אחישנה". נסביר: פרק ס הוא אחד מתוך שלושה פרקים סמוכים בישעיה, המלאים כולם בנבואות הנחמה והגאולה.

נסביר את המילים "בעיתה אחישנה" מבחינה מילולית: בעיתה - בזמנה, אחישנה - אמהר אותה (מלשון חיש מהר).

למילים אלו יש שני פירושים מרכזיים - הראשון מתייחס לאופן בוא הגאולה, והשני מתייחס לזמן בואה של הגאולה. נביא את שני הפירושים למילים אלו (נספח 2), ונדון בהם: מה ההבדל בין שני הפירושים? מה זה בא ללמד אותנו? האם הפירושים מלמדים אותנו משהו על תפקידנו בעולם?

נקרא את הקטע של הרב צוקרמן המסביר את הפירוש השני, שבו נתרכז בעיקר בפעולה, באופן בהיר מאוד (נספח 3).

לאחר הדיון נחלק את בנות החב"ב לשתי קבוצות קטנות או לחברות, וכל קבוצה/חברות תקבל קטע קצר (נספח 4) שמעמיק במשמעות ההבדל בין שני הפירושים. לאחר שכל קבוצה למדה את הקטע שלה, נתכנס, וכל קבוצה תספר בכמה מילים מה היא למדה, ואיך זה קשור לפסוק ולפירושים שהבאנו מקודם.

נערוך דיון קצר בשאלה: באיזו תנועת חיים אנחנו היום? כל אחת באופן אישי, וכחב"ב? האם היינו רוצות משהו אחר? בבחירה החופשית שלנו לקבל את הנבואה - איך אנחנו בוחרות לקבל את הנבואה של "בעיתה אחישנה"?

ונסכם: אנחנו רוצים להיות נשות עשייה, יש לנו כוחות, ואנחנו צריכות להשתמש בהם כדי להביא ולהחיש את הגאולה, להיות מאתם "מחישי הגאולה".

שלב ג - היכרות עם החוסר הקיים בעולמנו

נניח על הרצפה כתבות שונות (נספח 5), ושאל על כל אחת מהכתבות: מה שורש הבעיה המוצגת בכתבה? מאיזה מקום מגיע החוסר? מה בעצם חסר לנו בעם, במדינה, כדי למלא את החוסר הזה?

לאחר הדיון נגיע למסקנה שבעצם שורש העניין בכל אחת מהכתבות הוא חוסר רוחני. בשבוע שעבר נגענו בהתקדמות הרבה שלנו בציר הלאומי, המדיני, הכלכלי, ועכשיו מה שחסר לנו זו התקדמות בציר הרוחני. מה שנדרש מאיתנו כעת הוא להעלות את קומת הרוח.

כעת נתפצל לשלוש קבוצות חשיבה, שמטרתן תהיה לצאת עם רעיונות איך אנחנו יכולות להחיש את בואה של הגאולה השלמה. אפשר לערוך את הדיונים בשתי אפשרויות, לבחירתכן:

1. כל קבוצה מקבלת כתבה או שתיים, ודנה בה או בהן: מה אנחנו, גם כיחידות וגם כקבוצה בעלת כוח, יכולות לעשות למען אותו חוסר?

2. כל קבוצה מקבלת תחום אחד מבין שלושה: עשייה ממשית למען ירושלים השלמה ולמען בניין בית המקדש; עשייה שמתמקדת בהעלאת קומת הרוח; עשייה של הוספת טוב, בצרכים שקיימים קרוב אלינו בשכונה או בעיר.

לאחר זמן החשיבה נתכנס שוב, ונשמע מכל אחת מהקבוצות את הרעיונות שלה. נבחר ביחד פרויקט או שניים שאותו ינהלו בנות החב"ב בשנה הקרובה.

שלב ד - עת לקום ולעשות, סיכום

נקרא קטע מתוך המאמר "להוריד את תמונת הזיכרון מהקיר" (נספח 6), ונסכם: יש לנו כוח רב לפעול, לעשות, לשנות. אנחנו תנועת נוער – ונוער בתנועה.

ויש לנו כוח להחיש ולקדם את בואה של הגאולה! זה בידינו ממש. ראינו כי יש חוסר בציר הרוחני, ויש לנו את הכוח לעשות ולפעול, להביא בכוחנו את הגאולה. והקב"ה מבטיח: אם אנחנו נעשה את שלנו – נזכה גם לזירוז אמיתי של הגאולה!

נספחים:

נספח 1 - פסוק מישעיה

**"הַקֵּטָן יִהְיֶה לְאֵלֶּף וְהַעֲעִיר לְנוֹי עֲצִים
אֲנִי ה' כְּעַתָּה אַחִישְׁנָה."
(ישעיהו ס, כב).**

נספח 2 - פירושים לפסוק

קבוצת מפרשים גדולה מסבירה ש"בעיתה אחישנה" מתייחס לזמן האחד והקבוע של הגאולה: "כשיגיע עיתה (זמנה), אחישנה - לגומרה (לגמור אותה) מהרה, כי לא יארך זמן מעת החל הישועה עד כלותה" (רד"ק; ראב"ע; מצודת דוד).

המלבי"ם מוסיף ומבאר שהפועל אחישנה לא מדבר על זמן הגאולה אלא על צורתה: "בבוא העת המיועדת אעשה הדבר בזריזות ואמלא את הבטחתי". כלומר - מדובר על האופן שבו תקרה הגאולה, כשיגיע זמנה היא תבוא בזריזות.

חז"ל נקטו דרך שונה. הגמרא אומרת: "זכו - אחישנה, לא זכו - בעיתה" (סנהדרין צח, ע"א). על פי פירוש זה ישנן שתי תקופות שונות למימוש נבואת הגאולה: ישנה תוכנית אלוקית למימוש הגאולה, שתבוא בכל מקרה, בזמן מוגדר כלשהו. אבל אם יזכו עם ישראל, בידם לגרום שהגאולה תבוא לפני עיתה, הם יכולים להחיש ולזרז את עת הגאולה.

נספח 3:

מומלץ לקרוא יחד/ ללמוד גם את הקטע הבא, המסביר באופן בהיר מאוד את העניין ואת האחריות שלנו:

הרב אברהם יהושע צוקרמן זצ"ל / "מהלך הגאולה" מתוך הספר "כי עין בעין יראו"
"הגמרא בסנהדרין מבארת, שישנם שני מהלכי גאולה: "זכו - אחישנה, לא זכו -
בעיתה".

מהלך "בעיתה" הינו גאולה שלא תלויה במעשים אלא הנשמה היא הפועלת, היא
המתגלה מצד עצמה ללא שום קשר לזכויותיו של כל יחיד ויחיד בעם ישראל, ויש בה
הכרח ללא יחס לבחירה וללא יכולת התנגדות.

מהלך "אחישנה", לעומת זאת, הוא מהלך של גאולה התלויה בבחירתנו, ולפי המידה
בה אנו מוציאים לפועל את טבענו, כך אנו מאיצים או מאיטים חלילה את הופעתה.

הגאון מוילנא אומר ששני מהלכים אלו יכולים להופיע בו זמנית. כלומר, גם במהלך
"בעיתה" יש יכולת לאדם לקדם בבחירתו החופשית את התהליך ולהחישו, ולגרום לכך
שהמהלך הבלתי בחירי יהיה, על ידי מעשיו הטובים, -דהיינו על ידי ריבוי תורה ומצוות
- מלווה בפחות יסורים..."

קבוצה 1 - מאמרו של הרב אברהם ריבלין:

שתי המילים המסיימות את פרקנו מתייחסות לזמן של הגאולה: "אני ה' בעתה אחישנה".
תואר הפועל "בזריזות" יש בו משום תיאור צורה ואופן יותר, מאשר תיאור זמן.

לשיטות אלו יש להביא ראיה מגאולת מצרים על הגאולה העתידה. לגאולת מצרים חיכה
העם ארבע מאות שנה, אבל כשהגיע הזמן באה הגאולה כהרף עין. כך מעיד הכתוב: "ויהי
בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים" (שמות יב, מא), והעיר רש"י: "מגיד
שכיון שהגיע הזמן לא עכבם [...] כהרף עין".

אולם חז"ל נקטו דרך שונה. רש"י ורד"ק מביאים את הגמרא: "זכו - אחישנה, לא זכו -
בעיתה" (סנהדרין צח, ע"א). לפירוש זה מאפשר הפסוק שתי תקופות שונות למימוש
נבואת הגאולה: ישנה תוכנית אלהית למימוש הגאולה שתבוא בכל מקרה בזמן מוגדר.
אבל אם יזכו בני ישראל - בידם לגרום שהגאולה תבוא לפני עיתה, הם יכולים להחיש
ולרזז את עת הגאולה.

ההבדל בין שני הפירושים אינו רק בשאלה אם מדובר על גאולה אחת או באפשרות
לשתי תקופות שונות של גאולה. למעשה חלוקים שני הפירושים בשאלה העקרונית:
האם הגאולה תלויה רק בקב"ה או יש לאומה אפשרות להשפיע על הגאולה? פירוש חז"ל
מדגיש מאוד את העובדה שלבני ישראל, למצבם הרוחני ולמעשיהם יש השפעה מכרעת
על עת הגאולה... עת הגאולה מותנית לגמרי במצבם של ישראל, ואם יזדככו יכולים הם
להקדים את עת הגאולה בהרבה. כמובן גם אם לא יזדככו ויהיו כולם חייבים לא תתבטל
הגאולה, אבל תבוא בעיתה רק לעת קץ אחרית הימים.

רעיון זה קשור ליסוד חשוב בנבואות. נבואות רבות של נביאים ניתנו בלשון ובצורה
שניתנות ליישום בדרכים שונות. הבחירה החופשית של האדם קובעת את הפירוש
המדויק של הנבואה. נדגים את היסוד בכמה דוגמאות:

א. יונה ניבא "עוד ארבעים יום ונינוה נהפכת" (יונה ג, ד). כידוע נינוה לא נהפכה, האם היה
יונה נביא שקר? הגמרא מסבירה כי הנבואה "נזילה", וכאשר נינוה נהפכה במהפך רוחני, הם
חסכו מעצמם את מהפכת העיר כסדום ועמורה. כלומר נינוה אכן נהפכה. הייתה אפשרות
שתיהפך בצורה חומרית - וכולם ימותו, או שתיהפך בצורה רוחנית - מה שאכן קרה.

ב. "ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה" – נבואה שקיבל אברהם על עבדות ישראל במצרים. נבואה זו לכאורה לא התקיימה כלשונה שהרי במצרים היו רק 210 שנים (בראשית רבה צא, ב), והעבודה הייתה עוד פחות שנים (רק ממות לוי – זאת אומרת 108 שנים בסך הכול). אלא שגם כאן – הדבר מותנה בזכות ישראל. "בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו", "בשביל ג' דברים נגאלו ישראל ממצרים שלא שינו את שמם, לשונם ומלבושם". הווי אומר ארבע מאות הוא מספר נתון אבל יישומו המעשי תלוי בבחירת ישראל, באופן שבו יחיו.

יעקב ובניו הם שבכל דור יקבעו את היישום המעשי של הנבואה, אם לטוב אם למוטב. אשר על כן מצווה עלינו להשתדל ביותר, להרבות זכויות ולהיות זכאים, למען נחיש את הגאולה, כדי שהגאולה לא תתממש "בעיתה", לקץ הימים, אלא תבוא חיש מהרה, בפינו ובלבבנו לעשותו. "זכו – אחישנה!"

"אני ה' בעיתה אחישנה", הרב אברהם ריבלין).

כיצד מטביר הרב את עיקרון הבחירה חופשית בקבלת הנבואות? איך זה מתקשר למה שלמדנו על "בעיתה אחישנה"?

קבוצה 2 – מאמרו של הרב יעקב נגן

השנה היא 1954. עזריאל קרליבך, העורך המיתולוגי של עיתון מעריב, נסע לטיול בהודו. את חוויותיו סיכם קרליבך בספר: הודו – יומן דרכים. קרליבך היטיב להבין את ההבדל בין תפיסת העולם המערבית לבין תפיסת העולם המזרחית. הוא מצטט שיחה שקיים עם ראש ממשלת הודו באותה תקופה, ג'ווהרלל נהרו, שבה הצביע נהרו בפניו על הפער בין התרבות המערבית לתרבות המזרח הרחוק:

הזכרנו את הקשיים המדיניים, שכנראה קשה להתגבר עליהם, והפלטתי, דרך אגב: "ובכן השאלה היא – מה לעשות?" הוא נתן בי מבט ארוך... ואמר: "רואה אתה, זו שאלה אופיינית לאיש אירופה..." "מדוע?" תמהתי. והוא השיב: "הודי היה שואל: מה להיות...?" (עזריאל קרליבך, הודו – יומן דרכים, תל אביב תשמ"ו, עמ' 266)

ההבדל בין 'לעשות' לבין 'להיות', בהשוואה בין תרבותית זו, הוא ההבדל בין הרצון לשנות את המציאות לבין היכולת לקבל אותה, בין פעולה דינמית אקטיבית לבין קבלה ללא שאיפה ליצור שינוי, בין התכוונות לקראת העתיד לבין ההכרה בנוכחותו של ההווה. מבחינה קיומית, ההבחנה היא בין ההגדרה העצמית כתשובה לשאלה 'מה אני עושה', לבין ההגדרה העצמית כתשובה לשאלה 'מי אני'.

הבשורה הרוחנית הגדולה של היהדות, בעיניי, היא בשילוב היסודות הללו יחד, העמדה המאחדת את ה'להיות' עם ה'לעשות'.

שתי התנועות של 'להיות' ו'לעשות' משוקעות גם בחיים היהודיים. השבוע היהודי מתחלק לשניים: שישה ימים של 'לעשות': "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל מְלַאכְתְּךָ", ואחריהם יום אחד של מנוחה: "וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלַאכָה" (שמות כ, ט-י). השאלה המתבקשת היא: האם החלוקה שבין 'לעשות' ובין 'להיות' אומרת שאנו חייבים לבחור בין חיים של 'לעשות' לבין חיים של 'להיות'? האם מדובר בשני צדדים של החיים שלנו, שלא ניתנים לגישור?

בסופו של דבר אין כאן שני עניינים, אלא עניין אחד בעל שני פנים. גם בחיים שלנו קיים צורך להפריד בין היסודות השונים, אולם המטרה היא שבחיים דינמיים יתקיים שילוב שיוביל להפריה הדדית בין התנועות – שייצור הרמוניה בין 'להיות' לבין 'לעשות'.

(מתוך "בראשית – לעשות ולהיות", הרב יעקב נגן).

מה הוא ההבדל בין תנועת החיים של 'להיות' לתנועת החיים של 'לעשות'? איך זה קשור לפירושים שלמדנו על "בעיתה אחישנה"?

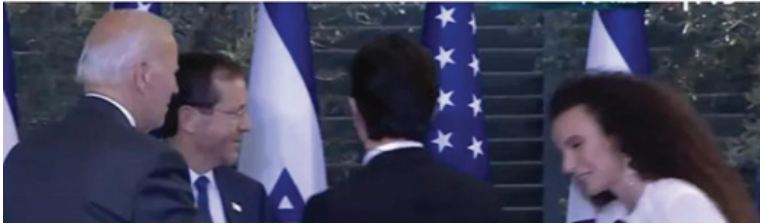
נספח 5- כתבות

פעיל השמאל הסרוג נגד יובל דיין: "הלבנת פנים"

איא פינק שהודיע מוקדם יותר השבוע כי יתמודד בבחירות המקדימות של מפלגת העבודה, יצא הערב נגד החלטת הדמרת יובל דיין שלא ללחוץ את ידו של הנשיא האמריקאי: "

חדשות כיפה

21:33 14/07/22 טו בתמוז התשפ"ג

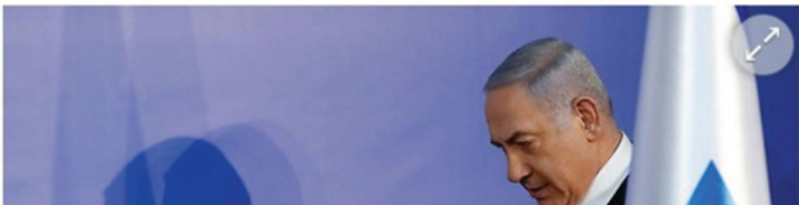

3 תיקים, ראש ממשלה אחד: משפט נתניהו יוצא לדרך

שוחד בתיק 4000, מרמה והפרת אמונים בפרשות 1000 ו-2000: כמעט 4 שנים אחרי שמנדלבלית הודיע כי מתקיימת בדיקה רשמית בענייניו של רה"מ - משפטו יחל היום ב-15:00. רגע לפני הדיון הראשון: עיקרי האישומים בכל אחד מהתיקים. מהשעה 14:00: משדר מיוחד ב-ynet

יעל פרידסון עדכון אחרון: 24.05.20, 00:42

ynet

90% מההורים: יפריע לנו אם ילדנו ישתתף בפעילות עם ילדים עם מוגבלות

9 מתוך 10 הורים מעדיפים שלא ישולבו ילדים עם מוגבלות כלשהי בפעילות עם ילדיהם, כך עולה מסקר מייצג שבוצע עבור החברה למתנ"סים הארצית הפועלת בתחום שילוב ילדים, נוער ובוגרים עם מוגבלות בקהילה ומקדמת שינוי עמדות. הסקר אף עימת את המשביים עם השאלה, כיצד היו מרגישים כהורים לילדים עם מוגבלות נוכח הסקר

ynet

"מרוץ מכוניות" בשומרון: עשרות נהגים התפרעו, המארגנים נעצרו

נמשך הכאוס בכבישי יו"ש: כוחות משטרה וצה"ל הגיעו לאזור התעשייה ברקן בעקבות דיווחים רבים על עבירות תנועה ויידוי אבנים לעבר כלי רכב ישראלים שנסעו בכביש 5, ראש מועצת שומרון יוסי דגן התעמת עם המתפרעים עד להגעתם. עשרות עוכבו, שישה כלי רכב הורדו מהכביש ונרשמו דוחות

עשרות מפגינים בגשר המיתרים בירושלים: "לשחרר את עמירם בן אוליאל"

פורסם: אתמול | 21:20

עשרות בני אדם מפגינים בגשר המיתרים בירושלים, נגד מערכת המשפט ונגד העוול לטענתם שנגרם לעמירם בן אוליאל, שהורשע ברצח משפחת דוואבשה מהכפר דומא. המפגינים צועקים "לשחרר את עמירם" ו"יהודי לא מענה יהודי". הבוקר דחה בית המשפט העליון פה אחד את ערעורו של בן אוליאל, שמרצה שלושה מאסרי עולם ועוד 20 שנות מאסר. לפחות 4 בני אדם נעצרו.

(חיים גולדיטש)

בית ספר לאטימות: הילדים שטרם החלו ללמוד בגלל מחסור בסייעות וליקויי הנגשה

חלק מילדי ישראל לא חזרו ללמוד אתמול - בגלל הקשחת הקריטריונים לקבלת סייעת וליקויי הנגשה בבתי הספר. הם זקוקים להתאמות אלה כדי ללמוד ולהצליח, אך במשרד החינוך זורקים את האחראיות להנגשה לרשות המקומית. במשרד הבריאות טוענים: לא הקשחנו קריטריונים לקבלת סייעת

17 שנה להתנתקות והמציאות הבטחונית בדרום שוב מתפוצצת לישראל בפנים

ז' באב ה'תשפ"ב (12:59 04/08/2022)

גירוש גוש קטיף. צילום: מרים צחי

ראשוני: חשד לפיגוע דקירה סמוך לקריית ארבע

ישראלי ככל הנראה נפצע במה שנראה כמו
פיגוע דקירה סמוך לקריית ארבע. כביש 60
נחסם לתנועה בין קריית ארבע לצומת גוש עציון
בעקבות האירוע. הפרטים בבדיקה

אלישע בן קימון | פורסם: 15:31

אזרח ישראלי ככל הנראה נפצע היום בצהריים (שישי)
במה שנראה כמו פיגוע דקירה סמוך לקריית ארבע.
כביש 60 נחסם בעקבות האירוע בכיכר בית ענון לכיוון
צומת גוש עציון. פרטי האירוע בבדיקה.

נספח 6

הגיעה העת להבליט את היותנו "תנועת נוער" אמיתית. לא תנועה של מבוגרים למען עזרה לנוער, אלא "תנועת נוער" – כתנועה של הנוער! נוער המאמין, כל אחד לבדו וכולנו כאחד, ביכולתו לפעול ולהשפיע, היום, ובמשך הימים כולם. נוער המוכן לחיות חיים של מסירות נפש.

"כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלוהיכם מכל שבטיכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו ובאת שמה".

לאורך השנים השתרשה בנו תפיסה גלותית, תפיסה השוכחת לפעול לקידום הגאולה, הנמנעת משותפות משמעותית בבניין אריאל.

התפיסה הזו היא זו שהשכיחה ממנו את הציפייה האמיתית שלנו וגרמה לנו להסתפק בכותל.

התפיסה הזו היא זו שמשכיחה מאיתנו את ייעודנו כעם סגולה – להיות אור לגויים, את השתייכותנו לארץ ישראל ואת כמיהתנו לבניין המקדש.

החיים ללא מקדש – ניטל טעמם. השמחה איננה שמחה, ואפילו טעמו של האוכל תפל לעומת טעמו קודם החורבן.

היום אנחנו יודעים עד כמה ארץ ישראל משמעותית לקיום חיי תורה אמיתיים ושלמים, ולא מסוגלים לתפוס את הירתעותם של אבותינו מהעלייה ארצה, ואת בחירתם הגלותית להמשיך ולהשתקע בניכר.

במידה מסוימת אנחנו עושים בדיוק כמוהם.

אם רק נצליח להבין שתורה ללא בית מקדש איננה תורה שלמה, שארץ ישראל ללא מקדש אינה ממלאת את יעודה,

אם נבין שאנחנו, עם ישראל, לא ממלאים את תפקידנו כראוי, ולא נוכל לעשות זאת עד שייבנה המקדש –

אולי אז, נדע להתפלל יותר, נדע לייחל ולקוות, ונפעל בכל מרצנו לקירוב הגאולה.

כתנועת נוער יש לנו כוח עצום בעשיית מהפכה רוחנית. אפילו אם "רק" כל חניכי התנועה יבינו שאנחנו שואפים למקדש – אנחנו כבר עשרה צעדים קדימה. ננסה לדמיין לעצמנו כמה כוח השפעה יש לנו אם נעביר פעילויות בבתי ספר במקומות המגורים שלנו, אם נלמד את הנושא, אם נפרסם ונעלה אותו למודעות. כל אחד בעיר שלו, ביישוב.

יש לנו כוח עצום. יש לנו כוח להשתתף בישועת ישראל.

(מתוך "להוריד את תמונת הזיכרון מהקיר", הרב יונה גודמן).

יישום נושא חודשי

הערה: אפשר ליישם את הנושא לאחר חודש ארגון.

נצא עם השבט ליום בירושלים, נתפלל בכותל, נשמע שיחה בנושא הגאולה ונלך להתנדבות. (יש מקומות רבים בירושלים: אגודת אפרת, עזר מציון, יד אליעזר, הבית של אביה, תכלית, עמותת רעות, אפשר ללכת לשמח בשערי צדק או בבית אבות).

רעיונות ליישום נושא:

- התנדבות שבטית בעמותה ביישוב או בעיר, כגון לאסוף כסף או מצרכים.
- איסוף פחיות למחזור, ובכסף לקנות משהו למשפחות שכולות או לאנשים אחרים שזקוקים (גם איכות הסביבה וגם חסד).
- מחשבות טובות, עין טובה, דיבורים טובים: מבצע סניפי – בכל שבוע נתמקד באחד מהתחומים האלה.
- מחשבות טובות ועין טובה: שבוע של פרגון – בין השבטים, לאנשים ספציפיים בעיר/ ביישוב, פרסמו בסטטוסים דברים טובים שקורים בעיר/ביישוב ושאתן רוצות שישימו לב אליהם.
- דיבורים טובים: מבצע שמירת הלשון, לימוד הלכה כל שבת בסניף, כל אחת מקבלת שעה שהיא שומרת בה על הדיבור שלה.
- נבואות נחמה: צאו לראות בעיניים את נבואות הנחמה.
- חקלאות יהודית – צאו להתנדב בשדה או בכרם או בכרדס.
- חזרת השבויים – הכינו סרטון או משלוח ליהונתן פולארד, או אספו תרומות לעמותה שהקים לזכר אסתר אשתו. הביעו תמיכה במכתב או במשלוח או בסרטון להורים של השבויים בעזה.
- עולים חדשים – סעו להתנדב במרכז קליטה. אספו בגדים איכותיים או משחקים או אביזרים לעולים חדשים. ארגנו אירוע משותף עם עולות חדשות בנות גילכן.

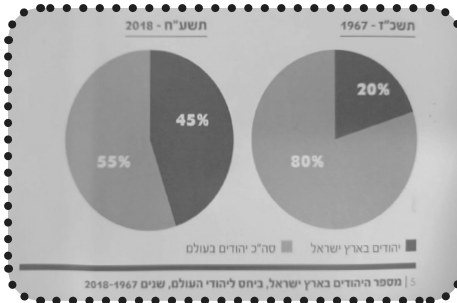
רעיונות לקירות:

- לצייר זריחה – כך גאולתן של ישראל!
- פתקים של מעשים טובים שמקרבים את הגאולה. נדביק אותם כך שהפתקים יצרו ציור של חומות, של בית המקדש וכדומה.
- קיר סקר: לשאול אנשים – מה זו גאולה בשבילם. (בתור קיר פתיחה).
- "כי עין בעין..." – לצייר מצלמה ענקית, ובתוכה להדביק תמונות של דברים שהם התגשמות הנובאות. אפשר לצלם בעצמכן עם הבנות דברים ביישוב או בעיר שמבטאים את זה.
- לתלות את הפאזל מהפעולה על האדם והעולם – חלק על הצד של העולם וחלק על הצד של האדם.
- "אין בין דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב"... זה תלוי בעיניים שלנו.
נצייר מאזניים, כשעל הכף המכריעה דברים שקרו בשנה האחרונה בעם, ביישוב/בעיר, בסניף או בשבט, שהן בחרו לראות כזכויות של עמישראל.
- "מתוך החושך בוקע אור
וכבר עומדות רגלינו על הפסגות של ההרים
אשר עד לא מזמן ניצבנו מולם תוהים ומשתהים
עכשיו כשאנו כה קרובים
היינו כחולמים." (קמעא קמעא/ביני לנדאו).
- נצייר איילות מטפסות על הר בזריחה, ועל ההרים נוסיף בכתב קטן את הדברים שהן כתבו בפעולה הזו – מה האתגר העניק להן או לימד אותן.
- "ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה, ולא קנאה ותחרות, שהטובה תהיה מושפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר. ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד. ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר: כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים." (הרמב"ם, הלכות מלכים).
- נצייר נוף יפה, ועל השמיים פסוקים כמו: "לא רעב ללחם ולא צמא לים כי אם לשמוע את דברי ה'..."

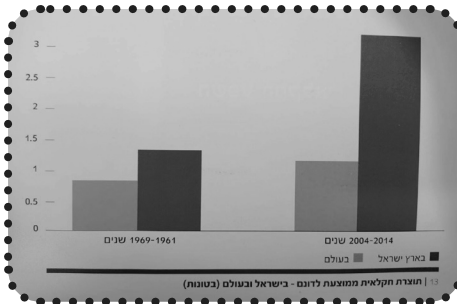
משחק זיכרון- נבואות מתגשמות

נשחק משחק זיכרון עם הקאפיס הבאים, כשהזלות הם הצבם פסוקים
אנבאות שהתנבאו על-עם ישראל, ותמונות ונתונים המראים את התגשמותן
(מתוך הספר 'הנבואה' של הרב מנאסל אלויה).

הזלות:

"ושב ה' אלקיך את שבותך
ורחמך ושב וקבצך מכל
העמים אשר הפיצך ה'
אלקיך שמה".

"והרביתי את
פרי העץ ותנובת
השדה".

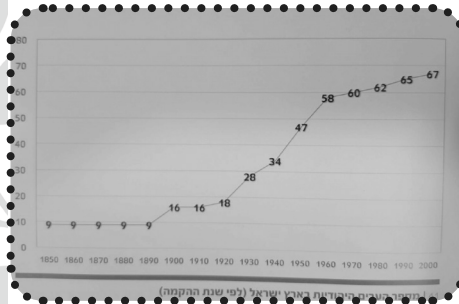
"אשים מדבר
לאגם מים וארץ
ציה למוצאי מים".

"למען ירבו ימיכם
וימי בניכם."

"ששון ושמהה ישיגון
נסו יגון ואנחה."

"ונושבו הערים
והחורבות תיבנינה."

"עברו עברו בשערים
פנו דרך העם סולו
סולו המסילה."

"ובאו עמים רבים [...]
לבקש את ה' צבאות
בירושלים".

"כי הנה ה' באש יבוא
וכסופה מורכבותיו"

-ה' נלחם לנו

